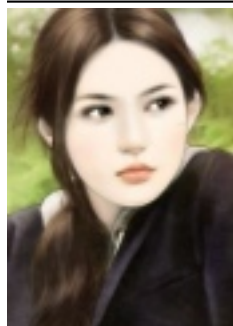

Người Ở Chung Cuồng Ngạo

Contents

Người Ở Chung Cuồng Ngạo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	38
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10: Chương 10.	55

Người Ở Chung Cuồng Ngạo

Giới thiệu

Vì nợ mối ân tình mà anh luôn đem cô ra để uy hiếp, ép cô là người giúp việc nhẫn nại tính khí bất t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-o-chung-cuong-ngao>

1. Chương 1

Ba cô gái xinh đẹp đến từ ba trường cấp ba khác nhau nhưng có cùng một danh hiệu “Hoa khôi” đang tụ tập ở “quán cà phê điểm tâm”.

Ba cô là bạn bè ba năm liền ở cấp hai, tuy rằng thi đậu vào ba trường cấp ba khác nhau, nhưng hàng năm trong kỳ nghỉ hè các cô đều hẹn gặp nhau một lần tại “quán cà phê điểm tâm” ở gần trường học cũ của họ, là nơi từ thời cấp hai các cô luôn thích đến, đương nhiên cũng chính là nơi tụ tập duy nhất.

Sự trải nghiệm cuộc sống cũng như thân thể của ba cô giống nhau, bởi vì, người thân của các cô đều lần lượt chết sau khi ly dị, trong khi các cô còn đang đi học, trừ Đường Ngữ Thi tròn mười tám tuổi, hai người còn lại vẫn chưa tròn mười tám tuổi. Vậy mà, người thân của các cô đều lo lắng cho tương lai của các cô, đem các cô giao cho những người xa lạ mà họ không quen biết.

Mặc dù bọn họ đến lúc sắp chết, đặc biệt nói những điều tốt, người thân của các cô cũng là vì muốn tốt cho các cô, nhưng điều này không được thông qua sự đồng ý của các cô liền tự chủ trương vì các cô tìm người giám hộ tốt, làm cho trong lòng các cô có không ít khó chịu.

Thương Ly Yên miệng nhâm nhi ly cà phê cappuccino, đặt tách cà phê xuống về mặt phiên âm nói: “Mình thật không hiểu được, vì sao người giám hộ của mình lại là một người đàn ông tà ma, xấu xa và tà ác? Hẳn rất biết che mặt người, ba mẹ mình trước khi chết đem mình giao cho hắn, mình vẫn cảm thấy hắn đối với mình không có ý tốt! Mình thật muốn nhanh tròn mười tám tuổi, nhanh thoát khỏi móng vuốt của hắn!”

Lam Huệ Tâm nhìn Thương Ly Yên rầu rĩ nói: “Nếu như trong mắt hắn có bạn, bạn xem như gặp may rồi! Giống như mình, người đàn ông giám hộ mình lại vừa kiêu vừa ngông cuồng, đem mình trở thành nữ giúp việc sai bảo, thật làm mình mất hứng! Nếu không phải ăn nhờ ở đậu, mình lại không một xu dính túi, nếu không nói gì mình cũng không muốn cùng hắn chung một mái nhà!”

Thương Ly Yên tức giận thay Lam Huệ Tâm, lòng cô đầy căm phẫn: “Đàn ông thôi, trên đời này đàn ông đều không phải người tốt, chỉ biết khi dễ những đứa con gái yếu đuối như chúng ta, chúng ta nên cùng nhau nghĩ biện pháp làm cho bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta, chúng ta cũng không phải những người dễ bắt nạt.”

Đường Ngữ Thi thầm than nhẹ: “Người giám hộ của mình là người đàn ông có trách nhiệm nhưng lạnh lùng, mình thật hối hận khi nghe theo ba mẹ mình gả cho hắn! Hẳn không tự do, mình cũng không tự do!”

“Vậy thì nghĩ biện pháp làm cho hắn yêu bạn!” Thương Ly Yên cùng Lam Huệ Tâm đồng thanh nói, nói xong, hai người mặt đối mặt.

Đột nhiên, Lam Huệ Tâm đánh mạnh hai tay “Đúng! Chúng ta có vũ khí lợi hại nhất, chính là yêu.”

Cô thích thú bưng bưng đề nghị: “Chúng ta cùng nhau tranh tài, xem ai lừa được bọn họ trước! Lừa được rồi sau đó kiên quyết bỏ rơi, trả thù bọn họ đối xử không tốt đối với chúng ta!”

“Để tránh có người mềm lòng, tốt nhất tăng thêm hình thức khuyến khích, ah...Thắng hai người có thể yêu cầu người thua cùng tặng quà- phải có vẻ kích thích, như vậy mọi người mới có thể cố gắng.”

Thương Ly Yên cười rục rịch, giống như thắng lợi trong tầm mắt.

Lam Huệ Tâm cũng không vội, mỉm cười, cô không có ý định để mất.

Đường Ngữ Thi cô đơn gật đầu, cô đã sẵn sàng chuẩn bị nhận thua rồi!

Nhưng mà, đối với trò chơi tình yêu này, cũng không nhất định là phải làm theo từng bước đã định, người nghĩ rằng sẽ giành chiến thắng không nhất thiết sẽ chiến thắng, người nghĩ rằng sẽ thất bại cũng không nhất thiết là sẽ thua.

Hơn nữa, các cô bỏ quên điểm quan trọng nhất, để chiến thắng giành được tình cảm chân thật của đối phương, trước tiên phải kiểm soát trái tim và tâm trí của mình, nếu tâm trí và trái tim của mình không thể kiểm soát được, vậy kết quả không phải là hai bên nam nữ đều thắng, chính là hoàn toàn thất bại rồi...

Lam Huệ Tâm từ nhỏ đã chưa từng thấy qua bố, theo lời mẹ cô nói bố cô đã chết từ lâu! Nhưng, cô từng thấy mẹ cô lén nhìn một tấm hình bí hiểm mà rơi lệ, khiến cô thật tò mò trong hình kia rốt cuộc có cái gì, mẹ cô vẫn không để cho cô xem tấm hình kia. Năm ấy cô mười tuổi, mẹ cô kinh doanh một nhà xưởng nhỏ không tốt mà ác ý đóng cửa, không có báo trước, người phụ trách công ty cũng không phát lương cho nhân viên lấy số tiền lương tháng đó lên lên ra nước ngoài.

Mẹ Lam biết tin như sét đánh ngang tai, nhưng vì chống đỡ gia đình, cô cắn chặt răng tiếp tục tìm việc.

Thời cơ kém, công việc tốt luôn thiếu, khó tìm, liêm cố gắng tìm công việc lương thấp để nuôi gia đình cũng không tìm được!

Mẹ Lam quần áo rách rưới, bà chủ nhà lại chua ngoa khắc nghiệt, không có tiền trả thuê nhà liền đổi hai mẹ con cô ra ngoài. Mẹ Lam mang theo Lam Huệ Tâm ngây thơ nhỏ nhắn đi ra đầu đường, đã không nhà để về, không có chỗ để đi.

“Mẹ... bụng của con hơi đói....”. Lam Huệ Tâm vuốt bụng kêu ừng ực, mím môi đói.

“Mẹ dẫn con đi ăn mì”.

“Con muốn ăn cái đó!”. Cô nhìn thấy một gian hàng bán bánh đậu đỏ nóng hổi, không nhận được chỉ vào đó, ánh mắt tràn đầy van xin nhìn mẹ.

Mẹ Lam lắc đầu một cái, “Ăn cái đó sẽ không nói, hơn nữa....” Cô hạ thấp giọng, ghé vào bên tai Lam Huệ Tâm nói: “Mẹ không có đủ tiền để cho con ăn đồ ăn vặt”.

“Vậy con ăn một cái là được rồi, con có thể không ăn vặt, có thể tiết kiệm thêm tiền”. Lam Huệ Tâm ngây thơ nói.

Tiết kiệm cũng tiết kiệm không được nhiều! mẹ Lam vẫn lắc đầu. Lam Huệ Tâm còn nhỏ tuổi nên vẫn còn dậy thì, bà không thể để cho con mình ăn không đủ no!

“Tâm Tâm, về sau mẹ có công việc, kiếm tiền mua cho con ăn nữa, hiện tại, con phải ngoan một chút, được không?”

Lam Huệ Tâm mở to đôi mắt nhìn chăm chú vào mẹ, cô phát hiện dáng vẻ mẹ rất mệt mỏi và ưu sầu, liền không dám nói nữa, lẳng lặng đi theo mẹ bước chân vào quán ăn nhỏ. Mẹ Lâm nhìn bên trong bảng giá đồ ăn, giá cả ngang nhau, lại là cửa hàng mì nước cùng thịt tảo cơm tiện nghi nhất, yên cầu Lam Huệ Tâm phải ăn nhiều một chút, cơm ít nhất, đều muốn ăn một nửa.

Nhìn con gái đang cố gắng ăn, trong đầu mẹ Lam lại phiền não suy nghĩ xem bước kế tiếp thế nào, 2 mẹ con nên đặt chân phương nào.

Chẳng lẽ, thật muốn dẫn Lam Huệ Tâm đi nương nhờ vào ông ngoại và bà ngoại vốn không hề có ấn tượng gì sao? Bọn họ còn không muốn người con gái như cô, còn có tiếp nhận cháu gái của bọn họ sao?

Lúc cô còn trẻ ngu ngốc, vì tình yêu, đã không nể mặt mũi cha mẹ.... bọn họ còn có thể đợi cô về nhà sao?

Nói thật, cô không dám nghĩ, cũng không có suy nghĩ đó!

Nhưng, trừ con đường này, còn có đường khác để đi sao?

Đúng rồi! còn có ông bà nội của Huệ Tâm.... Nhưng, mười năm trước bọn họ không tin, mười năm sau lại tin tưởng thế nào đây?

Không ngờ ước mơ tình yêu lúc còn trẻ, lại hại cô đến mức này! Nghĩ lại, cô cảm thấy nhiều điều, vị chua cùng cay đắng là khắc sâu nhất. Anh cùng cô là quan hệ học trưởng học muội, hai người cùng họ, anh gọi là Lam Chính Hoa, không thích học mà chỉ thích yêu trụy lạc, thích đùa nghịch, cố tình khiến cho cô yêu, mà tình yêu tuổi trẻ không có đạo lý, tuổi trẻ cuồng nhiệt, anh đưa cô đi chè chén say sưa, hai người đã trải qua cuộc sống phóng đãng kích thích, sau này, sau khi cô tốt nghiệp lại đi theo anh sống chung hơn một tháng, cô bị người nhà của cô tìm về, anh cũng không còn tới tìm cô, từ đó hai người mất đi tin tức.

Lúc đó cô chưa cưới đã mang thai, khiến cho cha mẹ cô đau lòng tức giận, buộc cô phá thai!

Cô không nghe, mẹ của cô ngày ngày lau nước mắt, bố cô mỗi lần thấy cô là tức giận, rồi một ngày tức giận nói với cô muốn đoạt tuyệt quan hệ bố con này!

Mẹ cô chạy đến khi nghe thấy chuyện, muốn cô dừng tin lời nói nhảm. Nhưng cô thật không còn mặt mũi nào ở lại trong gia đình này, lựa chọn đêm đen, mang theo đứa con mới trong tã lót còn chưa kịp đặt tên, rời nhà trốn đi, tìm đến anh, muốn cho đứa bé có thể nhận họ hàng.

Chỉ là, rời xa quê hương, cuối cùng thất bại.... anh đã chết! Cha mẹ anh chưa từng nghe anh nhắc qua cô lúc còn sống, vì vậy không nhận cháu gái.... Cô không có mặt mũi để về nhà, liền mang theo con ra bên

ngoài lưu lạc, dựa vào năng lực của mình mà đi làm, ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng cô lớn lên.... Mẹ Lâm nhìn Lam Huệ Tâm ngây thơ, đứa con này từ nhỏ đi theo cô cùng nhau chịu khổ, cô cảm giác mình thật quá vô dụng!

Mẹ Lâm trong lòng giãy giụa, trong đầu của bà thoáng qua trăm ngàn ý nghĩ, tuy nhiên cũng không có cách nào phá bỏ cảnh nghèo khó này.

Xem ra, trừ con đường này, cô đã không còn cách nào!

Nhưng, bọn họ nguyện ý để cho hai mẹ con đáng thương như cô đi nương nhờ sao?

Năm đó lời nói của cha cô vẫn còn vang vọng bên tai, cô trở về có phải tự rước lấy nhục hay không?

Còn nữa, Lam Huệ Tâm có thể tiếp nhận với việc nhận người thân sao? Ngộ nhớ bố của cô lại tức giận như cũ, sợ ý một chút đánh người, không cẩn thận sẽ phá hỏng tâm hồn trong sáng ngây thơ của Lâm Huệ Tâm sao?

Mẹ Lâm đột nhiên cảm thấy đau đầu nhức óc, dung nhan của cô không khỏi hiện lên vẻ u buồn cùng phiền não.

“Mẹ... con ăn no rồi.... mẹ đều chưa ăn!”

“Được, mẹ ăn”. Mẹ Lâm tâm sự nặng nề, giữa lòng mảy hiện vẻ u sầu.

“Mẹ, buổi tối chúng ta phải ngủ ở đâu?”

“Ách... mẹ sẽ nghĩ ra biện pháp”. Cùng đường, thật khiến cô không cách nào!

“Vâng”. Lam Huệ Tâm gật đầu mạnh một cái, cười rất vui vẻ. “Con tin mẹ, mẹ lợi hai nhất”.

Nhìn con gái đơn thuần trong sáng mà nở ra nụ cười hoa, mẹ Lâm chợt da cú đầu, yên lặng ăn mì.

Ở trên ngã tư đường, mẹ Lâm cảm thấy cuộc đời của cô cũng đang gặp phải ngã tư đường, không muốn biết nên đi đâu.

“Mẹ, còn phải đi thật xa sao?”. Lam Huệ Tâm đã đi cùng mẹ hơn một tiếng, hai chân của cô quá đau, thật là muốn dừng lại nghỉ. “Mẹ, còn chưa tới sao? Con rất muốn ngủ, mệt quá!”

“Thật xin lỗi, Tâm Tâm. Chờ thêm chút nữa”.

“Mẹ, tại sao mẹ lại dừng ở đây? Đó là đèn xanh, có thể đi qua đường”.

“Đó, được rồi”. mẹ Lâm cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Lam Huệ Tâm từ từ đi về phía trước, bởi vì trong đầu còn đang suy nghĩ buổi tối phải ngủ ở đâu mà không có chú ý tới đèn giao thông đã đổi. Đã đèn đỏ, mẹ Lam mới đi đến giữa đường mà thôi! Lam Huệ Tâm tay lỏng bị mẹ cầm, bước nhanh chạy về phía trước, mẹ Lam thấy một chiếc xe hơi đang hướng con gái chạy gấp mà tới, trái tim của cô thiếu chút nữa dừng lại.

“Tâm Tâm!”. Mẹ Lam quát to một tiếng.

“A?”. Lam Huệ Tâm còn xoay đầu lại, “Mẹ, nhanh một chút”, cô đã sắp đi tới đường phố đối diện rồi.

Mẹ Lam bước nhanh chạy về hướng cô, không ngờ xe hơi đột nhiên đi vào trong đường xe, mà cô đột nhiên chạy tới, chiếc xe nhất thời không né tránh kịp, âm thanh hãm phanh chói tai nhất thời vang lên!

Mẹ Lam bị một chiếc xe hơi cao cấp đụng phải!

“Mẹ.... mẹ!”. Lam Huệ Tâm nhìn mẹ ngã xuống đất không dậy nổi, trong lòng sợ hãi, cô không ngừng kêu lên.

“Mẹ! mẹ!”. cô nhẹ lay mẹ, nhưng mẹ nhắm chặt hai mắt, máu đỏ từ cái trán của mẹ chảy xuống. Lam Huệ Tâm vừa nhìn, giật mình, tại chỗ hét lên một tiếng, cũng bất tỉnh theo.

“Nguy rồi! Đụng vào người!”. Tài xế ngẩn trương bước xuống xe nhìn, “Thiếu gia, hiện tại phải làm thế nào?”. Tài xế Tần đổ mồ hôi lạnh, thật sợ xảy ra án mạng.

Lúc này, trên xe có một thiếu niên ăn mặc hàng hiệu đi xuống, anh nhìn một đôi mẹ con nằm dưới đất, nhẹ nhàng đá cô gái nhỏ, “Cùng nhau mang về đi! Sau đó nhanh gọi bác sĩ Lưu tới xem một chút, chuyện này bất kì kẻ nào không cho phép ông nói”. Bác sĩ Lưu là bác sĩ của gia đình họ.

“Dạ! Thiếu gia”.

“Cô gái nhỏ bởi vì sợ hãi cùng một mối mà hôn mê, ngủ đủ giấc sau sẽ tự tỉnh dậy”. ánh mắt Ngũ Tư Trần nhìn chăm chăm vào Lam Huệ Tâm ngây thơ, cảm khê co quắp.

“Tương đối khó giải quyết là vị phu nhân này, trên người cô phần lớn đều có vết thương, không có nguy hiểm gì tới tính mạng, nhưng cô có chấn thương sọ não nhỏ, cần phải quan sát mấy ngày”.

Ngũ Tư Trần nghe bác sĩ Lưu cẩn thận dặn dò, hai hàng lông mày chụm lại, “Hai người bọn họ phải ở bao lâu?”. Bác sĩ Lưu là bác sĩ gia đình có quyền nhất, kinh nghiệm cũng là số 1, lời của ông có độ tin cậy, chỉ là Ngũ Tư Trần không thích có người xa lạ ở trong nhà.

Ngũ gia là nhà đình giàu có mấy đời, Ngũ Tư Trần tuy còn trẻ tuổi, nhưng lúc anh 14 tuổi đã đem kiến thức 3 năm cấp 3 toàn bộ vào trong đầu, hơn nữa khó gặp là anh từng có bản lĩnh không quên, đối với thao tác cổ phiếu cũng thuận lợi, mỗi hồi vào sân nhất định có thể kiếm tiền.

Bố mẹ anh vì kinh doanh Ngũ thị, thường xuyên không thấy bóng dáng đâu, anh cũng đã quen với việc một năm gặp mặt bố mẹ một lần, trò chuyện đếm trên đầu ngón tay.

Từ nhỏ ở trong gian phòng lớn này, anh có người giúp việc làm bạn, nên sinh hoạt tiện lợi cũng không khó khăn.

“Phải đợi vị phụ nhân này tỉnh táo lại, tôi mới có thể xác nhận”. Bác sĩ Lưu vì mình là lưu bậc thềm.

“Cô ấy khi nào mới tỉnh lại?”. ánh mắt Ngũ Tư Trần sắc bén mang theo tia không vui.

“Chậm nhất tối mai sẽ tỉnh”.

“Được rồi! Tôi liền tạm thời để ẹ con cô ta ở lại phòng khách vậy”. Ngũ Tư Trần liếc bác sĩ Lưu một cái, “An nguy của hai người đó do ông chăm sóc, tôi hi vọng ông bằng tốc độ nhanh nhất cho cô ấy tỉnh, sau đó không có vấn đề gì rời khỏi đây thật nhanh”.

“Tôi sẽ cố gắng”. Bác sĩ Lưu cũng không cách nào bảo đảm chắc chắn, “Tôi cũng cần bệnh viện tỉnh táo thật sự mới có thể xét nghiệm được”.

“Liên giao cho ông”. Ngũ Tư Trần đi ra ngoài, “Tôi còn có việc bận”.

Việc bận của anh là cùng bố chat qua webcam hiểu rõ về tình hình Ngũ thị, bởi vì ông có đúng một người con trai, ông Ngũ nỗ lực dạy bảo anh trở thành người nối nghiệp kế tiếp, đối với anh huấn lệnh chat webcam không nương tay chút nào, cũng rất khó khăn, nhưng anh không sợ khiêu chiến.

Năm nay anh 17 tuổi, nhảy lớp đại học trong trường quý tộc tư nhân, tư cách nổi trội, ở trong trường học, anh là nhân vật vô cùng nổi danh, cũng khó tránh khỏi bề ngoài của anh cuồng ngạo! Hết cách rồi, ai bảo anh có tư thế ngạo nghễ như vậy chứ?

Ngũ Tư Trần trực tiếp đi vào thư phòng, mở ra màn hình máy tính, ông Ngũ đã ở một chỗ khác chờ.

“Con trai, hôm nay con trễ 5 phút”. Mặt ông Ngũ nghiêm xuất hiện trên màn hình thủy tinh, “Là chuyện gì khiến con muộn như vậy?”

“Bố, con nguyện ý học thêm nửa giờ nữa”. Anh không muốn giải thích nguyên nhân, chỉ muốn dùng thêm thời gian tiếp tục lời dạy bảo nghiêm khắc của bố.

“Rất tốt, vậy liền bắt đầu”.

Ngũ Tư Trần gật đầu một cái, lắng nghe lời hỏi thăm của bố, không kiêu ngạo không tự ti trả lời, đáp án không nhanh không chậm từ trong miệng anh nói ra, từng chữ từng chữ, những câu thẳng điếu chỗ yếu, khiến ông Ngũ liền tiếp gật đầu khen ngợi.

“Rất tốt! Về chuyện bố giao cho con toàn bộ số liệu nội bộ của công ty hai ngày trước, con tổng hợp chỉnh sửa xong rồi sao?”

“Vâng, bố”.

“Nói cho bố biết con nghĩ thế nào về hệ thống các bộ phận trong công ty?”

Ngũ Tư Trần cười lạnh, “Báo cáo của trưởng phòng nghiệp vụ như lý luận suông, bộ phận PR cũng giả dối không thành, ngoài ra, con có không có gì để nói”.

Ông Ngũ gật đầu một cái, ông cũng cảm giác như thế, hai người lão tướng này đều cùng ông rất lâu rồi, lâu đến mức hiểu thừa nước đục thả câu, có chút cậ già lên mặt, mà ông chính là nhờ tình bạn cũ, mới có thể mắt nhắm mắt mở dễ dàng tha thứ tới tận bây giờ.

“Bố, bọn họ cũng nên về hưu rồi”.

“Bố sẽ tự mời người an bài. Tư Trần, bố muốn giao một chút bài tập cho con, vì sang năm kế hoạch vận chuyển buôn bán, bố muốn con trong thời gian ngắn nhất làm ra kết quả hữu hiệu nhất cho bộ phận PR cùng bộ phận nghiệp vụ”.

Ngũ Tư Trần hơi mím môi, gật đầu một cái, coi như là tiếp nhận khiêu chiến.

Sau khi kết thúc chat webcam, anh hơi nhắm mắt dưỡng thần, sau đó mở ra đôi mắt có tinh thần, lấy ra tất cả số liệu, tính toán toàn bộ, phát huy ưu điểm, đào thải khuyết điểm, tính toán mau sớm đưa ra quyết định hữu hiệu nhất.

“Mẹ? Mẹ....”

Toàn thân Lam Huệ Tâm chấn động giật mình tỉnh lại, nhìn mẹ ở bên mình, cô nhanh lên chạy gấp tới.

Mặt mẹ Lam không có chút mẫu, đôi môi duy trì vô cùng, không nghe thấy tiếng kêu của cô. Cô thật rất sợ.... thật sự rất sợ!. “Mẹ.... mẹ tỉnh đi mà.... Mẹ”. Cô nhớ tới chuyện bất tỉnh lúc này, mẹ của cô.... Bị xe hơi đụng phải!

Mẹ có thể chết sao? Không, cô không muốn mẹ chết, cô không muốn tách khỏi mẹ!

Đáy mắt Lam Huệ Tâm hoảng sợ, thân thể nho nhỏ không ngừng run, môi của cô cũng run rẩy, cả người lâm trong trạng thái sợ hãi.

Hai tay nhỏ bé của cô nắm mẹ Lam không thả, chỉ sợ buông ra thì mẹ Lam sẽ biến mất không thấy gì nữa.

“Mẹ.... mẹ không cần ngủ nữa, mẹ, tỉnh lại, tỉnh lại a!”

“Mẹ, Tâm Tâm thật là sợ, Tâm Tâm không cần một người lạ, mẹ, mẹ giúp Tâm Tâm, giúp Tâm Tâm được không.... Mẹ.....”

Lam Huệ Tâm ở bên cạnh mẹ không ngừng khóc sùi, giọng nói nghẹn ngào mang theo nước mắt, cô không ngừng nói, non nớt dễ nghe, theo thời gian trôi qua, chỉ còn lại tiếng khàn khàn thất thanh.

Ngũ Tư Trần đem công việc bố giao sang phía sau, anh rời khỏi thư phòng đi qua hành lang, nghe được tiếng khóc đứt quãng của trẻ con, nhìn đồng hồ treo tường một chút, đã sắp sáng sớm rồi, không thể kỳ quái như thế.

“Ô ô.... Mẹ.... tỉnh lại..... Tâm Tâm rất sợ....”. Âm thanh càng nhỏ đi, hơn nữa giọng khàn đục như bị cục đá quét vào.

Ngũ Tư Trần nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng khách.

Anh biết là ai nữa đêm khong ngủ tác quái!.

Ngũ Tư Trần đột nhiên mở cửa ra, bên trong Lam Huệ Tâm khóc mệt cũng không dám ngủ bị cánh cửa mở ra làm cho giật mình, nhìn thấy bóng dáng người khổng lồ ngoài cửa, trực giác của cô nghĩ tới là yêu quái, cả người trong nháy mắt sợ ngây người, không phản ứng chút nào.

Ngũ Tư Trần nhìn bộ dạng ngây ngô của cô, không nhịn được khinh bỉ.

“Dáng dấp thật xấu xí, bộ dạng thật kém cỏi!”

Cô như không nghe thấy tiếng của anh, cũng không có phản ứng.

Ngũ Tư Trần đi vào, “Này!”. Anh không khách khí kêu lớn.

Cô không trả lời, hiển nhiên còn chưa có hồi hồn.

Anh không có tính nhẫn nại, quát to một tiếng: “Cô tên là gì!”

Lam Huệ Tâm chấn động lớn, mở đôi mắt không tập trung, kêu to, “Có yêu quái!”. Hai hàng lông mày của Ngũ Tư Trần lập tức nhíu lại. Lại còn dám nói anh là yêu quái! Anh là một người mang hận, lập tức đem khuôn mặt ghê tởm xuống khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Tôi không phải yêu quái, là tôi để cho cô vào ở, cô phải cảm ơn tôi mới đúng”.

“Anh....”. Lam Huệ Tâm si mê nghi hoặc nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu lời của anh có ý gì.

“Nếu không phải tôi, cô cùng mẹ cô!”. Anh chỉ vào mẹ Lam trên giường, “Các người sao có thể an ổn ngủ ở nơi này đây”.

“Anh.... Anh là ai?”

“Ấn nhân của các người”. Anh khoác lác vô sỉ.

“Mẹ tôi.... Bị xe đụng, bà có thể chết sao?”. Đôi mắt to trong suốt nhanh như chớp nhìn anh.

“Bà sẽ không chết!”. Lông mày Ngũ Tư Trần nhướng lên, anh mới không để cho người chết vào ở, hơn nữa có kỹ thuật của bác sĩ Lưu, chỉ có bản lĩnh đem người chết sống lại, thì không có khó khăn gì.

“Thật?”. Lam Huệ Tâm cười vui vẻ, liên tục chạy không ngừng về phía bên giường, “Mẹ, mẹ, nhanh tỉnh một chút, Tâm Tâm đang đợi mẹ tỉnh lại, mẹ.....”

Sao? Tỉnh tỉnh?

Ngũ Tư Trần nhìn cô vòng tới vòng lui bên người bệnh, hoạt bát mà om sòm, giống như tinh tinh á..., chỉ là, ngược lại giống như một con khỉ nhỏ!.

Anh không nhìn được nâng lên khóe môi, cười rất đùa cợt.

Lam Huệ Tâm xoay người nhìn thấy anh không còn kịp che giấu sự giễu cợt nữa, chỉ là, cô cho là anh mừng thay cho cô, lập tức hướng tới anh nói, “Em tên là Lam Huệ Tâm, anh có thể gọi em Lâm Lâm”.

Bị hù dọa một tiếng, anh thật không nhìn được, lập tức che miệng cũng không ngừng được nụ cười trong mắt.

Cô không hiểu nhìn anh.

Cô có nói qua cái gì mà để cười sao?

“Em tên là tinh tinh? Tôi cảm thấy được em khá giống khỉ”. Anh nói xong vừa cười rất vô tư.

Cô còn nhỏ tuổi nên rất cuộc đã hiểu, anh đang trêu đùa tên của cô!

“Không buồn cười. Em tên là Lam Huệ Tâm, không phải tinh tinh trong vườn thú, cũng không phải là khỉ”. Cô nổi lên quai hàm, thở phì phò nhìn anh chăm chăm.

“Bộ dạng bây giờ của em giống như cá nóc rồi!”. anh cười ra tiếng thật to.

Miệng Lam Huệ Tâm phình lên, toàn bộ lập tức tiêu tán, cô dùng tay cố gắng đẩy anh, “Anh đi ra ngoài, anh đi ra ngoài, không cần làm ấm ỉ ẹ em ngủ”.

Ngũ Tư Trần âm thầm dùng lực, để cho cô không đẩy được anh.

“Nơi này là nhà anh, em đuổi anh không đi, người phải đi, chính em có thể đi”.

“Không cần, em muốn theo mẹ em”.

“Chờ mẹ em tỉnh lại, các người cùng một chỗ mà rời khỏi đây! Chỗ này của tôi không hoan nghênh người lạ vào ở”.

Giọng nói của anh cực kỳ cuồng ngạo, Lam Huệ Tâm sau khi nghe xong vừa tức giận lại vừa bị thương.

Hai tay của cô nắm lấy y phục của anh, “Không nên đuổi em đi, cũng không cần đuổi mẹ đi, 2 mẹ con em không có chỗ ở”.

“Đó là chuyện của các người”. Anh tàn khốc nói.

Đôi mắt Lam Huệ Tâm lần nữa ửng hồng, khóc lóc kể lể, “Em có thể giúp việc cho anh, em sẽ rửa chén, cũng sẽ quét sân, cũng có thể phơi quần áo, anh đừng nhìn tuổi em còn nhỏ, hơi sức nhỏ, em thật sự biết làm chuyện nhà, giữ em ra, đối với anh có trợ giúp lớn”.

“Thật sao?”. Anh liếc cô một cái, “Chỗ này người giúp việc rất nhiều, hơn nữa mọi người có kinh nghiệm lại có sổ trường, em quá nhỏ, nếu muốn làm thì chờ 10 năm sau quay lại”.

Ngũ Tư Trần lấy hai tay cô bỏ ra, nhưng cô lập tức lại dính tới, “Tôi không có thời gian lôi thôi với cô, buông tay ra!”

“Mẹ mệt quá rồi, không cần đuổi mẹ, cũng không cần đuổi em”.

Ngũ Tư Trần không muốn nói nhảm với một cô gái nhỏ, thời gian ngủ bù của anh không lâu, trực tiếp đẩy cô ra, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Lam Huệ Tâm nhỏ bé căn bản cũng không định được với sức của anh, bị anh đẩy mạnh, thân thể mềm đung vào một góc bàn, đau đến mức không kịp kêu lên, liền nằm ở đó, hôn mê bất tỉnh.

2. Chương 2

Sau khi Mẹ Lam tỉnh lại, trừ vết thương ở trên người, cũng không bị chấn thương sọ não. Ngược lại Lam Huệ Tâm, bị chạm vào góc bàn, lại hôn mê bất tỉnh cùng vấn đề tổn thương bên trong! Ngũ Tư Trần sau khi biết được tình trạng của Lam Huệ Tâm từ bác sĩ Lưu, cảm thấy đau lòng, thay lời muốn hai mẹ con cô lưu lại, hơn nữa muốn bác sĩ Lưu điều trị cho Lam Huệ Tâm thật tốt.

Mẹ Lâm vô cùng biết ơn tiểu thiếu gia Ngũ Tư Trần cho bọn họ ở đây, chủ động bày tỏ muốn lưu lại làm giúp việc, bởi vì các cô đã không còn chỗ nương tựa, mới đầu Ngũ Tư Trần không biết nên không đồng ý, vẫn còn do dự, cuối cùng mẹ Lam quỳ trên mặt đất xin anh chữa chấp, trong đầu anh rối loạn, đột nhiên nghĩ đến anh có thể lấy danh nghĩa “ quà sinh nhật” mà đòi với mẹ anh, mà anh cũng không ghét mẹ Lam, vì vậy anh đồng ý.

Dù sao, Lam Huệ Tâm bị thương, anh cũng có trách nhiệm!

Mẹ Lam chính thức trở thành người giúp việc cho nhà Ngũ Tư Trần, phạm vi công việc sẽ do quản gia phụ trách, mà bà quản gia nhìn mẹ Lam làm việc tận tâm tận lực, sẽ không vì được tiểu thiếu gia chăm sóc mà kiêu căng, đối với bà cũng có ấn tượng tốt. Lam Huệ Tâm vào ở Ngũ gia, mặc dù mẹ cô trở thành giúp việc, nhưng cô có thể đi học như cũ, địa vị cũng không bị người ta coi thường. bởi vì, người của Ngũ gia đối xử với người giúp việc cũng giống với nhân viên trong công ty, nhưng, Lam Huệ Tâm vĩnh viễn không quên Ngũ Tư Trần hung hăng đẩy cô, hại cô nằm trên giường một tuần lễ!

Mẹ Lam ở Ngũ gia rất tận tâm với công việc, bà rất hài lòng Ngũ gia ỉnh quyền lợi, không chỉ có việc ăn mặc không phải lo nữa, cũng có nơi để che gió che mưa, bà cùng Lam Huệ Tâm không cần phải bôn ba cho cuộc sống xung quanh, vì vậy, bà đối với tiểu thiếu gia Ngũ Tư Gia rất thương yêu từ tận đáy lòng.

Ngũ Tư Trần mỗi lần trở về nhà chính, chỉ cần bà tại chỗ, đều để cho anh nụ cười ấm áp, ánh mắt yêu mến, để cho anh cảm nhận được tình thương ấm áp của mẹ.

Đối với mẹ Lam, trong nội tâm Ngũ Tư Trần cũng tràn đầy kính yêu.

Cả ngày lẫn đêm cũng không thấy bóng dáng mẹ Ngũ đâu vì bà phải trông coi quá nhiều thứ, căn bản cũng không có cách cho anh tình thương yêu gia đình bình thường, đối với anh mà nói, đó là một loại xa xỉ đi!

Bởi vì sự nghiệp tập đoàn cần phải tiếp tục kinh doanh lâu dài, lúc anh năm tuổi đã trưởng thành sớm, cộng thêm tư chất của anh quả thật cũng tốt so với người bình thường, vì vậy, muốn học tập, trách nhiệm cũng vượt quá đứa trẻ 5 tuổi có thể đảm nhiệm. Anh luôn cố gắng tiếp tục kiên nhẫn, vì không để cho cha mẹ anh thất vọng, để cho bọn họ tự hào, anh không buông tha bất kỳ cơ hội học tập nào, chỉ muốn cho bố mẹ có thể thương anh nhiều hơn, nhìn anh lâu một cái.

Ở Ngũ gia, anh ở đây mà không cảm thấy tình thương của mẹ, mặc dù khẩn cầu, nhưng luôn có thể gặp mà không thể cầu.

Anh không muốn bị người hầu thông cảm, luôn ra vẻ cao ngạo, thật ra thì, trong nội tâm của anh cũng tràn đầy tình mạch, nhưng anh vẫn không tìm được tri tâm để trò chuyện.

Việc anh có thể làm, chính là cố gắng học tập hơn so với người bình thường, cố gắng tiến bộ!

So với Ngũ gia từ quản gia cùng nhân viên nhà bếp, tài xế, người anh thích hơn chính là mẹ Lam bình dị gần gũi, thân thiết yêu thương.

Nếu ai muốn tiến vào làm đều phải trải qua bài kiểm tra cùng cuộc điều tra của mẹ Mẫu, mới có thể vào làm công việc nhà chính Ngũ gia, vì vậy, bọn họ đối với anh đều là cung kính, rất sợ anh có một chút khó chịu, cũng bởi vì trong lòng bọn họ run sợ, khiến anh cảm thấy xa cách rồi biến mất, anh thích mẹ Lam thật lòng đối đã từ trong lòng hơn. Mẹ Lam cùng Lam Huệ Tâm tặng kèm là quà sinh nhật anh yêu cầu mẹ Ngũ, nếu không, muốn vào ngũ gia cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy! nhưng, nói đến Lam Huệ Tâm, anh cũng muốn bắt nạt cố gái ngây thơ thiện lương, nhu nhược có thể lắm.

Cô xem ánh mắt của anh nhìn cô cho cách nào che giấu đó là không thích, mà cô càng không thích anh, anh liền càng muốn trêu cợt cô.

Giống như, anh sẽ cố ý nhà bếp nấu một chén canh hạt sen, sau đó cố ý không thêm đường mà thêm dấm, yêu cầu đi lửa gạt Lam Huệ Tâm ăn vào bụng, anh núp một bên nhìn lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Huệ Tâm vận vẹo hết sức buồn cười, tất cả ưu kế được như ý mà ôm bụng cười lăn lộn, cô cũng biết mẹ Trù cũng bắt đắc dĩ do anh tà ác làm mà hung hăng nhìn anh chằm chằm, anh cũng không để ý, ngược lại cười to mà tâm tình tốt lên.

Hay là, anh sẽ bảo người làm việc gọi Lam Huệ Tâm ra nhật cổ đại, cố ý cầm mấy con sâu róm to béo trên cỏ, để cô sờ tới mà khóc òa lên.

Hay có lúc, anh sẽ đưa cô một quà tặng nhỏ vào sinh nhật cô, cô không muốn mở ra, mẹ cô cũng sẽ vì thiếu gia ra lệnh mà bắt cô mở ra, bỏ ra, không phải cóc nhầy ra ngoài, chính là đánh tráo một con rắn hướng có thể lười, khiến sắc mặt cô trắng bệch, hoặc là hét chói tai. Anh thích bắt nạt cô, cũng không phải là chuyện mới có, vì vậy, cô càng ghét anh! Mẹ Lam biết rõ con gái luôn bị trêu cợt, lại có thể mở một mắt nhắm một mắt, khiến Ngũ Tư Trần cảm thấy bà độ lượng rất lớn.

Anh cũng đã hỏi mẹ Lam, “Tôi bắt nạt con gái cô, làm sao cô còn đối với tôi tốt như vậy?”

Mẹ Lâm luôn quay lại với nụ cười ấm áp, “Trước gia thiếu gia luôn là một người tịch mịch, hiện tại có người giúp cậu đỡ buồn, tôi rất vui Tâm Tâm có chỗ đứng này., Hơn nữa tôi tin rằng thiếu gia sẽ có giới hạn, sẽ không chơi quá mức, Tâm Tâm có thể cho cậu vui vẻ, tôi thấy được thiếu gia cười, tôi cũng sẽ cười”.

Ngũ Tư Trần bị mẹ Lam cảm thấy cảm động, nhưng hành vi anh bắt nạt Lam Huệ Tâm vẫn kéo dài, anh chỉ muốn nhìn Lam Huệ Tâm đơn thuần nhất gan bị dọa đến mức kêu to lên, chưa bao giờ làm Lam Huệ Tâm bị thương hoặc bị đau bụng là được.

“Cốc cốc”. Cánh cửa nhẹ vang lên hai tiếng, đây là thói quen gõ của mẹ Lam.

“Vào đi”. Ngũ Tư Trần kêu lên một tiếng, tắt máy laptop trên bàn, vì anh tỉnh táo cảm thấy có điểm không biết xấu hổ.

“Thiếu gia, tôi thấy thư phòng của cậu vẫn sáng đèn, tôi làm một ly sữa, cậu uống đi, đi ngủ sớm một chút”.

“Được”. Ngũ Tư Trần nhận cái cốc từ từ uống.

“Trước lúc ngủ một ly sữa có thể giúp ngủ dễ hơn”. Mẹ Lam gật đầu cười cười, “Ba tháng không thấy, thiếu gia hình như cao lên, hơn nữa nghe nói thiếu gia có thể một mình đảm đương một phần công việc rồi”.

Ngũ Tư Trần 22 tuổi có được văn bằng thạc sĩ quản lý công ty sau 2 năm, thành tích tốt khiến ông Ngũ vui vẻ, lập tức đưa anh đến tổng công ty tại Newyork đi huấn luyện ba tháng. Ba tháng huấn luyện khiến anh càng thành thực hơn, càng kiên quyết hơn, thành tích huấn luyện của anh cũng rất tốt.

“Thật sao?”. Ngũ Tư Trần không lộ vẻ mặt gì, mắt sắc bén nhìn bà một cái.

Mẹ Lam tự biết lỡ lời, vội vàng cúi đầu.

Bất kể chuyện gì về công ty không phải là chuyện mà người đầy tớ Ngũ gia bàn tán!

“Thôi, về sau nhớ, ở trước mặt tôi nói không sao, nhưng đừng nói trước mặt người khác, nếu không tôi không giúp nổi cô đâu”.

“Cám ơn thiếu gia”.

“Tôi uống xong, cô cũng sớm nghỉ một chút, không cần bận rộn vì tôi như vậy”.

Mẹ Lam nhận lấy cốc, không khỏi mỉm cười. Chợt, cái mũi của bà có 2 hàng máu tươi chảy ra, mắt hoảng sợ, khiến Ngũ Tư Trần sợ hết hồn, “Cô! Cô bị bệnh gì vậy?”. Vẻ mặt anh nặng nề, mày rậm nhíu lên.

Mẹ Lam thuần thục lấy giấy lau trong túi lau đi, “Thiếu gia, không cần nói cho Tâm Tâm”. Sắc mặt bà tái nhợt nói.

“Để bác sĩ Lưu xem qua chưa?”

Mẹ Lam gật đầu một cái, “Cần xin thiếu gia, đừng để cho Tâm Tâm biết”.

“Cô bị bệnh gì vậy?”

“Ung thư biểu mô” (liên quan tới mũi với họng).

“Cô vẫn ở nơi này, có bao nhiêu người biết bệnh của cô?”

“Tất cả mọi người rất tốt, đều giúp tôi”.

“Cho nên, nếu như không phải tôi phát hiện, tôi còn chẳng hay biết gì sao?”

“Thật xin lỗi, cần xin thiếu gia tha thứ, tôi còn có công việc, thật, xin thiếu gia không cần sa thải tôi”. Mẹ Lâm lập tức quỳ trên mặt đất.

Ngũ Tư Trần hơi nhếch môi, lập tức đứng sang một bên không để cho bà quỳ, “Cô không nên khiến bệnh này nặng thêm, cô nên sớm đi trị liệu đi”.

“Vô dụng! Bệnh này tốn rất nhiều phí chữa trị, tôi còn hi vọng Tâm Tâm có thể tiếp tục đi học, tôi chỉ muốn Tâm Tâm về sau thành người, tôi liền thỏa mãn rồi”.

“Cô ấy còn không biết cô ngã bệnh, cô gạt con mình được không?”

“Chỉ cần thiếu gia không nói, tôi có thể lừa bao lâu liền lừa bao lâu, van cầu thiếu gia, xin thiếu gia đừng nói, coi như người không biết sự việc này đi! Van xin cậu”.

“Cô đứng lên mà nói”.

“Thiếu gia, xin cậu đồng ý thỉnh cầu của tôi”.

“Đứng lên, tôi liền đồng ý”.

“Cám ơn, cám ơn thiếu gia”. Mẹ Lam từ từ đứng dậy.

“Cô bị bệnh này, bác sĩ Lưu nói thế nào?”

Bà lắc đầu một cái, “Bệnh cũ, tôi cũng biết rõ là chữa không được”.

“Cô ấy sớm muộn cũng sẽ biết, hơn nữa, ngộ nhờ cô không ở đây, con gái cũng không chịu đựng được sẽ đi theo đây”.

“Thiếu gia, van cầu cậu giúp một tay, chỉ cần có cậu ở đây, con bé nhất định có thể chịu đựng được”.

“Tôi giúp đỡ?”

“Đúng, tôi biết rõ là quá đáng, nhưng, đây là tâm nguyện của một người làm mẹ, tôi chỉ hi vọng thiếu gia có thể làm cho Tâm Tâm tiếp tục ở lại, ở cho đến khi con bé 20 tuổi có thể ra ngoài một mình đảm đương là được rồi, xin thiếu gia xem mấy năm qua tôi tận tâm tận lực làm việc mà giúp tôi, tôi biết rõ tất cả mọi người làm việc nỗ lực, nếu không, xin thiếu gia giúp đỡ một người mẹ đáng thương thôi.....”

“Tôi sẽ suy nghĩ”. Ngũ Tứ Trần tâm tình nặng nề.

“Cám ơn thiếu gia.....”

“Không cần cảm ơn nhanh như vậy, tôi còn chưa đồng ý, suy tính hậu quả, có khả năng tôi không đồng ý”.

“Thiếu gia....”

“Tôi sẽ bảo bác sĩ Lưu, cô hi vọng tôi chứa chấp Lam Huệ Tâm, cô cũng phải cố gắng sống thật tốt nữa, cùng bác sĩ Lưu phối hợp!”

“Thiếu gia, nhưng tôi đã bị ung thư...”

“Cô không cố gắng sống nữa, tôi tuyệt đối sẽ đuổi Lam Huệ Tâm ra ngoài!”

“Thiếu gia....” Mẹ Lam ghen ngào.

“Bây giờ mời đi ra ngoài, đừng ảnh hưởng công việc của tôi”

“....Vâng!”. mẹ Lam chán nản rời đi. Ngũ Tứ Trần hai tay bắm trán, cảm thấy phiền lòng nôn nóng.

Giấy cuối cùng cũng không bao được lửa! Nửa tháng sau, Lam Huệ Tâm phát hiện mẹ Lam có cái gì không đúng, chỉ là, mẹ Lam cố tình tránh né che giấu, cô phát hiện vẫn còn quá muộn rồi.

“Mẹ, thuốc đây”. Mẹ Lam bị cái bệnh ung thư này mà chỉ còn da bọc xương, có vẻ bệnh nặng, cả người không chỉ mất đi sức sống, mà cả ý chí muốn sống càng ngày càng mất đi.

Lam Huệ Tâm nhìn hai má mẹ gầy gò, vẻ mặt có bệnh của mẹ, cô thật sự rất muốn khóc.

“Mẹ không muốn uống nữa”. mẹ Lam khẽ lắc đầu, lời nói cũng không còn hơi sức .

Nhưng, cô không thể khóc, cô nuốt nước mắt vào trong, trên mặt cười khích lệ mẹ, “Mẹ, uống thuốc đúng hạn mới có thể giúp cho bệnh của mẹ”.

“Bây giờ mẹ chỉ chờ chết....”. Sắc mặt bà trắng bệch, không còn khí.

“Không! Mẹ sẽ không chết. mẹ chết, Tâm Tâm làm thế nào? Mẹ, mẹ phải tốt, bác sĩ Lưu cũng chưa có bỏ rơi mẹ... mẹ liền có hi vọng, hiện tại y học phát triển như vậy, tôi tin tưởng kinh nghiệm của bác sĩ Lưu, mẹ, không cần buông tha sự sống, không cần bỏ rơi con như vậy. Van xin mẹ, Tâm Tâm cần mẹ a!”. Lam Huệ Tâm vừa nói, nước mắt liền chảy xuống, đôi mắt trong suốt sáng có lệ, ngưng mắt nhìn mẹ.

Mẹ Lam cười khổ một tiếng, nhìn Lam Huệ Tâm còn chưa trưởng thành, một lòng lo lắng không thôi.

Ngũ Tứ Trần lần trước từ biệt, vẫn bận công việc, không thấy bóng dáng, không biết chuyện này có đồng ý hay không? Để cho bà cảm thấy bất ổn, thấp thỏm cực kỳ.

“Tâm Tâm, là mẹ thực lòng xin lỗi con”.

Bà đột nhiên không nói một tiếng ngã xuống, dọa sợ Lam Huệ Tâm, cô khẩn cấp mời bác sĩ Lưu giúp một tay chẩn đoán bệnh tình.

Bác sĩ Lưu chẩn đoán bệnh, phát hiện rõ ràng trừ ung thư biểu mô của bà, cũng bởi vì lao lực mà xơ gan.

Bác sĩ Lưu đề nghị lập tức đưa vào nằm viện, chỉ có ở đó có công cụ chẩn đoán bệnh cũng trị liệu chuyên nghiệp, mới có thể giúp cho bệnh tình mẹ Lam. Mà bởi vì mẹ Lam đã hôn mê, không cách nào khước từ ý tốt, bác sĩ Lưu cùng Lam Huệ Tâm đưa bà đi bệnh viện, liên tiếp tỉ mỉ chính xác, biết bà là ung thư biểu mô giai đoạn cuối, còn lại không nhiều thời gian.

Mẹ Lam yên lặng coi là ngày, biết ngày chết của bà ở nơi này còn mấy ngày.

Điều duy nhất bà không yên tâm, chính là con gái mình che chở từ nhỏ đến lớn!

Con gái bà vừa hiếu thuận lại thân thiết.... không có bà, nên sống như thế nào cho phải đây?

“Mẹ, mẹ uống thuốc được không? Không làm cho Tâm Tâm sợ, Tâm Tâm thật không thể mất đi người”.
mặt Lam Huệ Tâm chân thành, giọng nói kiên định nhìn mẹ.

Thuốc không phải linh đơn! Đối với bệnh của bà không trợ giúp nhiều.....

Nhìn mắt Lam Huệ Tâm, bà lại không cách nào mở miệng cự tuyệt lòng hiếu thảo của con.

Mẹ Lam dưới sự trợ giúp của Lam Huệ Tâm cật lực ngồi dậy, nhận lấy thuốc, từ từ uống xuống.

Lam Huệ Tâm nhìn mẹ uống thuốc, mới cười rộ lên.

“Mẹ, hôm nay mẹ cảm thấy chỗ nào không thoải mái? Đầu còn có thể đau sao? Bụng sẽ chua sao? Có muốn con giúp mẹ siết chặt, xoa xoa, đắp bóp không?”

“Nằm đã lâu, lưng của mẹ....”. Lam Huệ Tâm lấy cái gối sau lưng mẹ, để cho bà ngồi thoải mái hơn một chút.

“Mẹ, như vậy được chưa?”

Mẹ Lam gật đầu một cái.

“Mẹ, con giúp mẹ đắp bóp vai được không?”

Mẹ Lam khẽ mỉm cười.

Lam Huệ Tâm sức vừa phải, đắp bóp mẹ Lam hết sức thoải mái.

Bà không khỏi đành lòng, đưa tay cầm lấy tay Lam Huệ Tâm, “Mẹ sẽ không bỏ lại con đâu”.

Lam Huệ Tâm chớp mũi chua chua, hốc mắt ửng hồng, nặng nề gật đầu, “Mẹ, con muốn vĩnh viễn ở bên cạnh mẹ”.

“Đứa nhỏ ngốc, làm sao con có thể, suốt ngày hầu hạ mẹ đây?”

“Con mặc kệ, con phải giúp mẹ, con không muốn xa mẹ!”

“Được, được, tốt!”. mẹ Lam nhìn con gái khéo léo hiếu thuận, tổng lòng hết sức vui mừng, nhưng cũng khó nén đau thương cùng không yên lòng.

“Tâm Tâm, dưới gối mẹ có hai quyển sổ tiết kiệm, một quyển là của con, con xem qua một chút”. Mẹ Lam tránh tránh đầu, nằm nghiêng vừa, dễ dàng lấy ra quyển sổ tiết kiệm, “Mấy năm năm chúng ta tiết kiệm, trừ học phí cùng chi phí cho cuộc sống chúng ta, mẹ giúp con tiết kiệm mấy ngàn, tiền trong tài khoản mặc dù không nhiều, nhưng con lấy ra giúp xử lý hậu sự mẹ vẫn đủ....”

“Mẹ sẽ không chết, đừng nói vậy khiến con sợ”. Lam Huệ Tâm lắc đầu, nước mắt tràn mi.

“Nghe mẹ nói, chuyện hậu sự mẹ nhất định phải nói rõ ràng. Người nào cũng sinh lão bệnh tử, mẹ sẽ không bị bệnh này mà suy sụp, mẹ sẽ tỉnh lại, nhưng một số việc muốn để cho con biết”.

“Về sau con biết thêm là được”.

“Mẹ hiện tại muốn cho con biết, con đang học cấp 3, cũng nên biết rồi”. bà lấy hơi sau tiếp tục nói, “Con dấu mẹ cất ở trong tủ quần áo, trong túi áo khoác mùa đông, có con dấu của mẹ và con, con chỉ cần mang theo sổ tiết kiệm cùng con dấu là có thể lấy tiền đóng học cùng tiền mua sách kì sau”.

“Mẹ, con sẽ cất giữ tốt, mẹ không cần nói quá nhiều, nếu không mẹ sẽ bị ho khan”.

“Để mẹ nói, hôm nay mẹ muốn nói nhiều lời cho con nghe”.

“Mẹ....”. Vành mắt Lam Huệ Tâm ửng đỏ, gật đầu một cái, yên lặng lắng nghe, “Tâm Tâm, thiếu gia là một đứa bé ngoan có nội tâm thiện lương, mẹ với con ban đầu nếu không có cậu ta giúp, có khi bây giờ chúng ta đã sớm lưu lạc nơi đầu đường, có bữa ăn có bữa không, có lẽ, chúng ta đã sớm không còn ở trên đời

này. Tâm Tâm, thiếu gia đối với chúng ta có ơn rất lớn, thời gian mẹ ngã xuống cũng không có khả năng làm việc, mà con cũng thường ngày đi học, thiếu gia cũng không có đưa công việc của mẹ sang cho con, để cho con có thể chăm sóc mẹ, nói thật ra, thời gian này chúng ta chẳng khác gì ăn không ở không, thiếu gia không có đuổi chúng ta đi, thiếu gia thật rất từ bi. Tâm Tâm, về sau con nhất định phải hầu hạ thiếu gia thật tốt, biết không?”

Lam Huệ Tâm mấp máy môi, hàm răng khê cắn môi dưới.

Cô không thích vẻ mặt cùng thái độ cao ngạo tự phụ của Ngũ Tư Trần, nhưng, sự thật anh tôn trọng mẹ con là không thể chối cãi, ở trước mặt cô hay bất kì người làm nào, Ngũ Tư Trần có lẽ không ai bì nổi, nhưng đối mặt mẹ Lam thì anh lại không đến nỗi quá đáng.

Đó bởi vì, ở đáy lòng Ngũ Tư Trần, cảm thấy mẹ Lam làm mẹ hết sức xứng, trên người bà có cảm giác làm mẹ tự nhiên để đáy lòng anh yêu thích, chuyện đương nhiên, đối với mẹ Lam cũng tương đối lễ độ, một chút khiêm tốn.

“Tâm Tâm, mẹ nói con có nghe không.... Khụ.... Nghe được không?”. Mẹ Lam thấy Lam Huệ Tâm hơi ngớ người, không khỏi tăng thêm lời, nhưng sau khi nói xong lập tức hon khan.

“Mẹ, con nghe rồi, con biết rõ nên làm như thế nào”.

Mẹ Lam yếu đuối khẽ mỉm cười. “Mẹ có chút mệt rồi, có thể là tác dụng của thuốc, mẹ muốn ngủ một giấc”.

Lam Huệ Tâm lấy xuống gối mềm ẹ, để cho bà nằm thoải mái hơn một chút.

Nhìn hai mắt mẹ nhắm lại, trên mặt mệt mỏi không giấu được, mấy nếp nhăn khắc sâu trên mặt bà một cái không sót gì, Lam Huệ Tâm cắn chặt hàm răng, biết mình nhất định phải kiên cường hơn mới được.

Mẹ cần cô!

Cô khê vuốt lưng mẹ, cảm thụ nhiệt độ của bà, cảm thụ thân tình ấm áp.

Hôm nay mẹ nói chuyện với cô rất nhiều, nhất định mẹ sẽ khá hơn.

Bà ình khích lệ, không biết mẹ Lam đã vực khỏi khó khăn, sẽ cùng cô nói nhiều lời như thế tất cả đều là hiện tượng tốt.

3. Chương 3

Lúc mẹ Lam mất thì Lam Huệ Tâm vẫn ở trong trường học! Sau khi cô biết tin liền chạy về thì đã không kịp thấy bà lần cuối, bà không ngừng cầu xin bác sĩ Lưu giúp bà sống lại, nhưng bác sĩ Lưu chỉ trầm lặng khê lắc đầu, muốn bảo cô giữ gìn.

Cô quỳ gối trước giường bệnh của mẹ, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi xuống.

Bác sĩ Lưu khuyên cô không cần chịu đựng như thế, đau lòng thì khóc lên, nhưng cô không sao khóc nổi.

Trong lúc cấp bách Ngũ Tư Trần giúp cô làm xong hậu sự, anh cũng chú ý thấy cô không khóc không cười, cả linh hồn như muốn theo mẹ của cô đi, lưu lại chỉ là một vỏ trống.

Tang lễ đi qua, Ngũ Tư Trần gọi Lam Huệ Tâm vào trong thư phòng, tính nói chuyện riêng với cô một chút.

“Mẹ cô đã từng tìm tôi nói qua, bà hi vọng tôi có thể tiếp tục cho cô lưu lại, cô muốn lưu lại sao? Vậy thì cô còn nơi nào khác muốn đi không?”

“Tôi...”. Cô nhăn mày lại, cười thê lương một tiếng, trên mặt tất cả đều là buồn phiền, “Trong thế giới của tôi chỉ có mẹ tôi, hiện tại, bà đã rời khỏi tôi, thế giới tôi cũng sụp đổ, đi nơi nào cũng không sao cả”.

Ngũ Tư Trần thấy cô như vậy, sắc mặt biến đổi, tâm tình cũng trầm xuống theo, cảm thấy nhói đau.

“Mẹ cô nếu nhìn thấy bộ dạng mất hồn của cô như vậy, hoàn toàn mất đi lý trí và sức sống, bà nhất định sẽ không an lòng ra đi”.

Ánh mắt Lam Huệ Tâm đột nhiên mở to, cô nắm chặt tay anh, vội vàng nói: “Anh cũng cảm thấy mẹ tôi sẽ trở về đúng không? Bà thật ra thì không hề bỏ rơi tôi, bà chỉ dùng một hình thức khác trở lại nhìn tôi, đúng không?”

Ngũ Tư Trần không biến sắc dừng một chút, “Cô hi vọng bà sẽ trở lại xem cô sao?”

Đầu cô lập tức vẫn điem, gật đầu liên tục.

“Mặc dù tôi tin vào khoa học, nhưng trên đời thật có sức mạnh không thể tin được, nghe nói người chết đầu thái không phải cũng sẽ trở lại? muốn mẹ cô quay lại nhìn cô”.

Cô lắc đầu, “Tôi đứng đợi ở trước cửa một chút, đợi một lúc, cũng không dám ngủ, nhưng mẹ tôi chưa trở về. Tôi muốn mẹ tôi dẫn tôi đi, tôi không muốn một mình ở lại đây, tôi phải chờ bà trở lại dẫn tôi đi, nhưng, tại sao bà chưa có trở về? tại sao bà chưa có trở về....”

Nét mặt Ngũ Tư Trần trở nên thâm trầm, anh bình tĩnh nhìn Lam Huệ Tâm hoang mang, mê loạn, không khỏi suy nghĩ sâu xa nhủ mảy.

“Mẹ cô sẽ không dẫn cô đi”.

“Tại sao? Bà không cần tôi nữa sao?”. Cô lẩm bẩm một mình.

“Không sai! Bởi vì cô không ngoan!”

“Tôi rất ngoan”. Cô nhỏ giọng cãi lại, âm lượng không lớn, nhưng anh cũng nghe được.

Anh lắc đầu, trên cao nhìn xuống cô, “Cô tuyệt không ngoan, mẹ cô muốn cô tỉnh lại, nhưng cô lại có ý định tìm đến cái chết, thế sao gọi là nghe lời? làm sao có thể coi là ngoan được?”

Lam Huệ Tâm nhìn anh, không lời nào để nói.

“Cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, lưu lại? hay có ý định khác?”

Đáy mắt Lam Huệ Tâm thoáng qua tia đau buồn, cô khẽ cắn môi dưới, mở miệng nói: “Nếu mẹ tôi hi vọng tôi ở lại, tôi sẽ lấy ý của mẹ làm chủ”. Chỗ này cô nhớ lại lúc cùng bà, chỉ cần bà muốn cô từ nơi này thấy vật nhớ người”.

“Không nhìn ra, cô thật đúng là hiếu thuận”. Ngũ Tư Trần thấy bộ dạng cô mất đi sức sống, cũng bộ dạng tức giận, không khỏi dùng giọng đùa cợt kích cô.

Lam Huệ Tâm nhàn nhạt gật đầu một cái, “Cám ơn”.

Mẹ cô qua đời, như đem cả sinh khí của cô đi, đối mặt với ché cười của Ngũ Tư Trần, cô phản bác cũng thấy lười.

“Cô có thể ở lại, nhưng tôi không thích bộ dạng nửa chết nửa sống của cô”.

Cô bất đắc dĩ nhìn anh. Nếu không anh muốn một người vừa mất đi người thân nhất của mình như thế nào đây?

“Theo thiếu gia xử lý”. Mặt cô buồn rười, nói không còn chút sức lực nào.

Ngũ Tư Trần phát hiện bộ dạng cô thuận theo mặc dù động lòng người, nhưng lại khiến anh cảm thấy tức giận, nhìn vô cùng không thuận mắt.

Anh đã quen với việc cô bị anh trêu chọc sẽ khóc to, Lam Huệ Tâm có đủ vẻ mặt phong phú! Cô bây giờ ở trong mây đen phai mờ, khiến anh thật không thích. Đáy lòng anh ngầm hạ quyết định, anh sẽ nghĩ ra biện pháp đem Lam Huệ Tâm có sức sống lần nữa trở về!

Bất kể Ngũ Tư Trần cho Lam Huệ Tâm công việc nặng hơn, cô đều cắn răng chịu đựng. Làm càng mệt mỏi càng tốt, cô lên giường liền ngủ luôn, sẽ không nghĩ tới đủ loại cuộc sống sau khi chết, nghĩ thấy mình chán đời, gặp phải chứng u buồn!

Ngũ Tư Trần như muốn kiểm tra cô vậy, muốn cô mỗi sáng lúc 6 giờ đem một ly nước hoa quả cho anh uống..., còn nướng bánh mì cho anh ăn, hơn nữa chỉ định nhất định phải cô làm, những người khác không cho phép làm.

Sau khi cô tan trường còn phải vội vàng chạy về lau dọn toàn bộ hành lang, anh không muốn nhiễm một hạt bụi, hơn nữa sàn nhà thư phòng của anh phải dùng hai tay cầm khăn lau 2 lần, anh sẽ bảo quản gia kiểm tra, không cho phép cô lười biếng. Làm những thứ này, Lam Huệ Tâm cũng không có một câu oán hận. Cô nghĩ rằng, là anh bỏ tiền góp sức giúp cô làm xong hậu sự ẹ cô, đổi lại là cô, thật không biết nên thế nào cho phải, không làm được cũng phải bán mình đi lo rồi, mà hiện tại nào có chuyện bán mình đi giúp hậu sự ẹ? cho nên, cô làm việc cho Ngũ Tư Trần cũng là một phương thức báo ân, mặc dù anh nghiêm khắc như thế nào, cô đều tận lực đi hoàn thành.

Đây không phải kết quả anh muốn! Ngũ Tư Trần ghét cô nhẵn nhụi chịu đựng.

Anh muốn cô trở về Lam Huệ Tâm hoạt bát đáng yêu, mà không phải đáng vẻ trầm như muốn chết như thế, anh muốn nhìn sức sống của cô, mà không phải bộ dạng ưu sầu vô hồn!

Thật ra thì, cô biến thành như thế này đều không liên quan tới anh, nhưng tìm anh cũng không khỏi thấy phiền, thấy buồn bực, anh thích bộ dạng trước kia của cô hơn!

Chỉ cần cô ở lại nhà anh một ngày, anh có tư cách trông nom, tối thiểu, anh không thích vừa vào cửa đã thấy nét mặt mờ mịt u buồn của cô.

Nhưng, anh cho cô công việc như vậy, cô có thể nhận thức phần làm, anh cho là cô sẽ không chịu nổi sẽ kêu lên với anh, nhưng cô không có, nằm ngoài dự liệu của anh, để cho anh quyết định đem cô trở lại.

“Lam Huệ Tâm”. Anh đưa cô đến trước mặt anh, “Ngày mai, cô chuẩn bị toàn bộ hành lý của mình đi!”

“Tại sao?”. Lam Huệ Tâm hoảng sợ nói, “Không, tôi không muốn lúc này rời đi, không nên đuổi tôi đi!”. Nơi này có mẹ cô lưu lại, cô chết đều không đi!

“Tôi muốn đến chi nhánh công ty quản lý, cô đi theo cùng tôi”.

“Không, tôi không muốn đi”. Cô dứt khoát kiên quyết cự tuyệt quyết định của anh, “Tôi muốn ở lại”.

“Không cho phép cô nói không”. Ngũ Tư Trần chú ý, xem ra có vẻ nguy hiểm, lấy giọng điệu kiêu căng nói: “Tôi không phải đang cùng cô thương lượng, mà tôi đang ra lệnh”.

“Nếu như mà tôi không nghe lệnh đây?” Cô khề nâng cằm.

“Vĩnh viễn cô sẽ rời khỏi nhà tôi! Vĩnh viễn đừng nghĩ tiến vào nhà chính của Ngũ gia!”

“Nếu như tôi nguyện ý đây? Tôi còn có thể quay lại nơi này sao?”

“Nhìn tâm tình tôi quyết định”. Anh cao ngạo liếc cô một cái, “Cô chỉ cần phục vụ tôi tốt, tôi sẽ cho cô thỉnh thoảng trở lại ở đây vài ngày”.

Lam Huệ Tâm buồn bực không hiểu, “Tại sao phải là tôi? Anh thiếu gì người phục vụ, quản gia Vương, bác Lý, thím Xương có tư cách hơn tôi”. Cô chỉ là người giúp việc mà bố mẹ Ngũ Tư Trần đưa tới.

“Mẹ cô hi vọng cô đợi ở bên cạnh tôi, mà tôi đã đồng ý với bà”. Anh có lòng tốt, Lam Huệ Tâm là anh năm đó đưa vào Ngũ gia, anh có trách nhiệm phụ trách tất cả cô, cũng cần giám sát cô, phòng bị cô. Dù sao tài sản lớn Ngũ gia, sự giàu có, rất nhiều tài liệu quan trọng đều ở trong thư phòng nhà chính, mặc dù mật mã khóa tinh vi, vốn dĩ thành tích sáng láng ở trường và chuyên môn máy tính của cô, khó nói là cô không trở thành hacker.

Ngũ Tư Trần đứng dậy, nhìn cô một cái, “Ngày mai 9 giờ sáng, taxi ở cổng chính chờ cô”.

“Tôi biết rồi”.

Lam Huệ Tâm cúi đầu, coi như chấp nhận quyết định của Ngũ Tư Trần.

Cô muốn lưu lại, ở lại Ngũ gia.

Đối với cô mà nói, trừ nơi này có cảnh vật cô quen thuộc, có người cô quen, cô cũng không có chỗ nào có thể nương nhờ người khác!

Chi nhánh Đài Bắc Ngũ gia ở Đài Bắc, cách không xa với nhà chính Đài Bắc, vì vậy Lam Huệ Tâm không cần chuyển trường, ngược lại cô ở nhà mới lại gần với trường. Nhưng, Ngũ Tư Trần vậy mà chỉ muốn một cô gái như cô chuyển tới ở cùng với anh trong nhà mới, cô cảm thấy khó xử, bởi vì, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ ở chung một chỗ với Ngũ Tư Trần, trước kia có mẹ cô ở đây, cũng có người làm ở đây, anh lại không thường quay về, ông Ngũ và phu nhân cũng cơ hồ toàn bay ra nước ngoài, bận tới mảy mòi mắt, vì vậy, mặc dù được gọi là người giúp việc Ngũ gia, trên thực tế, mọi người được làm rất ưu nhân, rất thoải mái, chỉ cần làm xong bốn phận của mình, sẽ có thời gian riêng, rất ít vì đối mặt với thiếu gia, lão gia hay phu nhân mà cảm thấy áp lực.

Hiện tại, Ngũ Tư Trần vì muốn thuận lợi trong công việc nên liền mua căn hộ tầng 7, hơn nữa chỉ muốn một mình cô phụ trách cả tầng, cô thật có chút... không, là lớn hơn! Giật mình! Còn có không chịu nổi....

Đối với chỗ ở thì Ngũ Tư Trần vốn thích sạch sẽ bắt cô mỗi ngày quét dọn sàn nhà không dính một hạt bụi, hơn nữa anh chọn sàn nhà đá cẩm thạch trắng có thể soi cả bóng người, chỉ cần hơi bẩn chút là có thể nhìn thấy ngay, anh thấy vậy cũng sẽ khiển trách cô, để cho cô cảm thấy anh cố ý hành hạ cô!

Nội tâm của cô lúc này tràn đầy yếu kém cùng chua xót, “Tôi có lau... nhưng nó muốn bẩn thì tôi có cách nào? Ban công ngay tại bên cạnh, gió thổi sẽ bốc lên bụi mù, chà khở cực như vậy, lại bị anh toàn bộ gạt bỏ, thật sự không có giá trị!”. Lam Huệ Tâm cảm thấy mình làm khổ cực như thế mà không có giá trị nào, hộc mắt không khỏi ửng hồng.

“Nếu như mẹ ở đây, anh ta sẽ không dùng dáng vẻ này ngược đãi mình....”. Nghĩ tới mẹ có nụ cười ấm áp, Lam Huệ Tâm cảm thấy khá hơn, nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

“Nếu như mẹ ở đây, bà sẽ không để mặc mình bị bắt nạt, mẹ....”. Cô cũng không đè nén được nỗi đau xót mất đi người thân, khóc đến thê lương, nước mắt không kiềm được tràn mi, một giọt một giọt chảy xuống mặt mũi tái nhợt của cô, rơi xuống trên sàn nhà đá cẩm thạch.

Cô cầm khăn lau vội vàng lau đi vệt nước mắt, nhưng lau lại giọt, giọt lại lau, mãi không dứt.

Cô dứt khoát ném đi khăn lau, sáng khoái khóc lớn lên.

Mà khóc không biết bao lâu, nỗi buồn trong lòng cô hình như giảm bớt rất nhiều.

Cô rửa mặt, tiếp tục dọn dẹp sạch sẽ sàn nhà.

Tính nhẫn nại của con người là có hạn, Ngũ Tư Trần coi cô là cái gì? Cô muốn báo ân không sai, nhưng cô không phải người giúp việc dành riêng cho anh! Anh còn chuyên chế vô lý như vậy với cô, cô nhất định sẽ rời xa cái nơi quỷ quái này! Mới nghĩ như vậy, tiếng chuông kêu lên. Cô xem đồng hồ phòng khách, thấy chỉ 6 giờ, anh trở lại!

“Tôi đói rồi, thức ăn nấu xong chưa?”. Anh vênh mặt hất hàm sai khiến cô, trực tiếp đi vào phòng bếp, thấy trên bàn ăn không có gì, không khỏi nổi trận lôi đình.

“Mấy giờ rồi, cô lại còn chưa nấu hả?”

“Tôi không muốn nấu”. sau khi khóc lớn, cô cảm thấy mình không cần phải ngược đãi mình, nghe anh phân phó.

“Tại sao không nấu? cô mới nấu hai ngày mà thôi, không nấu thì tài nấu nướng của cô sao có thể tiến bộ?”

“Muốn tôi nấu thì có thể, nhưng anh không thể phê bình”.

“Được. Nấu nhanh lên một chút, tôi đói rồi!”. Anh trực tiếp đi vào thư phòng làm việc, quay đầu dặn dò một tiếng, “Nấu xong nhớ gọi tôi”.

Lam Huệ Tâm nhanh chóng từ trong tủ lạnh lấy ra rau cải, thịt bò, tính nấu thịt bò xào rau cải.

Nửa giờ sau, trong phòng ăn truyền đến tiếng kêu của Ngũ Tứ Trần, “Cái người nấu món ăn như ôi thui thế này, cô rốt cuộc có thể nấu ăn hay không?”. Mỗi ngày anh quay về lúc 6 giờ là muốn ăn một bữa ăn gia đình đơn giản, lúc nào muốn thì không cách nào như ý muốn.

Ngày ngày gọi đồ ăn ngoài gần một tháng, anh cũng chán ăn rồi, cũng chỉ yêu cầu Lam Huệ Tâm sau khi tan học thuận tiện thức ăn để nấu, nhưng mới ăn ba ngày, cô nấu xong gì đó không phải ít muối thì là quá ngọt, thường xuyên nhầm gia vị, mà bây giờ, anh ăn rau cải chua đến dọa người, cô ngại lắm không cần tiền sao?

Nếu như không phải vì anh không thích tham gia các bữa tiệc xa giao của khách hàng mời, liên hoan, anh không cần thiết hành hạ dạ dày bản thân như vậy!

Lam Huệ Tâm đang dọn dẹp vết mỡ trên vách nóc lò nướng, cô cãi nói: “Tôi... tôi vốn không hay xuống bếp, cũng mới học ba ngày mà thôi”. Trước kia mẹ luôn muốn cho cô chuyên tâm học hành, thỉnh thoảng cho cô ở bên cạnh nhìn, cô căn bản không có cơ hội xuống bếp.

“Cô xào thịt bò phải chín, chính cô ăn thử xem”. Anh tiếp tục phê bình.

“Anh vẫn phê bình, về sau tôi không nấu!”. Cô tức giận.

“Tôi không phải phê bình, là đề nghị”.

“Giọng điệu của anh quá kém!”

“Tôi vốn chính là như vậy”. Ngũ Tứ Trần mặt kiêu ngạo.

“Tôi đã rất cố gắng nấu, trước kia đều là mẹ tôi nấu....” Nhắc tới mẹ, cô liền cảm thấy cực kỳ uất ức.

Cô thật rất nỗ lực muốn nấu ra giống mùi vị mẹ nấu, bởi vì cô cũng rất nhớ, nhưng bất kể cô cố gắng như thế nào, cô đều làm không được!

“Một lần nữa cô nấu xem. Đem toàn bộ gia vị thử qua, còn dán tên gia vị lên đó”.

“Nhưng, trong tủ lạnh không còn thức ăn!”

“Đi ra ngoài mua”. Mỗi tháng anh cho cô ba vạn tiền tiêu vặt, chỉ cần cô phụ trách bữa ăn trễ của anh và những thứ vặt vặt khác, nếu cô biết tiết kiệm, còn dư lại chính là tiền riêng của cô, anh cảm thấy anh đối với cô như vậy là rất ưu đãi.

“Anh có thể gọi đồ ăn ở ngoài, hoặc tôi giúp anh đi mua đồ tiện lợi”. Tài nấu nướng cô không giỏi, làm sao cứ làm khổ cô?

“Tôi muốn chính cô nấu cho tôi ăn!”. Anh kiên trì.

“Anh... anh không cảm thấy anh rất quá đáng sao?”

“Ah? Hóa ra càng ngày cô càng có tính khí?”

“Chỉ cần là người thì có tính khí!”

“Nói như thế không sai, nhưng tôi cho là cô đã biến thành nửa người nửa ma rồi”.

“Anh nói như vậy rất quá đáng!”

“Có không? Cô không phải cảm thấy cô làm chuyện nhà rất không có thiên phú, đều là chính tôi nhắc nhở cô?”

“Tôi cũng không phải người giúp việc của anh!”

“Cô quả thật không phải người giúp việc của tôi, nhưng cô ăn của tôi, ở của tôi, dùng của tôi, muốn cô ra làm có cái gì không đúng?”

“Anh! Anh khinh người quá đáng! Tôi... tôi có thể dọn ra ngoài ở!”

Anh mỉm cười nhàn nhã, “Cô xác định cô muốn dọn ra sao? Tôi đang tính dịp này rảnh rồi về nhà chính nghỉ hai ngày, nơi đó có mẹ cô đã từng ở đó, chỉ là tưởng tượng, giống như có thể gặp lại nụ cười mẹ của cô, chẳng lẽ cô không muốn trở về xem một chút sao?”

Lời của anh đã dả động vào trái tim cô. “Tôi muốn! tôi muốn trở về! Tôi có thể trở về sao?”

“Nếu như cô muốn dọn ra ngoài, không thể trở về được nữa”.

“Tôi không dời đi!”

“Có nấu ăn cho tôi ăn hay không?”

“Tôi lập tức đi ra ngoài mua!”. Lam Huệ Tâm nhanh chóng chạy đi, một lát, cô lại ủ rũ cúi đầu đi vào, “Tôi... tôi quen mang ví tiền!”

“Đây một nghìn đồng cầm đi, mua nhanh”. Anh rút ra tờ tiền lớn trong ví cho cô.

Thấy mặt cô then thùng nhìn anh sững sờ, có vẻ sinh động hơn rất nhiều, cũng hai má đỏ, tim của anh không khỏi rung động.

Xem ra, Lam Huệ Tâm hoạt bát ngay thơ hồi xưa sắp trở về rồi!

Nói thật, anh vui khi việc thành.

Ở chi nhánh công ty đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc Ngũ Tư Trần mặc dù là đã chuẩn bị trước, nhưng anh lấy thực lực chứng minh anh tuyệt không phải là người chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài, anh nhận chứng ngay đầu tiên, liền chính xác chỉ ra vấn đề thiếu sót kế hoạch xây dựng khách sạn, hơn nữa dứt khoát cải thiện cơ cấu tổ chức nội bộ, khiến mọi người biết anh không chỉ là một thiếu gia có tiền mà thôi.

Đối với kế hoạch xây dựng khách sạn mới, anh từ đầu đến cuối tham gia thi hành, làm xong đủ công việc, quan sát, phân tích hình thức kinh doanh khách sạn, tương đối các ưu khuyết điểm khách sạn, huấn luyện cho các nhân viên, tăng cường phương hướng kinh doanh khách sạn, tìm kiếm các loại chiến lược mạnh hơn, anh hết sức cố gắng!

Khi kế hoạch xây dựng khách sạn được bố đồng ý bắt đầu thì anh càng thêm toàn bộ quá trình đốc công, rất sợ một sơ xuất xuất hiện liền thất bại trong gang tấc.

Thời gian này, anh như cũ ngày ngày trở về ăn cơm, mà tài nấu nướng của Lam Huệ Tâm theo yêu cầu của anh từ từ tiến bộ, cộng thêm có lúc anh chợt có ý nghĩ đưa cô về nhà chính thì đầu bếp cũng sẽ dạy cô một chút, cô đối với tài nấu nướng của mình càng lúc càng có lòng tin rồi.

“Đây là sườn kho tôi làm”. Cô dương dương hă hê đem tác phẩm nóng hổi bưng lên bàn.

Ngũ Tư Trần nhìn cô một cái, cảm thấy tim cô đột nhiên đập nhanh, mặt đỏ tới mang tai. Đúng a! Cô đang làm gì? Dáng vẻ cô vừa rồi tốt ngu xuẩn, giống như một người vợ hiền đưa vật quý.... Không không không, cô không cần là cô vợ nhỏ của Ngũ Tư Trần! anh chỉ sẽ bắt nạt cô, cô không muốn cả đời bị anh trêu chọc!

“Đầu của cô vẫn dao động, cô ở đây dao động cái gì? Hơn nữa mặt của cô hồng như vậy, cô đang nhớ cái gì?”

“Tôi...” Cô theo bản năng lấy tay chạm má, cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, mặt của cô thật đỏ!

“Sẽ không lại nấu ra cái gì khẩu vị kỳ quái chứ?”. Anh nghi ngờ nhìn cô.

Cô ưỡn thẳng ngực, tầm mắt của anh liền đứng trước ngực cô.

Không ngờ cô gái này tuy nhỏ bé, ngược lại các bộ phận cơ thể lại phát triển tốt như thế!

“Anh đang nhìn cái gì!” cô vội vàng chuyển người qua, không để cho anh dùng ánh mắt vô lễ với cô.

“Là chính cô muốn tôi nhìn, tôi cũng không phải muốn nhìn như vậy”.

Nghe một chút! Anh nói cái gì vậy? giọng điệu không khỏi ngông cuồng đi!

Lam Huệ Tâm tức đến mức sắp bốc khói rồi, “Hừ! Không cho anh ăn”

Lam Huệ Tâm đưa tay muốn lấy sườn kho trên bàn đi, anh cầm cổ tay của cô khẽ dùng lực, hơi thở nóng rực phun về phía cánh tay cô, khiến cô giật mình, tay bỗng đứng lỏng!

“Cứu” Một tiếng, cái mâm bồng, sườn kho rớt đầy đất! Anh buông tay cô ra, hai tay liền vuốt, “Xem này, bắt kẻ ai cũng không cần ăn nữa”.

Lam Huệ Tâm ngồi xổm người muốn cứu lấy sườn kho, lại bị mảnh vụn mâm sứ cắt vào ngón tay, cô bị đau rút tay về, máu rơi xuống.

Ngũ Tư Trần thấy thế, lập tức kéo cô tới phòng khách, “Cô ngồi xuống, không nên lộn xộn”.

“Tôi còn phải thu dọn...”

“Chuyện nhỏ này đợi một chút rồi làm tiếp, cô chảy máu thì trước tiên phải băng bó trước, tránh để vết thương lây vi khuẩn”.

Lam Huệ Tâm thấy lòng anh như lửa đốt, không khỏi sững sờ, trong miệng nói ra giọng điệu không dám tin, “Anh ở đây... quan tâm tôi sao? Anh cũng sẽ quan tâm tôi sao?”

Ngũ Tư Trần biết trong lúc vô tình mình lại lộ ra tính tình thật, anh lập tức mặt nghiêm, giấu đầu hử đuôi bày tỏ: “Cô là người duy nhất nấu món ăn cho tôi, tôi không hy vọng bởi vì tay bị thương mà không thể nấu, tôi không muốn đổi bụng!”

“Anh...” Anh rõ ràng là quan tâm cô.... Cô có thể cảm nhận được!

Anh thô lỗ gầm lên một tiếng, “Nhanh băng bó tay của cô một chút, bụng tôi đói, cô băng bó kỹ nhanh đi mua bữa ăn tối cho tôi ăn!”

“Đó.... Được”. Lam Huệ Tâm cầm giấy lau vết thương tùy ý bọc lại, lấy ví tiền định đi ra ngoài.

“Vết thương của cô không có khỉ trùng, cũng không có băng bó!”

“Vết thương nhỏ này không sao đâu”

“Làm sao sẽ không sao? Cô không băng bó, tôi gọi điện thoại bảo bác sĩ đưa bác sĩ Lưu tới đây!”

“Đừng!”. Chỉ là vết thương nhỏ thế này mà phải gọi bác sĩ Lưu, như thế có phải biến bé xé ra to không?

“Cô nhanh lên băng bó vết thương một chút, tôi thật sự đói vô cùng”.

“Vậy tôi đi mua về cho anh ăn trước rồi băng bó sau”

“Không, băng bó trước!”. Giọng điệu của anh hết sức dửng dưng, không cho cô mặc cả cò kè.

Lam Huệ Tâm đi lấy hòm thuốc, ở trước mặt anh khỉ trùng bôi thuốc, lại băng bó, đợi đến khi tất cả hoàn thành, cô mua bữa tối về cũng là 1 giờ sau rồi, mà anh, thái độ hoàn toàn khác thường không có bất kì câu oán hận ngồi ăn hộp cơm!

4. Chương 4

Lam Huệ Tâm vì bản báo cáo ở trường mà phải ở lại họp nhóm với các bạn, mọi người thảo luận đưa ra những ưu khuyết điểm về báo cáo, lại cùng nhau in số liệu báo cáo lên máy tính trong phòng học, không cẩn thận liền lằm thời gian, chậm hai tiếng mới tan trường.

Bình thường cô ngồi xe buýt vào giờ cao điểm nên vì thế cô cũng phải đợi thêm nửa tiếng nữa.

Cô vội vàng mua hai hộp bánh sủi cảo thịt bò cùng một cơm rang trứng cà chua với chân giò hun khói, vừa vào cửa thấy đầy đất.

“Trời ạ! Có chuyện gì xảy ra vậy? bị ăn trộm sao?”

Lối vào có lọ hoa đất tiền cùng bức tranh sơn thủy không phải bị hỏng, mà bị đập , vỡ vụn hoàn toàn.

Với đồ cổ và bức tranh đất tiền không có bị trộm mà bị phá hỏng, đây không giống tác phong của bọn trộm cắp!

Chẳng lẽ là anh.... Giận dữ liền làm như thế? Hình như suy đoán của cô chính xác, phía sau cô, cửa thư phòng truyền tới âm thanh giận dữ: “Cô rốt cuộc biết trở về rồi, bụng của tôi rất đói rồi!”

Cô sợ hết hồn, vội vàng ôm ngực, “Tôi....”

“Tôi không nghe lý do! Đi làm cơm!”

“Tôi không có mua thức ăn”. Cô nói thật.

“Cô cố ý để cho tôi đói bụng sao?”. Lòng mày của anh nhảy lên, có vẻ hung ác.

“Không có! Tôi mua bữa tối rồi”. Cô giơ cao túi thức ăn lên.

“Tôi không muốn ăn đồ ở ngoài!”. Anh hét âm lên với cô.

Đói bụng khiến anh không có giọng điệu tốt, càng không có sắc mặt tốt.

Một mặt cô lo lắng báo cáo không có thảo luận ra được phương án, một mặt lại lo lắng vấn đề bữa ăn tối của anh, vẫn đứng ngồi không yên, thật vất vả cho ra kết quả báo cáo, cô lập tức cầm sách vở lao ra sân trường, cố gắng chạy gấp rút trở về, nếu không phải là chờ xe buýt tối, cô có thể quay về sớm hơn nửa tiếng.

“Tôi hôm nay mệt chết đi, tôi cũng không muốn nấu, có ăn hay không tùy anh!”. Anh quá tùy hứng, cô không muốn gánh chịu cơn tức giận của anh, cũng không muốn ở lại làm bia đỡ đạn, cô đem ba hộp thức ăn để xuống khay trà phòng khách, liền đi thẳng về phía gian phòng mình.

“Không cho phép cô đi!”. Ngũ Tư Trần bước nhanh cầm cổ tay cô, để cho cô xoay người đối mặt anh. “Trúng tim đen của cô rồi phải không? Tại sao không dám đối mặt tôi? Tại sao quay lại trẻ như vậy?”

“Tôi cái gì mà trúng tim đen chứ? Tôi không có làm sai chuyện gì cả!”

“Hôm nay cô đi đâu? Có phải đi hẹn hò hay không?”

Cô trở mắt đứng nhìn, hẹn hò? Rốt cuộc trong đầu anh đang suy nghĩ cái gì?

Đợi đã nào....! Anh vì cho là cô đi hẹn hò mà tức giận mãnh liệt sao?

Lòng Lam Huệ Tâm khẽ rung động, cô không biết nên làm vẻ mặt nào mới phải, trên mặt sưng sờ nhưng.

“Cô để cho tôi một mình đói bụng lâu như vậy, mà cô đi nơi nào thông dong rồi hả? tại sao không gọi điện thoại báo tôi một tiếng?”

“Tôi... tôi quên....” Cô nói thật.

Một lòng cô muốn thật nhanh kết thúc phần thảo luận, toàn tâm nhập vào trong báo cáo, căn bản không có nghĩ phải gọi điện thoại về cho anh biết trước một tiếng!

Ngũ Tư Trần lay mắt, từ trong lỗ mũi phun tức ra ngoài, giọng nói vừa nặng vừa đáng sợ, từng chữ từng chữ cắn răng lặp lại rõ ràng: “Cô! Quên – rồi hả?”

Lam Huệ Tâm gật đầu một cái, lời giải thích ở trên môi, bởi vì cô phát hiện ánh mắt anh nhìn cô trở nên thật kỳ quái.

Đáy mắt anh thiêu đốt bất kì ngọn lửa nào, đáy mắt nóng rực mà thâm trầm sâu như vô hạn, có thể đem đi linh hồn cô.

Cô ngây ngốc nhìn vào mắt anh, anh bắt đầu tiến tới gần cô, lấy tay nâng cằm cô lên, vỗ về chơi đùa da thịt mịn màng của cô.

Trái tim của cô sắp từ trong lồng ngực nhảy ra ngoài!

Không khí như vậy thật là kỳ quái....

“Nhanh lên.... Buông tôi ra!”. Cô suýt nữa bị nước miếng của mình làm cho nghẹn.

Ngũ Tư Trần không có buông cô ra, ngược lại ngón cái tiếp tục sờ vào làn da cô, cảm phủ hết liền gần vào gương mặt của cô.

Mặt của cô thật mềm, sờ thật thích! Toàn thân Lam Huệ Tâm căng thẳng, không cách nào lại khẽ run.

“Cái người này biến đổi!”. Anh khẽ mỉm cười, hài lòng thưởng thức hai má ửng hồng của cô. Cô dùng sức đẩy tay anh ra, không có thói quen nghe giọng đùa giỡn loại người như anh.

Trong mắt của anh có cái loại nóng rực trần truồng cô không quen!

Ánh mắt anh giống như sắp ăn thịt người nhìn chăm chăm vào cô, “Cô ở đây run sợ? cô sẽ sợ tôi sao?”

“Tôi.... Tôi là cái gì mà phải run sợ? anh lầm! tôi không phải sợ anh”. Cô quay đầu ra chỗ khác, né tránh cái nhìn chăm chú của anh.

“Vậy thì nhìn tôi! Chứng minh cô không phải sợ tôi”.

Lam Huệ Tâm hít sâu một hơi, quay đầu cùng anh đối mặt, “Tôi chứng minh! Ừm!”

Cô trúng kế!

Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị anh chặn lại, anh cư nhiên hôn cô—

Hôn thật cuồng dã, giống như muốn nuốt sạch cả người cô !

Cô muốn bỏ chạy, nhưng anh như đã biết trước nên vòng siết chặt cô, cô căn bản không tránh được cánh tay anh.

Giống như muốn trừng phạt cô không nghe lời, anh hôn không chút kiêng kị nào, hôn càng thêm điên cuồng vội vàng! Nụ hôn của anh như mang theo ngàn ngòi lửa, tràn đầy tính hủy diệt, cũng tràn đầy chinh phục.

Khi anh dừng mãnh đẩy ra hàm răng của cô khiến đầu lưỡi xông vào trong miệng thì như có ngọn lửa vào trong thân thể cô, muốn ở trong cơ thể cô nổ tung vậy! Cô không muốn trầm luân theo anh, nhưng nụ hôn của anh có ma lực, để cho lý trí của cô nhanh chóng biến mất. Môi của anh thật nóng bỏng, anh dùng lực bú mút...

Thân thể của cô tự nhiên nóng ran, mà nóng ran là như kip nổ, cấp tốc xông về bốn phía của cô, xông vào chỗ sâu bụng của cô.....

Cô cảm thấy phía dưới của mình không khỏi mát lạnh!

Anh dẫn cô tiến vào một thế giới quay cuồng, hôn cô toàn thân sôi trào, hôn cô điên cuồng, hôn đến mức cô không muốn kết thúc nụ hôn này....

Cuối cùng, cô vì thiếu hụt không khí mà té xỉu trong ngực anh!

Sau khi Lam Huệ Tâm tỉnh lại, đã là chuyện của một tiếng sau. Cô phát hiện mình nằm trong phòng mình, hoàn toàn không thấy bóng dáng Ngũ Tư Trần. Trên môi của cô vẫn còn sức lực mạnh mẽ, mùi nam tính kia, mặt của cô không khỏi hồng lên say lòng người.

Bụng đột nhiên truyền đến âm thanh ừm ực, cô sờ vào bụng, nhớ tối cô còn chưa có ăn bữa tối, khó trách sẽ đói đến mức bụng kêu lên.

Cô đi tới phòng khách, phát hiện bánh sủi cảo thịt bò cùng cơm rang trứng trên khay trà không cánh mà bay, cô gõ gõ cửa thư phòng Ngũ Tư Trần, sau đó cửa liền mở, giọng điệu ngưỡng chừng không dám nhìn anh.

“Cái đó.... Bữa ăn tối tôi để trên bàn đâu rồi?”. Cô lắp bắp hỏi.

“Tôi đều ăn sạch rồi!”. Ngũ Tư Trần trả lời, đóng lại laptop, đứng dậy đi về phía cô.

“Cái gì? Anh ăn hết bữa ăn tối rồi sao?”. Lam Huệ Tâm tức giận trừng anh, “Anh trả cho tôi bánh sủi cảo thịt bò đây, một hộp là tôi muốn ăn đây!”

“Bây giờ cô mới chịu ăn, lúc đánh rơi thì không ăn, đúng lúc tôi đói bụng, liền ăn hết rồi”.

Anh nói không nhanh không chậm, cô tức giận phẫn nộ, rồi lại không biết nói lại anh thế nào.

Hai vai cô suy sụp, đi về gian phòng, cô nhớ mình có mua hai gói mì ăn liền chuẩn bị cho bất kì tình huống nào, “Thật may, vẫn còn đây!”. Buổi tối ăn mì cũng no bụng rồi! Nhưng, Ngũ Tư Trần quá ác độc đi, quá ích kỉ! Không chỉ có cường hôn cô, còn cướp đi bữa ăn tối của cô, loại đàn ông này thật xấu, trong lòng anh căn bản cũng không có cô, chỉ là coi cô là đồ chơi, người giúp việc tiện lợi thôi.

Cố tính muốn cô cầu xin anh, vì có thể thường trở về nhà chính mà nhớ lại về mẹ, mà cô chỉ có thể nghe lệnh anh.

Huống chi cô ăn nhờ ở đậu, anh vừa là một đại thiếu gia, mẹ cô lúc trước có tiết kiệm tiền cũng lấy một phần ra lo hậu sự cộng thêm tiền cô đi học, cả người cô không còn đồng nào.....

Lam Huệ Tâm chấp nhận tới lấy nước sôi, bưng bát mì ăn liền về phía phòng mình, đi qua thư phòng của anh, phòng của anh cùng phognf khách thì cô lại vào gian phòng đơn sơ của mình thì cô chỉ có thể kêu than một tiếng, thật khác biệt trời vực a!

Căn hộ trong tầng này trừ gian phòng của cô bài biện đơn sơ không đến được ra, mỗi chỗ thuộc về anh đều hoa lệ cao quý, anh giống như muốn chỉ rõ cô nghèo khó, không chút kiêng kỵ nào cho sử dụng sản phẩm công nghệ cao, mà cô, dùng công cụ sản phẩm bình thường, ngủ mà động dậy một chút phát ra tiếng kêu kì quái, hình như nếu vận vẹo chút thì giường sẽ sụp.

Lam Huệ Tâm cười khổ một tiếng, cô phải ở đơn sơ như vậy, căn bản cô cũng không dám cho hai người bạn tri kỉ biết, cô tin rằng hai người họ sẽ không xem thường cô, nhưng Thương Ly Yên nhất định sẽ bất bình thay cô, đối với cô mà nói, cùng Ngũ Tư Trần phân rõ phải trái căn bản là ông nói gà bà nói vịt, cô không muốn khiến bạn tốt vì cô chọc đến tức giận. Một ngày trước, điện thoại của cô không ngừng được gọi tới, Thương Ly Yên không biết có chuyện gì muốn tìm cô, nhưng cô dùng trạng thái rung, lại vội vàng công việc quét dọn, căn bản không để ý tới, điểm này, khiến cô cảm thấy có lỗi với Thương Ly Yên.

Hôm nào nếu cô ấy gọi lại, cô sẽ trở lại là được! Lam Huệ Tâm vừa ăn mì, vừa nghĩ tới.

Công việc của Ngũ Tư Trần hết sức bận rộn, anh vốn không có khái niệm hai ngày nghỉ, coi như nếu công ty có nghỉ phép, anh cũng vẫn bình thường đi tới công ty làm, 6 giờ chiều trở về ăn bữa tối Lam Huệ Tâm nấu. Lam Huệ Tâm chỉ biết anh xử lý công việc cực kỳ nhiều, mà anh không nói, cô cũng không nghĩ tới việc hỏi, dù thế nào thì anh không ở nhà cũng đúng để cho cô nghỉ ngơi, ngày nghỉ thì cô có mấy giờ có thể làm chuyện mình muốn, có thể dùng tivi 46 inch màn hình phẳng của anh ra xem bóng đá, cảm nhận được âm thanh sống động khí thế, cũng có thể lấy ra rượu vang mà anh thích uống nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, hoặc sờ sờ bình hoa đất tiền, mặc kệ hình tượng nằm thoải mái trên ghế sofa, cũng chỉ có phòng của anh cùng thư phòng gì đó thì cô không dám tùy ý đi vào, những thứ khác, chỉ cần cô cảm thấy anh đối với cô quá hà khắc, liền hưởng thụ từ trong cuộc sống cho thoải mái. Rượu ngon của anh thật sự là quá tuyệt không lời gì để nói! Cô thích nhất là len lén lấy rượu quý giá của anh ra uống một chút, thật may là trước kia cô ở nhà chính, cùng bác tài xế uống một phen, cô có chút tử lượng, uống chút rượu không đến nỗi bị phát hiện.

Lúc này, đúng lúc cô đang sảng khoái nằm trên ghế sofa, tăng thêm số quạt máy, uống nước trái cây, trên khay trà rải rác mảnh vụn đồ ăn vặt thì chuông cửa vang lên.

“Trời ạ! Lúc này ai tới vậy?”. Lam Huệ Tâm nhanh chóng dọn dẹp tàn cuộc, bằng tốc độ nhanh nhất đem tất cả trở lại nguyên trạng, mới thở dốc phì phò đi đến mở cửa.

Không ngờ lại là Thương Ly Yên cầm trong tay tờ địa chỉ mới của cô đến viếng thăm!

“Huệ Tâm, cầu xin cậu, cho tớ nương nhờ đi!”. Thương Ly Yên mở miệng nói khiến Lam Huệ Tâm buồn bực không dứt, cũng thấy khó xử.

Vừa là bạn tốt, vừa là chủ nhân, hai bên cô không muốn đắc tội, cảm thấy thật là khó xử đi!

Thương Ly Yên điềm đậm đáng yêu cầu xin cô, nước mắt trên đôi mắt sáng ở mặt, câu hồn như thế, cô nghĩ, trên đời này không có người độc ác nào không để ý tới cô! Lam Huệ Tâm đưa Thương Ly Yên vào

cửa, Thương Ly Yên nhìn đông nhìn tây, khóe môi nở ra nụ cười, “Không ngờ cậu ở chỗ không tệ lắm nha!”

Lam Huệ Tâm vẽ mặt đau khổ, “Hi vọng sau khi cậu thấy phòng của tôi thì còn nói được như vậy nữa không”.

Đẩy cửa phòng ra, cô đưa Thương Ly Yên vào, bên ngoài bài biện lộng lẫy mới mẻ độc đáo như thế thì bên trong bài biện cũ kỹ đơn giản khiến Thương Ly Yên như từ triệu phú trốn vào khu ăn xin vậy, cô lập tức vì Lam Huệ Tâm mà bất bình, mà Lam Huệ Tâm nhẫn nhục chịu đựng càng làm cho cô bực mình.

“Huệ Tâm, cậu còn phải nấu cơm cho anh ta? Anh ta căn bản coi cậu là người làm, cậu không tức giận sao?”

“Có thể.... Tôi đã quen rồi!”

“Huệ Tâm, tớ không biết bộ dạng cậu bị trêu chọc thế này! Tôi giúp cậu lấy lại công bằng”.

Lam Huệ Tâm khoát tay, “Ly Yên, không cần. Cậu trước ở trong phòng tớ nghỉ ngơi một chút, tớ nấu xong bữa tối sẽ đem đến cho cậu, trong thời gian cậu cố gắng không ra ngoài đi, giúp tớ một việc, được không?”

Thương Ly Yên mặc dù đầy bụng buồn bực, nhưng thấy Lam Huệ Tâm lo lắng, cô chỉ có thể đồng ý. Trong đầu cô đầy những kế hoạch đưa Lam Huệ Tâm ra ngoài va chạm xã hội, tính thuyết phục Lam Huệ Tâm cùng cô ra ngoài thuê phòng, hai nữ sinh ở chung một chỗ với nhau có thể chiếu cố, hơn nữa quan trọng nhất, chính là không cần nhìn khuôn mặt đàn ông mà sống qua!

Ngũ Tư Trần quay về cảm thấy có gì không đúng! Thái độ Lam Huệ Tâm có cái gì không đúng! Trước kia, cô thông thả ung dung rang cơm, như cố ý muốn cho bụng anh đói thêm vài phút, cô mới chậm rì rì mang thức ăn lên bàn, hôm nay thái độ cô khác thường, anh trở lại liền thấy thức ăn nóng hổi, cô đã bày thức ăn lên bàn, hơn nữa tới phòng bếp đi cắt trái cây.

Sau khi anh ăn cơm xong, cô không kịp chờ liền lấy đi, hơn nữa đem đĩa trái cây cắt gọn bưng đến trước mặt anh, nói một câu đơn giản: “Tôi muốn về phòng ăn”. Cô liền đem món ăn thịnh soạn trở về phòng.

Con mắt anh thoáng nhìn, cô quả nhiên ăn gấp đôi so với thường ngày, đây tuyệt đối có vấn đề!

Chẳng lẽ cô ở trong phòng cô giấu người? Ngũ Tư Trần cầm một miếng trái cây khế cắn, lẩm bẩm nát tan, sau đó anh phun ra! Anh nhìn vật vừa phun ra. Ai dám cướp đi Lam Huệ Tâm của anh, chính là đối nghịch với anh, kết quả tuyệt đối là như thế!

Không được, anh muốn tới nhìn một chút!

Ngũ Tư Trần đi về phía phòng Lam Huệ Tâm, cô tự nhiên đóng cửa phòng, quả nhiên có vấn đề!

Anh lắng nghe động tĩnh bên trong phòng, thật may cửa này căn bản không hiệu quả cách âm tốt, chỉ cần chuyên tâm nghe, mơ hồ có thể nghe được các cô nói chuyện.

“Cùng tớ rời đi....”

Hai tay anh nắm chặt, móng tay ngất vào lòng bàn tay.

Lại có người dám ở trong nhà anh lôi kéo Lam Huệ Tâm rời khỏi anh!

Anh vốn định lập tức đi vào, những nghĩ lại, anh muốn nghe nữa, anh muốn chính tai nghe được Lam Huệ Tâm trả lời.

Thương Ly Yên nhanh chóng nói qua kế hoạch của cô, Lam Huệ Tâm rốt cuộc nghe không lọt tai trong đi. Sắc mặt của cô trắng bệch, cảm thấy đau, tự dưng cảm giác đau mãnh liệt tới nhanh, để cho cô khó thừa nhận.

“Huệ Tâm, cậu làm sao vậy?”. Thương Ly Yên cho là cô làm việc nhà nhiều, dẫn đến mệt mỏi.

“Không... tớ không sao”. Cô vượt ngục, cảm thấy trái tim toát ra cảm giác đau, chợt một tia sáng, cô hiểu tâm ý của mình!

“Huệ Tâm, quyết định của cậu?”. Thương Ly Yên hào khí bừng bừng, chờ cô đồng ý.

Lam Huệ Tâm nhìn vẻ mặt mong đợi của cô, không muốn làm cho cô thất vọng, rồi lại không muốn làm trái với tình cảm của mình.

Thật sự... cô không muốn rời khỏi anh....

Anh đối với cô cũng không có che chở, cũng không có sủng ái muôn vàn, tại sao cô lại hoàn toàn nguyện ý ở lại bên cạnh anh? Chẳng lẽ cô thích bị ngược sao?

Nhưng, cô cũng không nói ra được lý do! Cô chính không bỏ được anh.

Thương Ly Yên đến tìm với đề nghị như một dao trúng người cô, cô ngây ngẩn cả người, cũng chần chừ, mới phát hiện đã quen với việc quét dọn cho anh, cho anh xử lý, như là một người vợ chăm sóc gia đình với người đàn ông mình yêu, nhường âu yếm cho người đàn ông về nhà có thể thoải mái cả người, không có gánh nặng.....

Đáy lòng của cô như hỗn độn nhiều loại gia vị, thật là nhiều cảm xúc.

Người đàn ông mình yêu? Cô có thể đưa Ngũ Tư Trần thành người đàn ông mình yêu sao?

Thương Ly Yên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngẩn ra, nhẹ nhàng kêu, “Huệ Tâm?”

“Tớ... tớ phải đi thu dọn rồi...”. Cô nói lảng sang chuyện khác, cảm xúc lộn xộn, “Cậu không phải ăn sao?”

“Tớ....”

Chợt, âm thanh phái nam rống lên như sấm vang lên, “Lam Huệ Tâm!”

Ngũ Tư Trần dùng sức mạnh đẩy ra cửa, Thương Ly Yên cùng Lam Huệ Tâm ngơ ngác.

“Tại sao tôi muốn ăn trái cây mà nó đều không ngọt? Cô rốt cuộc có nghiêm túc chọn lựa, đi mua hay không vậy?”. Bề ngoài tự nhiên tuấn tú, cá tính ngạo mạn, Ngũ Tư Trần lớn tiếng dọa người, bởi vì anh chờ lâu mà không thấy Lam Huệ Tâm trả lời chắc chắn, mà không có tính nhẫn nại ở ngoài nghe lén.

“Tôi... Có lẽ mấy ngày trước có bão, nên trái cây không ngọt lắm”. Lam Huệ Tâm để thân thể mình ngăn Thương Ly Yên trước mặt, mục đích vì che kín tầm mắt của anh.

Nhưng nghĩ cũng biết, thân thể nhỏ nhắn gầy yếu của cô làm sao có thể ngăn trở cho Thương Ly Yên với người đàn ông cao và thể trọng cũng mạnh hơn đây?

Ngũ Tư Trần đẩy ra Lam Huệ Tâm, định thần nhìn lại, thấy Thương Ly Yên trẻ trung xinh đẹp, không khỏi sững sốt. Không ngờ Lam Huệ Tâm cư nhiên trong phòng lén giấu người! Lam Huệ Tâm phát hiện tầm mắt anh khóa lại chỗ Thương Ly Yên, đáy lòng không khỏi đau xót. Thương Ly Yên diễm lệ hơn cô người, bất kỳ người đàn ông nào cũng đều muốn trở thành dưới váy cô ấy chứ?

Mặc dù cô thật hy vọng anh là ngoại lệ, nhưng chính mắt thấy anh nhìn không nhắm mắt Thương Ly Yên, hi vọng của Lam Huệ Tâm trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh.....

Cô vừa mới phát hiện đáy lòng mình yêu say đắm, sẽ lập tức phải phá vỡ tình yêu rồi sao?

Lam Huệ Tâm chán nản, đầu ngón tay thế lại cảm thấy lạnh lẽo.

Ngũ Tư Trần nhìn Thương Ly Yên. Là người trước mặt này dụ dỗ tiểu Huệ Tâm ngọt ngào đơn thuần của anh sao?

Xem ra, không thể cho 2 người các cô đi quá gần mới được.

Ngũ Tư Trần trợn mắt ác nhìn Lam Huệ Tâm một cái, Lam Huệ Tâm tự biết đuối lý, không dám nói một tiếng.

“Có!”. Anh chỉ vào Thương Ly Yên, “Lập tức rời khỏi chỗ này! Chỗ này của tôi không hoan nghênh cô”.

Mỹ nhân ở gần trước mặt, anh thế nhưng hoàn toàn không chút động lòng nào! Lam Huệ Tâm cảm thấy vui, anh sẽ không bị sắc đẹp hấp dẫn, nhưng cô lại lo, không thể đuổi đi bạn tốt của cô, cô ấy sẽ không còn nơi nào để đi.

“Ngũ Tư Trần, anh không thể như vậy!”. Lam Huệ Tâm lập tức che chở Thương Ly Yên, “Cô ấy là bạn tốt của tôi, tôi đồng ý với cô ấy, tôi muốn cùng ngủ với cô ấy”.

“Đó là chuyện cô đồng ý, liên quan gì tới tôi?”. Anh khẽ liếc Lam Huệ Tâm một cái, “Đây là phòng của tôi, tôi nói không hoan nghênh chính là không hoan nghênh”.

Thương Ly Yên không nén được tức, “Tỏ vẻ cái gì? Loại người như anh rách nát gian phòng, tôi với Huệ Tâm đều không thèm khát!”.

Cô đeo túi, lôi kéo tay Lam Huệ Tâm, “Chúng ta cùng đi”.

“Chờ một chút”. Tay Ngũ Tư Trần đè lại bả vai Lam Huệ Tâm, nhìn chăm chăm Thương Ly Yên, “Một mình cô đi thôi, cô ấy tuyệt đối sẽ không rời đi với cô”.

“Huệ Tâm, chúng ta đừng để ý tới anh ta”. Thương Ly Yên mới không tin, muốn đi ra ngoài, mà Lam Huệ Tâm đột nhiên dừng lại bất động, cô không dám tin, “Huệ Tâm, cậu không đi cùng tớ sao?”

“Tớ....” Cô không thể đi! Tâm tư của cô muốn ở lại chỗ này!

Thương Ly Yên mắt tròn xanh nhìn cô, không thể giải thích Lam Huệ Tâm rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Ngũ Tư Trần tiếp cận bên tai Lam Huệ Tâm nói thầm, “Em không đi nữa, tôi lập tức hôn em”.

Cô luống cuống, tay chân run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến kinh người, cũng nóng đến mức bốc hơi rồi!

“Anh ta không phải đang uy hiếp cậu cái gì chứ? Huệ Tâm, không cần để ý tới anh ta!”

Lam Huệ Tâm nhìn Thương Ly Yên một chút, ngượng ngùng khó xử, “Ly Yên.... Tớ....”. Cuối cùng, cô quyết định, “Cậu không cần phải lo cho tớ, anh ta sẽ không làm cho tớ tổn thương”.

“Huệ Tâm?” Thương Ly Yên buồn bực.

“Nói như em vậy cô ta sẽ không từ bỏ đấy!”. ánh mắt của anh như đốt người muốn để cho cô bốc cháy lên.

Cô còn không kịp cử động, Ngũ Tư Trần đột nhiên hôn Lam Huệ Tâm điên cuồng ngay trước mặt Thương Ly Yên.

“Không....” Ly Yên ở chỗ này....

Ngũ Tư Trần hôn môi cô, cường hãn mà đoạt lấy ngọt ngào của cô, căn bản cũng không quan tâm có người xem hay không, vừa đụng vào môi cô, liền không cách nào tự kiềm chế điên cuồng cướp lấy... vừa hôn lại hôn!

Lam Huệ Tâm lúc đầu giãy giụa cuối cùng lại ý loạn tình mê, ôm ngược anh, để cho anh hôn sâu hơn.

Thì ra là.... Bọn họ đã.....

Sắc mặt Thương Ly Yên một hồi cay hồng, cô sờ mũi một cái, đeo túi, đi ra ngoài.

Xem ra, Lam Huệ Tâm cùng Ngũ Tư Trần cũng không đơn thuần....

5. Chương 5

Lam Huệ Tâm che hai má đỏ của mình, thật là muốn đào cái hang để trốn vào. Thương Ly Yên đi lúc nào vậy? cô hoàn toàn không biết! về sau, cô nên đối mặt thế nào với Thương Ly Yên đây? Cô nhất định sẽ bị giễu cợt mất, trời ạ! Cô thật sự không có mặt gặp người ta nữa. Ngũ Tư Trần nhìn khuôn mặt hồng khảm ái của cô, mặt lo lắng, “Em ở đây hồi hận chưa cùng cô ta rời đi sao?”

“Tội....” Cô nâng lên đôi mắt sáng còn phấp phấp, vô tội trong suốt nhìn chăm chăm vào anh, thấy vậy khiến lòng anh một hồi nhộn nhạo.

“Em như thế nào?”. Anh giữ chặt hai tay cô, hai người gần nhau mặt đối mặt, tay của anh cũng nâng lên cầm cô, kiêu căng mà trầm tĩnh nói: “Tôi thấy, em muốn ở lại bên cạnh tôi”.

Gương mặt của cô trong nháy mắt đỏ ửng, cô rõ ràng không nói, làm sao anh lại biết?

“Em quá đơn thuần quá dễ đoán!”. Tròng mắt anh sắc bén vốn đã được luyện được, nhìn tính tình người tuyệt đối sẽ không sai. Cô quá trong sáng quá ngây thơ, chỉ thích hợp sống dưới sự bảo vệ của anh!

Cho dù có người muốn tranh giành lấy cô, cô ngây thơ, cũng chỉ có một mình anh có thể mà thôi!

“Cho nên, anh không sợ có việc gì mà tôi ăn gấu gao sao?”. Cô hơi cúi.

Giọng nói Ngũ Tư Trần trầm thấp có lực mà mập mờ nói: “Em còn chưa bị tôi ăn hoàn toàn, em muốn thử một chút sao?”

“Anh.... Làm sao anh có thể nói chuyện như vậy?”. Lam Huệ Tâm nghĩ thầm muốn giữ khoảng cách với anh, cho an toàn.

“Tôi nói như vậy cũng không sai. Em... hôm nay chính là ngày em tròn 18 tuổi đúng không? Tôi cũng vậy nên.... Nên tặng cho em một quà tặng khắc cốt ghi tâm”.

“Không cần, bọn tôi chỉ cần ăn mì trường thọ với quả trứng gà là được rồi, mẹ tôi đều làm như vậy lúc sinh nhật tôi...” Trong mắt của anh như có ngọn lửa, chỉ sợ quà tặng của anh sẽ làm cô tiêu thụ không nổi.

“Em cũng không phải là không cần, trong mắt của em có tia mong đợi, mà cũng sợ bị tổn thương...” Anh bình tĩnh nhìn vào đáy mắt cô, như muốn lấy ra linh hồn cô, nhìn thấu tâm tư cô. Cô giật mình. “Tôi sẽ khiến em hiểu, sau đó phải làm chuyện không phải tội ác!”. Vừa nói xong, anh liền hạ mình lấy cánh môi nóng rực, che đi đôi môi đỏ khê run của cô.

Môi của anh, để cho thân thể cô thiêu đốt....

Cô cảm thấy nóng quá, càng lúc càng nóng!

Lòng của cô đang sôi trào, mỗi một tế bào thần kinh cũng vì anh mà sôi trào, mỗi chỗ trên người cô vì anh mà điên cuồng.

Lam Huệ Tâm cảm thấy tay của anh ở trên lưng cô vỗ về chơi đùa, cô không có vuốt ve, cũng không có hút ra.

Anh sẽ không làm tổn thương cô....

Môi lưỡi của anh mang theo ngọn lửa, lay động cảm xúc của cô, để cho cô không cách nào tiếp tục suy nghĩ nữa.

Miệng của cô bị anh càn quét bữa bãi, đầu lưỡi của cô bị anh câu lấy, cô né tránh không được, không khỏi nhiệt tình hưởng ứng đuổi theo anh.

Hôn thân mật, hôn nóng quá, hôn kích tình!

Nụ hôn của anh so với lần đầu còn nóng hơn, cũng khiến nhịp tim cô đập nhanh hơn. Anh buông môi cô ra rồi mà cô vẫn không muốn xa rời, mờ mịt nhìn anh, vô tình đưa phần lưỡi khê liếm lấy môi dưới, giống như muốn đem hơi thở của anh lần nữa trở về chỗ.

“Em yêu thích nụ hôn của tôi thật là vinh hạnh”. Anh cười như không cười, lấy vẻ mặt kiêu ngạo ngưng mắt nhìn cô.

Cô cảm thấy xấu hổ, vội vàng lấy tay che miệng.

Ngũ Tư Trần cười lớn.

“Cười cái gì!”. Cô nhìn anh chằm chằm.

Vòng tay của anh vòng vai cô, “Được, không cười. em nhất định đang hy vọng tiếp đó tôi sẽ làm cái gì”.

“Tôi nào có hy vọng...” Cô thở hổn hển đem một chữ cuối nói xong, nhưng giọng nói trở nên yếu đi.

“Có hay không, tự tôi định đoạt!”. anh ôm cô chặt hơn, thân thể hai người hết sức thân mật để cho anh có thể cảm nhận được đường cong hấp dẫn ở thân thể cô.

Tay của cô vội vàng muốn thoát khỏi anh, bởi vì áp sát quá gần rồi, khí nóng trên người anh cũng khuếch tán trên người cô, để cho cô không biết theo ai, khiến mặt cô càng đỏ hơn.

Anh tóm lấy một tay cô, lại gần môi của anh, mút lấy đầu ngón tay cô.

Cô giật mình, thở hốt vì kinh ngạc. trong mắt của anh cuồng nhiệt không cách nào giảm đi, lực tràn đầy đầu độc hôn lòng bàn tay của cô. Cô muốn rút tay về, nhưng anh nắm quá chặt, cô căn bản rút không nổi. “Không ngờ ngón tay của em.... Cũng ngon như vậy!”

Giọng điệu của anh lười biếng mà tà ác, thần thái quá mức cuồng ngạo, trong mắt hiện ra khuôn mặt nhỏ của cô, cùng vẻ mặt kinh ngạc của cô.

Hai vú rất tròn mà cao nhọn của cô đang chạm vào cơ ngực cứng rắn của anh, bụng dưới của anh cấp tốc biến hóa, trở nên nóng rực âm kích động!

Mắt của anh, nóng bỏng khác thường, thâm thúy khác thường, không che giấu chút dục vọng nào của anh!

Lam Huệ Tâm nhất thời cảm thấy cổ họng khô, toàn thân nóng quá.

Không thể đợi tiếp nữa rồi... hậu quả sẽ biến thành như thế nào, cô không dám tưởng tượng!

“Hôm nay còn chưa có dọn, tôi... tôi nên đi dọn dẹp rồi”.

“Em còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hôm nay không cần dọn dẹp!”. Ngũ Tứ Trần nhìn thẳng vào cô.

Đó là ánh mắt thuần nam tính! Lam Huệ Tâm dời đi tầm mắt, không dám giằng co cùng đôi mắt anh. Trái tim của cô cuồng loạn đến mức sắp vỡ lực, thân thể của cô sắp ngã xuống. “Tôi... bụng của tôi đói...” Cô nghĩ biện pháp trốn khỏi vòng tay anh.

Tối nay anh, thoát nhìn vô cùng tà ác, vô cùng phóng túng, hai người gần sát nhau thế này, để cho cô hốt hoảng không dứt.

“Tôi cũng vậy!”. Anh nhếch môi mỉm cười, đôi môi thoát nhìn vô cùng hấp dẫn.

Cô không khỏi nghĩ tới kỹ thuật môi lay động hồn người như vậy, theo bản năng đưa ra cái lưỡi liếm môi dưới.

Thật là hồn nhiên đáng chết, ngây thơ còn mang theo một tia hấp dẫn!

Ngũ Tứ Trần trong đầu còn lý trí cũng vì động tác này của cô mà trong nháy mắt biến mất.

Anh hung hăng hôn cô, cô vì kinh ngạc mà hé mở cánh môi, để cho anh thuận thể đem lấy môi anh đào của cô hút vào trong môi anh.

Hôn rất thô bạo, hôn rất ngạo mạn, hôn rất bộc trực, hôn rất kinh hãi, đồng thời, cũng là nụ hôn tràn đầy bộc phát!

Một tay anh ở sau gáy cô cố định cô, nụ hôn này sâu hơn, một tay kia nhẹ nhàng xuống vuốt ve mông cô. Cô giật mình! Đầu lưỡi của anh như vào chỗ không người vào thăm dò miệng của cô, hấp thu tất cả ngọt ngào.

Trên người của anh nhiệt lực cuộn cuộn không dứt, nhịp tim rõ ràng truyền đến, cô cảm giác mình sắp bị anh làm cho tan chảy, sắp hợp lại với anh làm một.

Môi của anh, lưỡi của anh, ở trong miệng cô phóng đảng không kiềm chế được, không ngừng sôi trào, không ngừng đánh phá....

Cô đã cảm thấy trời đất quay cuồng, ý loạn tình mê rồi!

Anh nửa ôm nửa đẩy để cho cô dựa vào bên giường, để cho cô nằm xuống, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cổ họng của cô co rút nhanh, không tự chủ được nhẹ nuốt một hơi, ngượng ngùng.

Ánh mắt của anh không đơn thuần! Lửa nóng như muốn đem cô nuốt vào bụng.

Cô mơ hồ biết anh muốn làm cái gì với cô... đó là một loại rất kích thích, cảm giác thân mật tình cảm, mà cô không muốn chạy trốn – đúng, cô thừa nhận, cô thật sự rất mong đợi!

Ngũ Tư Trần tháo ra bím tóc mà cô hay búi, khiến mái tóc đen nhánh xõa ra, anh dùng ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trơn mềm của cô, ánh mắt cắn nuốt bộ dạng thân mỹ lệ thanh thuần cùng hấp dẫn của cô, không chút nào giấu đi khát vọng. gương mặt trẻ con, hợp với một mái tóc dài, lại hồn nhiên, lại quyến rũ, để cho anh không chớp nhìn cô.

Ánh mắt của anh... để cho da thịt cô nóng lên!

Không, không chỉ da thịt cô! Linh hồn của cô, máu của cô, cũng ở đây vì sự nóng rực của anh àm sôi trào!

Môi của anh dời về phía cổ của cô, nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn, tiếp đưa ra đầu lưỡi liếm láp phần cổ mềm của cô, hôn sang xương quai xanh của cô.

Cô không nhìn được theo động tác của anh mà đang đưa đỉnh đầu, để cho anh dễ dàng triển khai thân mật hơn với cô.

Hai tay anh chạm vào ngực cô, đẩy dãn cách lớp quần áo của cô, đem ngực cô hơi dãn. Cửa cô cấp tốc lên cao để cho ngọn lửa của anh càng nóng hơn, bộ ngực rất cao, vòng eo khẽ gãy dựa, mời mọc anh thưởng thức.

Ngũ Tư Trần đẩy cao áo cô lên, phát hiện cô mặc lại là áo ngực cài về phía trước. rất tốt! anh khẽ cười.

“Về sau đều nên mặc loại áo lót này”. Anh cởi áo ngực ra, nhìn nụ hôn đỏ hồng đứng sừng trên ngực đầy đặn, con mắt sắc của anh đi theo trầm xuống. Ở dưới tầm mắt anh, cô rõ ràng cảm nhận được thân thể biến hóa. Cô. Nhũ hoa trở nên căng lên, ngực của cô trở nên sừng lên....

Mặt của cô một hồi cay hồng.

“Nhìn ra được, em rất nhạy cảm!”

Nghe vậy, máu của cô sôi trào, suy nghĩ rối loạn, cảm thấy dậy sống ở phía dưới cô.

Anh cúi đầu dùng môi lưỡi chạm vào cô. Nhũ hoa, từng ngậm từng ngậm hút lấy. cô không khỏi bật ra một tiếng rên. “Ừ.....”

“Rất êm tai!”. Anh trầm giọng nói. “Nên kêu nhiều hơn để tôi nghe một chút!”

Cô cắn chặt môi dưới, mặt đỏ tai nóng.

Anh đang ở dưới nhũ hoa của cô. Phía trên cắn ra dấu đỏ lần lượt, như dòng điện tỉ mỉ tê tê, không để cho cô kịp thở gấp.

Nghe được âm thanh rên rỉ của cô khiến anh rất hài lòng, bàn tay vuốt đầy đặn của cô, bóp nắn ra các hình, đốt lên ngọn lửa trong cơ thể cô, để cho cô bị lay động đến mức không chịu nổi.

“Tự em nói, ướm chưa?”. Giọng nói từ tính của anh đầu độc cô.

“Két”. Trông mắt cô vô tội nhìn anh.

Anh tự tay mò về giữa hai chân cô, không nhìn được chán nản. “Xem ra, tôi còn phải dùng thêm chút sức nữa!”

Mặt của cô hồng hồng. Quais! Anh làm sao lại sờ vào quần đùi của cô? hơn nữa còn động vào giải đất tam giác kia!

Ngũ Tư Trần nâng lên chân cô, vuốt ve mắt cá chân mảnh khảnh.

Cô nhẹ nhàng rung động phía dưới.

Anh từ phía bắp chân lên vuốt ve, phủ lấy bắp đùi, sau đó lấy quần đùi của cô cởi xuống, tiếp tục vuốt ve, biến hóa tỉ mỉ dần bên đùi, động tác thỉnh thoảng nhanh, thỉnh thoảng chậm, tà ác mò về quần lót của cô.

“Quả nhiên ướt!”. Anh hả hê giương môi cười một tiếng.

Cô thở hổn hển một tiếng, hai chân khấn cập khếp lại.

Tay của anh linh hoạt vuốt ve bóp đùi mê người của cô, nhìn còn dư lại một cái quần lót, một số gần như lộ ra cô tròn vẹn.

Con mắt anh tận tình nhìn thẳng vào cảnh xuân của cô, từ trên cao đi xuống, lúc sau lại quay lên nhìn, cuối cùng, anh phát hiện đến anh cũng chưa đủ rồi. Mắt của anh nhìn chăm chú vào quần lót mỏng còn sót lại! nơ đó, làm anh rất muốn dò xét tìm ra châu báu!

Anh nâng lên bầu ngực của cô, mãnh liệt bị anh nặn ra thật sâu. Nhiệt độ của người anh dưới thân thể mềm mại của cô, cô như chim nhỏ nép vào cơ thể anh, anh nghênh ngang vuốt ve nhũ hoa nhảy cảm đầy đặn, nhìn nó phản ứng, như đóa hoa nhỏ muốn nở rộ, càng thêm gượng, màu sắc thêm tươi đẹp.

Ngũ Tư Trần dùng bàn tay nhẹ vỗ về chơi đùa cô. Nhũ hoa nhọn, khoái cảm tê tê dại dại khiến cô không tự chủ được rên lên. “Ừ.....”

Cô cảm thấy rất thẹn thùng, thật là khó vì tình, nhưng thân thể vì xúc cảm kỳ diệu này mà cảm thấy thư khoái.

Sức lực vuốt ve của anh từ từ tăng thêm, tiếng rên của cô càng lúc càng cao.

Anh hưng phấn nhìn hai gò má hồng của cô, hai tay dưới đầy đặn của cô mà bóp thành nhiều hình dạng, nhìn nó trên tay anh vặn vẹo mà biến hình, anh liền cảm thấy điên cuồng, càng thêm sục sôi. Cô rất trẻ, thân thể thanh xuân ở dưới ánh đèn tuyết trắng sáng ngời, giống như dải lụa cao cấp, chớp động chói lọi, để cho anh không chớp mắt, yêu thích không buông tha. Cô cảm thấy rất thẹn thùng....

Nhìn ánh mắt anh nhìn cô quá nóng rực rồi, con người lấp lánh chớp động dục hỏa hừng hực, để cho hai má cô đỏ lên.

Cô chưa từng ở trước mặt người đàn ông nào mà bộ dạng trần truồng qua a.....

“Hình dáng này của em rất đẹp mắt”.

Cá tính cuồng ngạo của anh rất ít khen ngợi người khác, cô nghe được lúc này cảm thấy được sủng ái mà lo sợ.

Ngũ Tư Trần đem môi nóng bỏng dời về phía miệng cô, để thân thể mê người của cô đi theo anh cùng phóng đảng, cùng nhau nổi điên!

Một tay anh chạm vào mông cô, điên cuồng hôn cô, nhẹ nhàng lặng lẽ cởi quần lót của cô cởi đến mắt cá chân, mặc nó ở trên mắt cá chân không bỏ xuống.

Khuôn ngực của cô phập phồng tới lui, phớt qua lồng ngực bẽn lẽn của anh.....

Cô rõ ràng cảm nhận được, cô trần truồng, cùng anh quần áo xốc xếch.....

“Anh.... Y phục của anh vẫn còn ở đó.....” Cô hốt hoảng.

“Chờ một chút, thêm chút nữa tôi nhất định cởi”.

“Anh bây giờ muốn làm gì?”. Đôi mắt cô di chuyển, sương mù mà thần thái ngây thơ đủ đến người ta điên đảo.

“Trước hết để cho em thoải mái”. Âm thanh trầm thấp với cái nhìn cuồng dã, nhìn anh đứng lên mê người, hấp dẫn vô cùng.

Cô không hiểu ý tứ của anh lắm, tay của anh đã dao động đến bên trong bóp đùi cô khẽ vuốt ve da thịt của cô.

Sảng khoái kỳ diệu từ giữa hai chân cô lan tràn ra, cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhìn vào đôi mắt cô say mê, anh dễ dàng nhìn ra ý nghĩ của cô.

“Có phải rất thích đúng không?”

“Ừ”.

Anh trầm thấp cười một tiếng, lồng ngực hơi rung. “Có muốn nhiều hơn không?”

Mắt mờ mịt nhìn anh, mặt đỏ nhè gât đầu.

Ngón tay của anh hướng tới sờ vào giải đất tam giác xinh đẹp của cô, mơn trớn vào chỗ lông tơ, nhẹ nhàng sơ lẩy, khiến cô sợ hãi rung động. Đụng chạm thân mật như vậy, bộ dạng như vậy... có thể không? Cô có chút muốn lùi bước. Nhưng, thân thể của cô không còn chút sức lực nào, cô vô lực đứng dậy, không cách nào rời đi.

“A!”. Kêu khẽ một tiếng, cô không dám tin nhìn tay của anh.

Ngón tay của anh thế nhưng không hời qua cô mà đâm vào u cổc của cô. Bên trong!

“Đau sao?”

Cô gât đầu một cái. Cảm giác khác thường làm cho cô sợ.

Ngón tay dài của anh ở trong cô. Bên trong chậm rãi rút ra đâm vào, nhiều lần như vậy, nhưng không để cô dừng co rút lại.

“Không cần....” cô thật là sợ.

Sợ cái gì đây? Sợ anh sẽ phá hỏng cô!

Ngón tay dài của anh cường tráng có lực, không ngừng gây rối lại làm bên trong cô co rút mạnh, cả thân thể cũng muốn co lại.

Cô rõ ràng sợ. Huyệc của cô nhỏ, bị kích thích như vậy thì tiết ra dịch ướt, dính ướt ngón tay anh, một lát, giữa chân của cô đã có một mảnh ướt. anh đẩy ra hai chân của cô, nửa quỳ giữa chân cô, ngón tay dài phủ hướng vào phía trong vách tường, phủ đến một tấm màng mỏng, đó để là mấu chốt cho cô lùi bước!. “Em là cô gái tốt”. Tấm màng mỏng kia chính là chứng cứ!

Chỉ tiếc, cô gái vẫn còn trong sáng không tỳ vết như vậy, cuối cùng thuộc về anh!.

Bộ dạng hai chân cô mở rộng thật là khó nhìn, cô cảm thấy thật xấu hổ.

Tay của anh ở chỗ kín của cô, để cho toàn thân cô cứng đờ.

“Ừ a.....” không được, cô không được.....

Cô không cách nào ngăn lại bụng xôn xao, càng không cách nào ngăn cản. Tự dưng phía dưới chảy ra dòng nước ấm.

Ngón tay của anh đè vào nhụy hoa của cô, đùa giỡn tùy ý, khiến hoa hạch nhạy cảm sừng vù, sừng uyết, càng thêm đỏ thắm xinh đẹp.

Anh chợt nhanh chậm xoa lẩy hoa hạch của cô, để cho cô sung sướng, hãm sâu vào dục vọng.

“Ừ.....” Ừm uyển chuyển, kêu rên mất hồn.

Cô không cách nào che đi phía dưới của cô, quá nhiều xúc cảm ở trong thân thể cô cảm thấy trống rỗng, khát vọng khẩn cấp cần anh nhiều hơn. Ở đầu ngón tay dưới của anh, toàn thân cô dục hỏa! cô như hãm sâu vào dục vọng, khát vọng sung sướng, mà anh.... Là người đàn ông duy nhất có thể giúp cô!

“Giúp em.....” từ nơi cổ họng cô bật ra âm thanh dịu dàng.

“Nơi này thật ướt.....”

Anh nhẹ nhàng khuấy động, cô khẽ rên lên.

Anh thưởng thức bộ dạng mê người của cô, môi ẩm áp rơi vào ngực cô, một đường đi xuống, hôn lên bụng của cô sau nhẹ nhàng gặm cắn.

Cô không khỏi kêu khẽ, thân thể co rút lại, “Thật là ngứa.....”

Hai tay của anh đặt ở eo của cô, để cho cô ngựa không chịu nổi, vội vàng kêu lên, nhiều tiếng cầu xin tha, “Thật là ngựa.... tay của anh không cần để đâu.....”

“Anh chuyển sang để nơi khác, nơi này tốt lắm”. Tay của anh cứ nhiên đặt tại hoa huyệt của cô!

“A....”. Một lớp dịch tiết ra, khiến cô muốn ngăn cũng không nổi.

6. Chương 6

“Em.... Thật nhiệt tình!”. Ngón tay dài thô ráp của anh, nhẹ nhàng chạm vào vách tường thịt, cô nhạy cảm run lên.

“Ừ....”

“Âm thanh này như tiếng trời, gọi nhiều hơn cũng được, không sao”.

Anh chuẩn bị ả núp vào trong ngực cô, ngón tay dài ở trong hoa huyệt. Xung quanh vẽ vòng tròn di động, cô ướt khiến anh càng qua lại tự nhiên.

Cô bầu vú thật chặt vào thân thể cường tráng của anh, rõ ràng cảm thấy anh trêu chọc.

Cô vô lực chống đỡ!

“A.....”

Từng tiếng nức nở, tiếng rên thở gấp, đều là kiệt tác của anh tạo thành. Anh đột nhiên cúi đầu, dùng ngọn lửa khê liêm lấy vách tường thịt của cô, khiến cô rung động. “A!”

Anh.....” cô hoảng sợ nhìn đỉnh đầu chuyển động giữa hai chân cô, không biết nên nói gì cho phải.

Nơi đó có thể hôn sao?

Anh không cảm thấy bẩn thỉu sao?

Cô.... Cô thật muốn biến thành người tàng hình để trốn!

Lắng nghe âm thanh anh nhấm nháp, phía dưới của cô nóng quá, khoi as cảm nhanh chóng chổng chất.

Cô căng thẳng cùng bên trong co rút lại khiến động tác anh tăng nhanh, lấy đầu lưỡi chạm vào bên trong hoa huyệt của cô.

“A! A a.....”

Cao triều lần đầu tiên, dưới sự hướng dẫn của môi lưỡi anh khiến cô khắc sâu cảm nhận được.....

Sau khi cao triều, toàn thân cô nhũn mềm, tất cả sức lực cũng bị mang đi.

Ngũ Tư Trần nhìn thân thể Lam Huệ Tâm mềm nhũn, toàn thân phỉm ửng đỏ, ở trước mặt cô, từng cái từng cái cởi hết quần áo trên người.

Lồng ngực rộng.... eo chứa đầy sức lực.... bụng bằng phẳng..... hai chân của anh bao hàm đầy sức bật.... toàn thân anh trên dưới chỉ còn dư một cái quần lót, ánh mắt kiêu ngạo tự mãn nhìn cô, “Vóc dáng của anh rất khá chứ?”

Lam Huệ Tâm muốn châm chọc anh, nhưng cô không đủ lực.

Cô nhìn chăm chú vào anh, thấy miệng đắng lưỡi khô rồi.

Thiên! Trong cơ thể cô cảm giác như có ngọn lửa cuộn cuộn muốn được đốt như vậy, cô cảm thấy rõ ràng trong cơ thể đang có từng đợt nham thạch nóng chảy đang dâng lên.

“Có muốn nhìn càng đẹp mắt hơn không?”. Tay của anh đặt ở bên hông, định cởi quần lót.

Cô không dám thở mạnh, nhìn thẳng theo dõi hình dạng phồng lên bên trong quần lót của anh.

Nơi đó.... Đó là anh.....

Cô nuốt nước miếng một cái, toàn thân nóng bỏng, đầu óc sắp hỗn loạn, không cách nào suy nghĩ bình thường.

Cửa anh xem ra thật lớn!

Tầm mắt tán thưởng của cô đã cổ vũ khí thế tự phụ của anh, cũng đang khiến nam tính của anh hùng dũng hơn.

Ở trước mặt cô, anh hào phóng cởi xuống chiếc quần cuối cùng, giữa hai chân đột nhiên xuất hiện phần nam tính như thiên kinh địa nghĩa đứng vững ở trước mặt cô. Trời ạ! Anh không mảnh vải che thân! Tầm mắt của cô chỉ có thể theo dõi trong quần anh, mắt sáng tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn mở ra đến mức thật to, hướng về phía phân thân của anh trợn mắt hốc mồm!

Cô rõ ràng cảm nhận được vẻ mặt kiêu ngạo của anh, cô nên dội nước lạnh cho anh, cô nên dời đi tầm mắt!

Nhưng, cô đi không được, cô thử qua, dời đi không được!

Cô chưa bao giờ nhìn thấy thân thể của người đàn ông khác, nhưng cô cảm thấy thân thể anh thật là đẹp, thật đẹp! tràn đầy sức lực, tràn đầy nam tính cùng vẻ đẹp.....

“Nóng quá..... em khát quá.....” cô tự lẩm bẩm. “Em cần nước, cần nước đá! Một thùng nước đá thật lớn!”

Anh khẽ mỉm cười.

“Em không phải cần nước, là anh”.

Anh che kín môi cô, hấp thu hương thơm của cô, cũng làm cho nước miếng của mình thấm ướt môi cô.

Cô theo bản năng ôm chặt anh, thân thể hai người quấn quít, phần nam tính cứng rắn của anh tựa vào trên bụng cô, nhiệt năng trên thân thể mềm mại của cô, trong bụng lần nữa lại xôn xao, cảm giác trống không cùng khát vọng hành hạ thần kinh cô.

“Ừ.....” cô không tự chủ giãy dụa eo. Ngũ Tứ Trần khiến nam tính chống đỡ ở hoa huyệt của cô. Bên ngoài, của cô đã đủ ướt, khiến phần nam tính của anh lập tức liền ướt đầm.

Con mắt sắc của anh chuyển đi, giọng nói trầm tính, “Em đã thế này còn muốn anh tiến đi?”

“Em.... Em không có.....” mặt cô đỏ lên.

“Không có sao? Mới là lạ!”. Anh hướng chạm vào một cái miệng của cô, ngón tay dài động vào cánh hoa mềm nhũn của cô lau một chút, “Đây là cái gì?”

Cô nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực.

Anh mút lấy ngón tay dài, đưa đến môi cô.

“Ừm!” Mùi của cô.... Cô không muốn ném! quá mắc cỡ!

Cô bị buộc ném mùi vị của mình, không nhịn được nhẹ nhàng liếc anh một cái.

Anh giật giật dưới thân, để cho cô không cách nào coi thường phần nam tính của anh liền chống đỡ ở lối vào hoa huyệt của cô.

Tim của cô đập nhanh, thật là mạnh, giống như đang chạy trăm mét, như chạy nước rút!

“Có muốn không?”

“Em.... Em không biết.....” Thân thể cô sôi trào, rõ ràng đã vì anh mà chuẩn bị xong, rõ ràng sẽ chờ anh lấp đầy, nhưng cô xấu hổ không biết nói ra khỏi miệng.

“Anh có thể chờ em nghỉ kỹ”. Anh cố ý ngược lại ham muốn của cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, mặt đỏ, nhịp tim nhanh.

“Nhưng nó không đợi kịp!”

Một lực mạnh xuyên qua, nam tinh thô ráp của anh xé rách màng mỏng của cô.

Cô còn không kịp thét lên vì đau đớn, miệng của cô cũng bị anh giam lại.

Anh dùng móng xuyên qua cô, thẳng đến tận sâu trong hoa tâm của cô.

Thật to.... Thật là nóng....

Khóe mắt cô chảy nước mắt, đó không phải nước mắt hối hận, mà là vừa đau đớn vừa bí mật hạnh phúc nước mắt.

Anh điên cuồng mút lấy môi cô, nam tính cứng rắn bị cô xoắn thật chặt....

Anh chậm rãi rời đi, đâm sâu hơn đâm vào.... Hoàn toàn không chú ý tới lần đầu của cô, chỉ muốn lập tức dẫn dắt cô đi tới tận cùng, cảm thụ vẻ đẹp tình dục.... mỗi một lần, anh như cuồng thú đánh phá vậy, ở trong cơ thể cô phóng thích, cô chỉ có thể thở gấp, cảm thụ.... Khoái cảm như luồng sóng hỗn độn mà đến, cô đau đớn vì anh vuốt ve mà nhanh chóng rút đi, tiếp theo mà đến, mà tiết tấu của anh như vĩnh viễn mãi không ngừng nghỉ cứ tiếp tục sục sôi....

Nam nữ hợp làm một thể, hẳn là lòng người rung động!

Trong cơ thể cô cuộn cuộn ra dịch yêu không dứt, bị anh đánh ra. Dịch bắn ra bốn phía, bắn lên thân thể trần truồng của hai người, nhưng cô không quan tâm, hoàn toàn cũng không cần thiết....

Anh chạy nước rút thật là mạnh!

Anh điên cuồng, cô cũng lọt vào điên cuồng....

Ván giường phát ra tiếng vang kỳ quái, giống như bị anh lắc không chống đỡ được vậy.

Lần nữa anh đẩy mạnh trong cơ thể cô, cô cảm thụ hai người giao hợp....

Thật chặt.... rất ngọt....

Anh không cách nào dừng lại, bị thân thể mềm mại của cô hấp dẫn, ăn thế nào cũng không đủ, anh nghiệm rồi! Một cái này nặng nề đẩy mạnh, anh muốn vui trong cơ thể cô! Đột nhiên, âm thanh kỳ quái liên tiếp vang lên, hai người hai mắt cùng đờ.... “A....” Lam Huệ Tâm kinh hãi hô một tiếng, bởi vì phía dưới đã bắt đầu sụp đổ, hai chân cô ôm eo anh thật chặt, hai tay nắm chặt cổ anh.

Động tác của anh nhanh chóng bế cô rời đi, khi hai chân anh đứng lên, ván giường trước mặt bọn họ cũng oanh một tiếng, sụp....

Bọn họ đầu đầy bụi nhìn nhau mấy giây, gương mặt Lam Huệ Tâm còn chưa tỉnh hồn.

Anh nhìn thẳng vào mặt kính sợ của cô, tiếng cười truyền đến.

“Ha ha.... Nét mặt của em.... Nét mặt của em thật tức cười....”

Cô không tin xấu hổ ột tiếng, “Giường.... giường sụp rồi!”

“Không sao, sụp thì em liền đổi sang giường khác ngủ là được rồi”.

Cô liếc anh một cái, “Em không có giường khác làm sao có thể ngủ được?”

“Giường của anh rất lớn, em đến cùng nhau ngủ với anh!”. Hạ thân của anh nhẹ nhàng húc lên phía trước, cô nhạy cảm co rút lại.

“Chúng ta đang nói chuyện, anh.... Anh làm gì thế đột nhiên....”

“Chuyện này cũng rất quan trọng!”. Anh lần nữa chuyển động, để cô nức nở ra tiếng. Anh liếc nhìn ván giường sụp đổ, hưng phấn kêu, “Không ngờ anh mạnh mẽ như vậy, chúng ta thật hợp tác khăng khít, thật là lợi hại a!”

Cô cũng nhìn ván giường vô tội bị sụp, bị lấy nụ cười của anh, đi theo cười khẽ một tiếng.

“Anh!”

Cô cười một tiếng, trong cơ thể cũng chấn động theo, giống như muốn đem anh nặn ra bên ngoài cơ thể cô vậy, để cho anh không nhịn được cứ đâm vào rút ra.

“Anh A.....” cô ôm chặt anh không thả, bởi vì sợ anh thả xuống.

Hai tay của anh nâng hông cô lên, để cho hai người càng thêm kết hợp, đi về phía vách tường, anh để cho cô đưa lưng về phía tường, cánh tay chống đỡ trọng lượng của cô, hạ thân dùng sức tiến công.

“Ồ.... A a.....”

Cô kêu lên, trong cơ thể kích tình mãnh liệt như sóng lớn khiến cô cơ hồ muốn thừa nhận không được.

“Tư Trần..... A!”. Hông của anh chạy bằng điện sao? Thế nào lại nhanh chóng như vậy, lực mạnh như thế? Lam Huệ Tâm bị tê dại toàn thân, chỗ hai người giao hợp càng thêm kích lên khoái cảm, để ối tác da thịt cô càng nóng bỏng.

Một tay anh cheo chống cô, một cái tay đặt lên chân cô, ngón tay chuẩn bị chạm vào cánh hoa huyết.

“Ách.... ừm!”

Xuân thủy róc rách, bừa bãi lên.....

Chỗ sâu trong bụng cô như là một thác nước, không ngừng chảy ra dịch trắng nõn....

Ngón tay dài hiện đầy tính ướt, đầu ngón tay của anh vẽ qua môi của cô, cô còn không kịp quay mặt nữa, cánh môi bị lau bởi dịch trắng nõn của cô, nhìn qua một cái trong suốt, giống như thạch hoa quả sáng long lanh mê người.

Cô không dám mở miệng, bởi vì cô biết anh lau cái gì, gò má đỏ tươi say lòng người, đôi mắt sáng sương mù.

Anh trầm thấp cười một tiếng, “Mở to miệng, dùng đầu lưỡi em liếm mùi của em xem”.

Cô cũng không làm theo, chỉ dùng đôi mắt vô tội nhìn anh.

Anh gầm nhẹ một tiếng, “Em thật biết hấp dẫn anh!”. Anh hung hăng mút lấy cánh môi của cô, đem tất cả mùi của cô liếm đi. “Rất ngọt, rất thơm!”. Cô ngơ ngác nhìn anh, thần hồn đều say.

Anh lần nữa che lại môi cô, phía dưới phối hợp sâu, điên cuồng chộp lấy ngọt ngào của cô, cô mở miệng lúc lên lên xuống, anh không có tia nào bỏ sót!

Sảng khoái không ngừng ngừng tụ.....

Chân Lam Huệ Tâm khó nhịn khoái cảm tê dại mệt nhọc, không tự chủ được co rút.

Tình triều tuôn ra, hông của cô căng, thế nhưng anh lại ra vào mạnh hơn!.

Tiếng dịch tiết ra. Mặc cỡ, thân thể kích tình đánh nhanh.... Nhiều tiếng làm cô ngượng ngùng, cũng làm cô ngạc nhiên.

Trong không khí nồng đậm kích tình không cách nào bỏ qua, anh chạy nước rút càng nhanh, cô không cách nào đuổi theo tiết tấu của anh, chỉ có thể bị động theo anh xâm lược mà thở gấp.

Anh thật là mạnh.... Anh là người đàn ông cuồng dã!

Anh là người đàn ông của cô.... Cô nguyện ý bỏ qua tất cả đàn ông....

Lam Huệ Tâm không rõ ràng lắm, cô bị anh xâm nhập đoạt lấy, sao cô vẫn bao lấy thật chặt tất cả của người đàn ông này? Hô hấp của cô càng lúc càng dồn dập, động tác của anh cũng càng lúc càng nhanh.... linh hồn hai người như gặp nhau, kết hợp.... một hồi khoái cảm đưa bọn họ tới!.

Thoáng chốc, run rẩy cướp đi hô hấp của hai người, toàn thân cô rút ra, cao triều khiến cô tim đập nhanh liên tiếp.

Anh bị cô co chặt lại thật tốt, mấy động tác liên tục đút vào, cũng cùng lúc buông thả.....

Năm sắc rực rỡ hiện ngay trước mắt.... mắt của bọn họ nhắm lại, lại cảm thấy trong đầu có cái gì đó sáng rực.....

Trong cơ thể cô bị nhiệt dịch nóng bỏng của anh đi vào, bọn họ hòa làm một thể thật chặt rồi....

“Nguy rồi!”. Ngũ Tư Trần đột nhiên mặt nặng.

“Sao.... Thế nào? Có chuyện gì vậy?”

Anh cư nhiên không có dùng bất cứ biện pháp phòng tránh nào! Ngộ nhỡ cô mang thai.... Vậy làm sao bây giờ?

“Anh hỏi em, em có biết tính ra giai đoạn nguy hiểm cùng kì an toàn của mình không?”

“Chu kỳ sinh lý của em bình thường! Thứ sáu vừa rồi mới kết thúc kinh nguyệt, em tính rồi!”. Lam Huệ Tâm thận trọng tính toán bấm ngón tay, vừa tự lẩm bẩm: “Ngày đầu tiên của kỳ kinh nguyệt là, ngày 14 là ngày trứng rụng, cũng chính là ngày dễ mang thai nhất... từ kỳ kinh nguyệt sau ngày thứ 9 đến ngày 16 có thể mang thai, đều là giai đoạn nguy hiểm.... em hiện tại.... ừ, là kỳ an toàn!”

Về mặt Ngũ Tư Trần lại bình thường, “Em tính không sai chứ?”

“Dĩ nhiên không sai! Loại kiến thức cơ bản này em coi không tốt sao? Anh làm gì mà đột nhiên hỏi cái này — anh sợ em mang thai?”

“Em biết tính là tốt rồi”.

Anh rút khỏi người cô, cô lập tức ngã xuống đất, hai chân hự mềm nửa mở, dịch yêu thấm ướt hòa lẫn dịch của cô cùng máu tươi xử nữ của cô từ hoa huyết của cô chảy xuôi ra....

Anh ngưng mắt nhìn hoa huyết xinh đẹp đỏ tươi của cô, nhìn hoa thịt đẹp dễ ngộ nguỵ, cổ họng của anh căng thẳng, nam tính khê mềm không ngờ lại sừng huyết!

Không nói hai lời, anh ôm lấy eo cô.

“Làm.... Làm cái gì vậy?”. Cô đã mềm nhũn rồi.

“Àn ái!”

“Vừa mới làm mà.... Hơn nữa, giường không thể dùng nữa!”. đề nghị của anh rất hấp dẫn, hơn nữa, cô cũng không giải thích được việc kích tình của anh tạo cảm giác với cô, nhưng cô vẫn bắn khoản.

“Đi trong phòng anh! Giường của anh rất chắc chắn, rất bền!”

Cô muốn cự tuyệt, vì, giữa hai chân cô vừa xót vừa tê, lại cảm giác đau đón mờ ảo!

“Em ở của anh, dùng của anh, dĩ nhiên cũng nên hầu hạ anh thật tốt!”

“Em không phải giúp việc của anh!”

“Công việc của em với người giúp việc rất giống.... dĩ nhiên, cũng có chút không giống, bởi vì, anh phát hiện dùng em tốt hơn một chút, em có thể thỏa mãn dục vọng của anh!”

Lam Huệ Tâm tức giận nhìn anh chằm chằm. anh coi cô như cái gì?

Người giúp việc dành riêng cho anh sao? Vẫn là bạn trên giường dành riêng cho anh?

Cô ở trong lòng anh giãy giụa, không ngừng giãy giụa, chính là không muốn để cho anh được như ý.

Chỉ là, anh trời sinh chính là chỗ tự ỉnh phi phạm, trực tiếp coi vẻ giãy giụa cô cự tuyệt lại là vẻ mời chào làm chuyện xấu.

“Em không muốn, thật sự là không muốn!”

“Nếu như em thật không cần, vừa rồi sẽ không làm theo anh!”. Anh trực tiếp ném cô lên giường anh, hai tay kéo ra hai chân cô, hoa huyết cô ướt át vừa trơn nhớt. Đáy mắt anh nhìn một cái không sót gì.

“Buông ra! Đứng.... đứng.... em!”. Cô yêu kiều thở hổn hển, mới vừa giây dựa kịch liệt đã hao hụt bao nhiêu hơi sức còn lại của cô.

Mà phần lớn sức lực.... đều điên cuồng trong sự kích tình này tiêu hao hết!

Ngũ Tư Trần nhìn thẳng vào hoa huyết của cô, tia máu phía trên khiến lòng anh như nứt ra.

“Chờ anh một chút”. Anh trực tiếp đi tới phòng tắm.

Lam Huệ Tâm không có coi thường anh lúc đi lại thì nam tính vẫn tích cực ngẩng cao, phía trên có dịch yêu cùng tia máu của cô.

Là anh.... Để cho cô ném đến kích tình!

Cũng là anh... khiến cô cảm nhận được dự vọng người đàn ông có bao nhiêu !

Cô muốn rời khỏi cái giường này, nhưng hai chân vừa chạm đất đã mềm nhũn ra, thiếu chút nữa là quỵ xuống. Ngũ Tư Trần lúc đi ra vừa nhanh tay lẹ mắt vịn cô, đem khăn lông ướt đẫm ở trên tủ giường, để cho cô nằm ngửa ở trên giường.

“Không cần....” cô chỉ chú ý thấy phần nam tính phân thân của anh đã rửa sạch mà vẫn còn tinh thần giằng co với cô, vội vàng muốn đi xuống giường.

Một tay anh giữ chặt động tác của cô, đầu gối đẩy ra hai chân cô.

Không thể nào? Anh nhanh như vậy đã làm?

Lam Huệ Tâm nhắm mắt lại, biết mình không phải là đối thủ của anh, không muốn nhìn anh.

Cảm giác ấm áp mềm mại nhẹ chạm vào hoa huyết của cô, đem dịch yêu cùng tia máu lau đi, sạch sẽ.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy anh cầm khăn lông êm ái phục vụ cho cô, trong lòng không khỏi chảy ra dòng nước ấm, cảm thấy hạnh phúc, thật vui vẻ.

Anh đối với cô tốt như vậy, không thể nào không có tình cảm chứ?

Trái tim Lam Huệ Tâm không hề được phòng bị nghiêm ngặt, thái độ dịu dàng của anh xông vào đáy lòng cô, để trong lòng cô toàn hình bóng anh.

“Cám ơn”. Cô ngưng ngưng, động tác săn sóc của anh khiến cô cảm thấy ngọt ngào, giọng nói mềm nhỏ đi ra. Cảm giác mệt mỏi cũng nhanh chóng kết thúc....

Ngũ Tư Trần liếc nhìn cô một cái, anh không nói gì đem khăn lông đi tắm, giặt xong đi ra, cô đã ở trên giường anh ngủ thiếp đi.

Môi cô chứa đựng ý cười ngọt ngào, để cho anh thấy thế nào cũng không ngán.

Lam Huệ Tâm ngủ thật thoải mái, lúc cô còn buồn ngủ tỉnh lại, vuốt giường, nhẹ nhàng lẩm bẩm nói: “Thật kỳ quái, giường hôm nay lại không thô sấp, mềm nhũn thật thoải mái!”

Cô một tay vuốt giường, một tay để ở trước ngực....

A? cô ở dưới chăn mỏng không một mảnh vải che thân!

Giật mình, cô tỉnh lại, hai mắt to nhìn trần nhà, tiếp, cô nhìn đông nhìn tây, xoa xoa mắt.

Không đúng! Đây không phải là gian phòng của cô!

Cô cuống quýt đứng dậy, phát hiện cảm giác tê dại giữa hai chân làm cô cực kỳ khó chịu.

Cô.... Cô – cô cùng anh.... Trong đầu cô có hình ảnh cảm trẻ nhỏ của cô với anh hiện lên.

Hai tay Lam Huệ Tâm che mặt đỏ ửng, cảm thấy thật là khó vì tình. Đây là phòng của anh! Giường của cô.... Vì anh vận động kịch liệt trên giường mà bị huy trong chốc lát!

Lam Huệ Tâm dùng chân mỏng bao lấy thân thể, từ từ trượt xuống giường, hai chân vì không đứng lên được nổi mà biến thành hình chữ O, mỗi một bước đi của cô như sợ hết hồn hết vía, nhìn qua cũng không phải tức cười lắm.

Cô từng bước gian nan đi tới cửa, một tay kéo chặt chăn mỏng, một tay đặt ở trước cửa định mở.

“Ầm!”

Không ngờ cửa tự động mở ra, mà cô ở phía sau không cách nào thoát nạn may mắn, bị cánh cửa đánh trúng mặt, sống mũi cùng cái trán đau ửng đỏ, cả người cô cũng lảo đảo mấy bước.

“Em đã tỉnh?”. Ngũ Tư Trần hơi ngạc nhiên nhìn cô mặt đỏ bừng.

Lam Huệ Tâm tự giác vắn lưng, làm sao cô bị đánh vừa vậy? thật là đau nhé!

Cô bịt mũi khẽ xoa, tròn mắt nhìn chăm chăm vào anh.

“Tại sao nhìn anh như vậy? Chính anh ở trên giường có công lực để cho em thỏa mãn thể chứ? Hay em còn cảm thấy chưa đủ, muốn một lần nữa?”

Cô đỏ bừng mặt. “Em... em không nói tới việc này!”

“Em bao thân mình như cục thịt vậy, muốn đi đâu?”

“Em muốn về phòng mình!”

“Giường của em hư, anh liền chấp nhận, cho em ngủ ngon ở đây”.

“Giường bị anh làm hư, anh có thể mua giường mới cho em”.

“Hiện tại cũng hơn 10 giờ, bây giờ chỗ nào cũng đóng cửa rồi”.

“Em ngủ thẳng tới giờ này sao?”

“Anh đang muốn trở về phòng ngủ, ngủ chung đi!”

Anh ôm cô vào trong khuỷu tay, bàn tay hướng trước ngực cô vuốt ve.

“Anh... tay của anh đang làm gì thế?”. cô vội vã vuốt ve.

Anh vắn lông mày, “Cũng đã làm cho anh thấy rồi, bây giờ giả bộ dè dặt cũng không kịp rồi”.

Anh sờ lên, sức lực mạnh hơn cô rất nhiều, cô căn bản cũng không phải đối thủ của anh, chăn mỏng bị anh kéo rơi, toàn thân cô trần trụi hiện ra trước mắt anh.

“A!”. Cô thét chói tai, một tay ôm ngực, một tay che lại giải đất tam giác thần bí kia, hai chân khép lại thật tốt, cảm thấy xấu hổ.

“Da của em... trắng hồng, nhất là nơi này, biến thành sắc hoa hồng trắng nhạt!”. ngón tay anh nhẹ vẽ qua ngực cô, để cho toàn thân cô lo sợ, không dám nhúc nhích. Dục vọng của Ngũ Tư Trần bị cả người cô trần trụi đốt lên! Anh đưa cô tới giường, một tay bắt được chân ngọc của cô từ bắp chân đi lên, tà áo trên chọc cô, để cho da thịt cô bắt đầu nóng lên.

“Ừm.... Không cần”. tay của anh như mang theo ngọn lửa, cô rõ ràng cảm thấy máu lại sôi trào, cô cùng anh như cùng huyết mạch, cô cảm thấy tê tê lúc ngón tay dài của anh dọc theo đường đi tới bên đùi.

“Không được!”. cô khẽ kêu một tiếng.

“Không phải sợ, cũng không nên nói lời này”. Ánh mắt anh nhìn sâu vào trong linh hồn cô, mang theo mệnh lệnh.

Ngón tay của anh mang theo ma lực, như mang dòng điện, vổ vổ chơi đùa điểm mẩn cảm trong đùi cô, để cho cô không cách nào nhịn được nữa....

Cô thậm chí còn kích động, muốn đưa tay anh tới chỗ kín của mình! Thiên, để cho cô bất tỉnh đi! Cô chưa từng to gan như vậy, thế nào bị anh khai phá liền bắt đầu như vậy rồi hả? cô nhất định là điên rồi!

Giọng nói của anh vì dục vọng mà trầm thấp, “Em hi vọng tay của anh đi tới nơi nào?”

“Không có....” cô cự tuyệt thừa nhận, sợ anh biết sẽ giều cợt.

“Không có sao? Em không muốn anh sờ em sao?”

Ngũ Tư Trần mới không tin!

Cô quá non nớt, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn không giấu được tâm tình, cặp mắt hiện rõ khát vọng anh không nhìn nhầm, mắt của cô đã sưng mù, vẻ mặt trở nên quẩn rữ, chính cô không phát hiện ra, nhưng toàn bộ anh đều nhìn thấy, không có bỏ sót!

“Không muốn!”. cô nhắm hai mắt, lắc đầu một cái.

“Nói dối!”. anh trách mắng, “Anh muốn trừng phạt em!”

Cô mở to mắt, cảm thấy nghi ngờ không hiểu.

Anh sẽ xử phạt cô thế nào? Con mắt anh chợt động, để cho cô cảm thấy kỳ lạ, nói thật ra, cô tự nhiên cảm thấy.... mong đợi!

7. Chương 7

“Anh muốn trừng phạt em..... vuốt ve anh!”

Lam Huệ Tâm ngạc nhiên, khuôn mặt ửng đỏ, vội vàng lắc đầu, “Em sẽ không làm!”

“Em sẽ....” giọng nói trầm thấp nồng đậm phong phú có cảm giác đầu độc người khác.

“Em thật sự sẽ không....”

“Anh có thể làm mẫu lần đầu, em phải học”.

“Em.....” Không cho phép cô nói không, anh đã động tác mập mờ kích thích.

Ngũ Tư Trần dùng môi ẩm áp hôn lên bộ ngực tròn của cô, liếm cô qua lại. Nhũ hoa nhon lên, còn bất chợt di chuyển, tầm mắt của cô rời xuống, không cẩn thận đối mặt với anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt tươi đẹp vô cùng.

“Cảm giác như thế nào đây?”

“Tê tê, ngứa một chút....”

“Thoải mái không?”

“Ừ.... Ô!”

Anh đột nhiên mút thêm, để cho người cô cong lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng kêu ra tiếng.

Tay của anh đi xuống vỗ về chơi đùa bộ lông sáng mềm ở mảnh đất tam giác thần bí kia của cô, dòng điện tê dại hương tới tứ chi của cô, cô cảm thấy giữa hai chân như dậy sóng, hai đầu gối cũng cảm thấy bủn rủn.

Cô trở nên thật kỳ quái.....

Cô muốn được giải phóng, chỗ bí mật này khê hiện vẻ khát vọng khiến cô kinh hãi.

Anh mút lấy nhũ hoa của cô, hai nhũ hoa phía trên, mút thật mạnh khiến nó thẳng đứng, phía trên còn một ít dịch sáng.

Anh mở ra bắp đùi của cô, dùng ngón tay dài nhẹ nhàng phớt qua cánh hoa mềm nhẵn vừa tiết ra dịch yêu ngọt ngào của cô.

Cô nặng nề run lên, cả người nóng lên.

Anh cúi đầu dùng môi lưỡi chạm vào thân thể mềm mại của cô, mút liếm vườn hoa nhạy cảm bí mật của cô, cô kịch liệt cong lên, bộ dạng điên cuồng khát vọng, hai tay ở giữa không trung nắm quyền, muốn đẩy anh ra, vừa hy vọng anh tiếp tục, cuối cùng đôi tay lui về phía sau nắm vào đầu hai bên giường, mặc anh muốn làm gì thì làm. Anh nâng môi cắn vào cánh hoa của cô, khiến cô kêu lên “ưm”.

“Ừ.... A....” Đầu lưỡi của anh thật linh hoạt a! Anh đẩy ra cánh hoa, tìm được hoa hạch, nhẹ nhàng ngậm hoa hạch nhạy cảm.

Cô không ngừng thở gấp, hai chân bắt lực kẹp lại đầu của anh, đôi tay nắm quyền chặt, cảm giác mình bị ép buộc đến mức điên cuồng.

“Tư Trần..... không cần.....” Anh cứ như vậy trêu đùa cô, quá kích thích, cô sẽ điên mất đấy!

“Anh liếm em như vậy.... em thoải mái sao?”

“Em không biết.....” Cô khó khăn mở miệng, hô hấp không yên, “Tim đập của em thật nhanh.....”

Anh lấy ngón tay xoa lấy cánh hoa nhỏ của cô, “Như vậy chứ? Thích không?”

“Em.....”

“Anh thích nghe lời nói thật, em lừa anh, anh sẽ tiếp tục bắt nạt em”.

“Anh... thật là xấu.....” giọng nói của cô nhẹ tở cáo.

Anh nhe răng cười một tiếng, “Anh chưa từng nói anh không hư”.

Ngón tay dài trượt xuống miệng huyết lúc mở lúc đóng, nhẹ nhàng thăm dò vào cánh hoa huyết của cô.

“Cái người này khát vọng anh sao! Anh còn chưa hoàn toàn đi vào, anh liền không kịp chờ đợi hút anh vào”.

“Em.... Em không có”. Cô then thùng kêu một tiếng.

“Nơi này chính là chứng cứ!”. Ngón tay dài của anh trượt vào bên trong moi móc hoa tâm nhạy cảm của cô.

“A.....”

Thân thể mềm mại của cô không ngừng gãy gục, thân thể trẻ mê người dụ hoặc lấy tầm mắt của anh, anh quan sát bộ dạng cô mất khống chế, nhìn không chớp mắt.

Không được..... cô không nhanh được.....

Kích thích tốt! Quá kích thích.....

Đầu của cô không ngừng lắc lắc, đôi mắt đẹp mờ mịt, toàn thân hiện ra, thân thể mềm mại căng ra khiến anh nhẹ nhàng làm liên sợ hãi rung động liên tiếp.

Rất có khoái cảm!

Thân thể của cô không khỏi hưởng ứng theo tốc độ ngón tay dài của anh chuyển động, mông đẹp nâng lên trên, để hai người không hề có khe hở nào.

Dòng điện ở trên người cô khuếch tán, sâu trong hoa tâm không cách nào kháng cự liền nhanh chóng lan tràn ra, hoa vừa thu lại chậm rãi chảy xuống, càng trôi nhiều.... dục vọng càng lúc càng nóng, toàn thân cô vì khát vọng mà phiếm đau, dục vọng lộ ra khiến cả người cô sắp tan, sắp nổ tung.....

“Em chảy mồ hôi rồi, rất muốn anh sao?”

Anh nhẹ nhàng lau mồ hôi mỏng trước ngực cô, đôi tay cô kéo lấy cánh tay anh, không tiếng động cầu xin anh mau sớm cho cô giải thoát, không cần trêu đùa cô.

“Anh liền dạy tới đây, bây giờ cho em thể hiện”.

Anh đứng dậy rút đi quần áo của mình, sau đó nằm ở trên giường, hai tay tựa vào sau ót.

Lam Huệ Tâm nháy mắt mấy cái, nháy mắt tiếp, không biết nên làm sao.

Cô không biết.....

“Không nên nói là không làm nữa, lúc này anh vừa làm gì với em thì bây giờ em để cho anh sung sướng, anh liền thỏa mãn em”.

Anh muốn huấn luyện cô, anh hy vọng có thể cô thuần trắng ngây thơ biến thành màu vàng, để cho cô học nhiều phương thức tán tỉnh hơn, cho anh sung sướng sau này. Lam Huệ Tâm vừa cúi đầu, trực tiếp sờ vào nam tính dâng trào kinh người của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

“Nhanh lên một chút!”. Anh thúc giục cô hành động. Cô khiếp sợ, kinh ngạc ngược mắt nhìn chăm chú vào anh.

“Hôn lồng ngực anh”. Anh cắn răng chỉ thị nói.

Cô gái nhỏ này, ép điên năng lực của anh!

Dục vọng trong quần Ngũ Tư Trần khó đè nén, anh muốn làm nhất là trực tiếp ở trên người cô rong ruổi, mà không phải như hiện tại lễ mễ lãng phí thời gian!

Nhưng đây là cơ hội học tập của cô, anh muốn xem rốt cuộc cô học được bao nhiêu, không thể làm gì khác hơn tận lực để dưới thân đau khổ, cố gắng kiềm chế ý chí khiêu chiến của mình đến cực hạn.

Cô ngây thơ không biết bắt đầu từ đâu, mặt cô nóng lên, nam tính cũng bùng lên, vẻ mặt vô tội lại luống cuống khiến anh muốn buông thả quá trình dạy cho cô, trực tiếp đưa cô đến Thiên đường.

“Nhanh lên một chút”. Anh nói lại một lần nữa.

Cô không có theo lời anh mà làm!

Cô khê hôn ngũ quan cương nghị của anh, hôn nhẹ như lông vũ sờ nhẹ rồi rời đi, chậm rãi dời xuống, cô hôn yết hầu của anh, nhìn trước anh có hạt đậu đỏ, dùng môi che lại, lưỡi liếm lăm một phen.

“Ừ....” Anh than nhẹ một tiếng, bộ mặt thư khoái. Cô vì giọng trầm thấp của anh mà dừng động tác lại, nhìn anh có vẻ rất thoải mái, cô biết mình alfm đúng.

Có thể lấy lồng ngực, trong lòng cô cảm thấy vui sướng không giải thích được.

“Dừng ngừng lại!”. Anh lấy con mắt, có chút không vui.

Lam Huệ Tâm tiếp tục mút hôn lấy đậu đỏ trước ngực anh, bái trái mút sang bên phải, không chút nào nặng bên này nhẹ bên kia.

Không biết có nên cắn hay không? Cô không nhận được nhẹ cắn xuống, nghe tiếng anh rên rỉ lần nữa, kèm theo tiếng thở gấp, “Không cần cắn mạnh như vậy! Muốn nhẹ nhàng....”

Lam Huệ Tâm không ngừng cố gắng, động tác mềm mại, ở trước ngực anh lượn quanh tròn, nhẹ nhàng mút lấy. Nhũ nhon lên, khê cắn hạ xuống, xuống nữa....

Tiếng thở của anh là chiến lợi phẩm của cô!

Cô nhìn thẳng anh ngang tàng, phát hiện nó lại toát ra giữa hai chân, cô đưa tay cầm, cảm thấy sinh lực mãnh liệt, cảm thấy ngạc nhiên.

“Không cần nắm bắt động như vậy”. Anh cắn răng thở gấp. Cô vô tội cười một tiếng, bởi vì phát hiện ra mình có khả năng thao túng tâm tình của anh mà vui vẻ trong lòng. Anh vốn còn do dự mình có nên nắm giữ quyền hay không, hai tay của anh đã lên trên lên dưới giật giật, trần tê đại truyền tới bụng dưới của anh, để cho anh thay đổi chủ ý, quyết định tự ứng biến.

Cô dùng tay nắm vào nam tính của anh, cảm thấy dục vọng của anh có vẻ sôi trào, hơn nữa nhịp đập rõ ràng, khiến cô kinh ngạc không thôi.

Cô nhìn thẳng vào phân thân của anh, cảm thấy đáng đáp của nó thật đáng yêu! (==, ôi zời)

Vẫn nhìn vào phân thân của anh, cô trực tiếp liên tưởng tới việc ăn hot dog, không khỏi đưa ra đầu lưỡi, liếm đỉnh xuống.

Sảng khoái thoải mái khiến anh rên lên một tiếng, bụng co rút nhanh.

Cô như tìm được cho anh cảm giác, càng nắm trong tay phương pháp biến hóa tâm tình anh!

Lam Huệ Tâm trực tiếp ngậm nam tính khổng lồ, ánh mắt liếc về phía anh.

Anh nhắm mắt lại, mặt sáng khoái.

Hai tay của cô dờ xuống túi mềm của anh, lúc anh thở gấp một tiếng. Cô dừng lại động tác, hai mắt kinh ngạc nhìn anh.

“Để tay nơi đó..... nhẹ nhàng chuyển động... đừng ngừng lại.....” ngón tay ngọc thon dài của cô nhẹ chạm vào túi mềm, lắng nghe âm thanh thở gấp của anh.

Phân thân của anh vẫn còn trong hai tay của cô lớn lên!

Hai mắt Lam Huệ Tâm nhìn thẳng, bắt đầu sợ hãi.

“Tiếp tục chạm.....” Cô dừng lại, khoái cảm đã không thấy tăm hơi, để anh chán nản không dứt.

Lần này Lam Huệ Tâm không có nghe theo chỉ thị của anh, đôi tay cô buông ra, sững sờ nhìn anh.

Ngũ Tư Trần cũng không đợi nổi nữa rồi, anh ôm cô, tách ra hai chân của cô, để cho cô ngồi trên đùi của anh.

Cô luống cuống mà trong vòng ôm của anh, “Về mặt của cái người này....quả thật muốn dụ người ta phạm tội!”. Hai tay anh vuốt ve bầu ngực của cô, cô bật ra tiếng nức nở.

Anh cầm eo nhỏ của cô, để cho người cô ngửa ra sau, bầu ngực hướng tới anh, anh liếm vào, chờ tất cả đều có mùi của anh cùng dấu vết sáng anh lưu lại, anh lại dùng phương pháp giống nhau đối đãi một bên ngực. Bụng dưới dậy sóng như suối xông ra, để cho cô ngồi không hợp, uốn qua uốn lại, chỉ sợ anh phát hiện. Anh cắn vào nhũ hoa nhọn của cô, cô cau mày buông ra, cô định nhích thì lại cắn.... không để cho cô lộn xộn nữa, thế nhưng anh lại kéo dài nhiều lần cắn, động tác buông ra.

Lam Huệ Tâm bị anh mê hoặc như vậy làm cho không cách nào suy tư, thậm chí còn khó đề nén liền thở gấp.

Anh đẩy cao cái mông co dãn của cô, để cho cô giạng chân ở bên eo anh.

Hai tay anh để trên eo cô nâng cao lên, nam tính đứng thẳng chống đỡ hoa tâm của cô.

Nhiệt độ nóng rực chạm vào linh hồn cô, dịch hoa nhiệt tình trực tiếp đổ vào nam tính của anh, khát vọng của cô không chỗ nào che giấu.

Cô khát vọng anh.... Khát vọng đến thân thể cũng đau đớn!

Ngũ Tư Trần nhìn vẻ mặt khổ sở lại muốn của cô, vẻ mặt đó có chút mâu thuẫn khiến mặt của cô đẹp hơn với mặt bình thường.

Hoa tâm của cô đã được anh hướng dẫn làm cho nở rộ.... Ngũ Tư Trần ở trên eo cô dùng lực, để cho cô trực tiếp ngồi xuống, nam tính cường hãn thô ráp lập tức xuyên vào chỗ sâu của cô.

“A ừ.....” Không có đau nhức như lúc đầu, giống nhau khiến cô tê dại mềm yếu rung động, “Sẽ không đau đớn, em chỉ biết thoải mái hơn!”

Vừa nói xong, anh cuồng dã rút ra đâm vào, mỗi lần tiến vào, như muốn dẫn đi linh hồn của cô, mỗi lần rời đi, cũng khiến cô nhiệt huyết trắng mịn.

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, cô vì kích tình đong đưa mà bầu ngực phập phồng sáng ngời ra mê người. Nửa người trên có mồ hôi nhẹ, xạ hương như mùi hương cơ thể hai người gộp lại vậy, để anh vừa ngủ lại vừa thấy nghiện, cảm giác như mình ăn phải độc dược, muốn cô không đủ!

Cô thở gấp, choáng váng rõ ràng, chạm tới tận xương tủy.

Tốc độ của anh nhanh như tia chớp, để cho cô không ngừng chấn động, giống như muốn say tàu, trời đầu quay cuồng!

“Quá.... Quá nhanh!”. Cô không thể chống đỡ nổi rồi.

“Còn có nhanh hơn!”

Anh không ngừng đâm sâu vào cô, để cho toàn thân cô không còn sức lực nào, hai tay hơi mệt, cả người nằm trên người anh.

Anh nắm chặt eo cô không thả, mặc dù cô nằm ở trên người anh, anh vẫn chuyển động như cũ, “Em thật nhẹ, mà ở trong đó..... lại quyến rũ như vậy!”. Ngón tay của anh khẽ vuốt hoa hạc, để cho cô rên khẽ. Anh cho cô khoái cảm một lớp mạnh hơn một lớp, mau hơn, cô chỉ có thể cảm thụ.

Hô hấp càng lúc càng gấp, càng lúc càng thở gấp..... cô vì không theo nổi tiết tấu của anh mà kích động đến kêu gào ra ngoài.

Mà anh, cũng đưa cô lên đỉnh! Sóng nhiệt như cao triều, đưa cô lên Thiên đường.....

Anh.... Lần nữa vô cùng tinh tế bỏ mầm mống nóng vào trong cơ thể cô!

“Heo.... Bún móng giò?”

Kích tình đi qua mười phút, cô còn nằm ở trên giường thở hổn hển, thân thể trần truồng của anh đã bung lên một bát bún móng giò.

“Em không phải nói sinh nhật em muốn ăn cái này sao? Anh vừa mới làm”

“Anh nấu sao?”

“Lúc em ngủ anh đi siêu thị mua một chút, một chân giò heo đun nóng, hơn nữa nấu mì, không mua được trứng gà đỏ có sẵn, anh liền dùng trứng mặn thay thế tốt lắm”. Lam Huệ Tâm trước mắt càng mơ hồ, chờ anh nói xong, cô mới phát hiện mình vui đến mức muốn khóc.

“Em ở đây khóc cái gì? Cảm động thật sao?”

Cô liên tục không ngừng gật đầu.

“Mặc dù anh không có xuống bếp, nhưng chưa có xem qua heo chạy đường, cũng ăn thịt heo rồi, anh đối với kinh nghiệm của mình có lòng tin”

Lam Huệ Tâm cười rộ lên. Nghe thấy anh nói, cũng biết anh căn bản toàn bộ mua có sẵn đã đun nóng rồi, cần gì kinh nghiệm sao! Chỉ là, anh đã vì cô chuẩn bị món này, đủ cho cô cảm động!

Trông mắt cô nhìn thẳng vào anh, nhịp tim đập nhanh, cũng cảm thấy càng nhìn càng thấy anh tuấn tú, đẹp trai, để cho cô càng lúc càng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Anh nhìn cô một cái, “Ăn a!”

Trong lòng của cô như có hoa mở ra, “Được”.

Nhưng, không có dưa a! Anh muốn cô ăn bằng tay sao? Nhìn cô ngần người, anh không nhịn được nói: “Không muốn ăn sao?”

“Không phải. Anh định cho em ăn bằng tay sao?”

“Dùng dưa! Ách.... Anh quên mang lên”

“Không sao, em đi lấy”. Cô đứng dậy muốn xuống giường.

Anh ngăn cản cô, “Anh đi lấy”

Bởi vì anh thấy vườn hoa bí mật như ẩn như hiện của cô, lại cảm thấy rung động, nhưng anh không muốn trở nên thành người tham ăn, cho nên anh quyết định đi lại nhiều cho cả người khỏe mạnh.

“Cám ơn”.

Lam Huệ Tâm thấy anh thật dịu dàng, săn sóc.....

Tâm tư của cô ở trên người anh đảo quanh, lượn quanh lượn lại, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào đến mức sắp tan đi!

Lúc anh cầm đĩa đi lên, cô mong rằng anh liên tiếp ngây ngô.

“Ăn mau đi, muốn ăn xong”.

“Được”.

Lam Huệ Tâm vừa ăn vừa cười, bữa ăn sinh nhật này khiến cô khó quên. Đợi cô sau khi ăn xong, Ngũ Tứ Trần giữ cô ở trên giường anh, một lần nữa hai người hô mưa gọi gió. Lam Huệ Tâm toàn tâm bỏ mình, nhiệt tình cũng anh kích tình!

Sau giờ học Lam Huệ Tâm lập tức chạy về làm việc nhà, nấu bữa tối, cô cảm thấy mình như là người vợ mới cưới về, cố gắng tạo thế giới hạnh phúc giữa hai người.

Trong phòng này chỉ có anh với cô..... thế giới ngọt ngào của hai người, để cho cô vô cùng vui vẻ.

Ngũ Tứ Trần thường ngày về nhà ăn tối, cô nấu ăn càng tốt, mà anh chỉ ăn sạch sẽ bữa tối cô chuẩn bị, cô đã cảm thấy thật hạnh phúc!

Cô không hề cảm thấy mình là người giúp việc của anh nữa, cô cảm thấy có thể ở cùng nhau với anh, cô như có được toàn bộ hạnh phúc và may mắn!

Ngũ Tứ Trần vẫn trì hoãn không mua giường mới cho cô, hơn nữa hào phóng để cho cô cùng anh ngủ trên giường lớn.

Lam Huệ Tâm thấy anh không có ý xấu, bởi vì, hai người cùng giường với nhau, anh luôn thừa dịp động tới cô.

“Ừ.....” như hiện tại, cô đã sắp ngủ thiếp đi, anh lại cởi ra áo ngủ của cô, nhắc cao hai luồng ngọc nhũ của cô. Vuốt vuốt.

Nếu như cô cứ bất tỉnh, anh trực tiếp cởi quần cô xuống, ngón tay dài dọc theo chiếc quần lót, xoa lấy hoa hạc, để cho cô dục vọng nóng lên, dịch yêu ướt đầm, không cách nào ngủ.

Lần nữa anh lại kiêu ngạo nhìn cô, “Em muốn rồi, mà anh, có thể thỏa mãn em”

Cô lắc đầu cũng vô ích, anh nhanh chóng loại bỏ quần lót của cô, cởi hết của mình, trực tiếp vào trong cơ thể cô rong ruổi.

“Ừ a.....” hoa tâm của cô nuốt chặt của anh, vừa nóng lại tê dại bủn rủn chiếm lấy giác quan của cô.

Anh rút ra đi vào nhiều lần, chỉ đạo cô từ từ nửa người dưới nằm nghiêng, anh lần nữa ở phía sau cô, hai người kết hợp với nhau thật chặt.

“Ngủ đi!”. Bàn tay anh ôm trước ngực cô, như cố ý vuốt ve phần rất tròn của cô.

Trời ạ! Cô ngủ được thế nào? Anh căn bản là cố ý!

8. Chương 8

Cái mộng của cô cố gắng chuyển động ra phía trước, nhưng bắp đùi anh lại trực tiếp áp chế đầu gối cô, “Không nên lộn xộn”.

“Tư thế này em không ngủ ngon”

“Cho nên thế nào? Em không ngủ được thật sao?”

“Đúng”

Anh vẫn còn ở trong cơ thể cô rục rịch góc đầu dậy, cho dù cô có ngủ tốt đến mấy, thì không cách nào không coi thường được nữa

Ngũ Tư Trần giữ eo cô, “Em đã không ngủ được, chúng ta vận động, vận động hết bản thân cho dễ ngủ”

“Em.... Em chưa nói là muốn..... ừ —“. Anh cuồng mãnh ở trong cơ thể cô rút ra đưa vào, để cho cô kêu rên lên.

“Giọng nói trẻ con lúc này khiến người ta điên cuồng!”. chỗ sâu hoa huyết của Lam Huệ Tâm truyền đến cảm giác rung động phần khởi, anh nhanh chóng đóng đưa mộng, đem nam tính ngang tàng không biết bao nhiêu lần chen vào hoa huyết rất chặt của cô. Vách tường thịt mịn màng của cô ma sát từng trận tê dại.

Anh mỗi lần mạnh mẽ đi vào, ngực đầy đặn của cô cũng đung đưa theo.

“Ừ.... Không nhanh được.....” Sức lực trên người cô với tốc độ kinh người đã trôi mất đi.

“Vẫn chưa xong!”

Anh điều chỉnh thân thể mềm mại của cô thành tư thế chạy nước rút, để cho cô nằm sấp nhếch lên, anh tiếp tục ở phía sâu tiến công, mang cho cô tràn đầy kích thích cùng khoái cảm.

“A.....” rất có cảm giác.....

Nam tính của anh đang xoay người bừa bãi trong vách thịt non mềm của cô, môn nhẹ dán tai của cô, “Em làm cho anh ướt thật tốt”.

Dịch yêu tràn ra, khi anh rút ra dục vọng, mật dịch đều chảy ra, không chỉ bắn vào phần bụng của hai người, còn dính ướt lên ga giường.

“Em cần được thật chặt.... là muốn khiêu chiến với anh sao?”. Hoa huyết của cô càng ngày càng co chặt lại, cuối cùng chính mình cũng không còn cách nào.

“Không! Em.... Em không có.....” Đầu của cô cứ lắc mãi, mặt xinh đẹp càng đỏ hơn.

Anh biết cô mau đến cao triều, mà anh, sẽ không để cho cô được như ý quá mức.

Anh đột nhiên dừng lại động tác, để cho cô đang ở đám mây nhẹ nhàng đột nhiên hạ xuống....

Cô cần môi dưới, khoái cảm trong cơ thể nháy mắt biến mất, cảm giác trống không bao phủ lấy cô!

Nước mắt tràn mi, nhìn cô thật điềm đạm đáng yêu.

Anh đưa lưng về phía cô, không thấy nét mặt cô dịu dàng động lòng người như vậy, cố ý hỏi, “Còn muốn sao?”

“Em.... muốn!”

Khát vọng trong cơ thể không ngừng trào cao, khiến cô khó nhịn, cuối cùng không để ý dè dặt liền nói ra nguyện vọng.

“Anh cũng cảm thấy như vậy, em còn cần anh không thả”. Quả thật, hoa huyết của cô không cho anh ra, ngược lại vẫn cần chặt, “Xem cái phần thành thực này, hưởng thụ thật tốt đi”. Một tay anh giữ chặt eo của cô, một tay xoa nắn cặp vú của cô húc vào, sức lực eo điên cuồng tấn công, đảo sâu trong hoa tâm, nhiều lần khiến cô run rẩy.

Cô rên lên yêu kiều, thân thể nhỏ ở trong dục vọng sâu run rẩy.....

Cao triều khiến cả người và linh hồn cô làm tù binh!

Lam Huệ Tâm đem bữa tối nóng hổi lên bài, ba món ăn một món canh đều là món anh thích, sau đó xem đồng hồ treo tường, không khỏi buồn bực. Đã 6h30 rồi, lúc anh về ăn tối cũng không bị trễ bao giờ, tối nay là thế nào?

Lam Huệ Tâm gọi điện thoại riêng cho anh, lại là trạng thái tắt máy!

Cô chưa từ bỏ ý định, gọi số trong công ty của anh, vang lên thật lâu, cũng không có người nghe.

Lam Huệ Tâm ngồi trong phòng khách, nhìn cửa chầm chầm, chờ anh trở lại. Anh đang ở đâu? Tại sao anh không gọi điện thoại cho cô? Chẳng lẽ anh không biết cô sẽ vì anh mà lo lắng sao? Lòng của cô không ngừng trộn lẫn, vừa kinh sợ, lại lo lắng.

Cô sợ ra khỏi cửa sẽ cùng anh lướt qua nhau, hơn nữa, cô không biết rốt cuộc anh đang ở đâu, cũng không biết đi đâu tìm anh, chỉ có thể chờ đợi.

Thức ăn lạnh, anh còn chưa trở lại!

Anh rốt cuộc ở đâu?

Cô thật sự rất sợ!

Cô đã mất đi mẹ mình, cô không muốn mất anh nữa!

Đối với cô mà nói, chỉ còn lại anh để cho cô dựa vào.....

Cô nhận định anh là người thân nhất của mình!

Không, cô không muốn mất đi anh, cô không cần mất đi anh.....

Mau trở lại đi! Van xin anh, Ngũ Tư Trần.... mau trở lại bên cạnh em....

Lam Huệ Tâm vì một lòng trên người anh, cũng không thấy đói bụng. Cô nhìn kim đồng hồ, lòng của cô càng lúc càng sợ. 12 giờ, anh còn chưa có trở lại, cô muốn tìm chút chuyện để làm, nếu không cô sẽ suy nghĩ lung tung tới mức phát điên! Lam Huệ Tâm vì không có khẩu vị, không thể làm gì khác hơn là cho hết cả 3 món ăn và 1 món canh vào trong thùng rác, rửa sạch hết bát đĩa rồi cô chuẩn bị đi tắm!

Ngày mai cô còn phải đi học, cô không nên thức đêm chờ anh.

Nhưng, tắm xong, cô ở trên giường lăn qua lộn lại, không ngủ được.

Cô ôm chăn gối, dựa vào trong phòng khách chờ.

Cô hy vọng anh trở lại.....

Tình hình khác thường của anh hiện nay, để cho cô rất lo lắng!

Cô cần anh!

Anh không thể không trở lại!

Cô đã mất đi người thân rồi, chỉ còn lại một mình anh.

Lam Huệ Tâm đau khổ, phát hiện mình lệ thuộc vào anh sâu như vậy.

Tâm tình của cô cũng rất sợ hãi, nhưng cô lại an ủi mình, anh không có bộ dạng thất thường như vậy, anh nhất định sẽ bỏ rơi cô, nhất định sẽ trở về. Nếu anh trở lại thấy cô ngã bệnh, nhất định sẽ đau lòng. Anh không có ở đây, cô phải chăm sóc mình thật tốt mới đúng! Cho nên, không cần ngủ ở phòng khách, để tránh cảm lạnh, cô nên về phòng ngủ.

Cô vừa nghĩ vừa trở về gian phòng, từ từ mở mắt chờ, chờ..... mí mắt cô càng lúc càng nặng, cuối cùng không địch lại cơn buồn ngủ, ngủ thiếp đi.

Ba ngày liên tiếp, cũng không thấy bóng dáng Ngũ Tư Trần đâu. Từ buổi chiều ngày đầu bữa ăn tối còn vớt vạt, Lam Huệ Tâm không xuống bếp nữa, bởi vì cô nấu những thứ kia xong lại không ăn thật là tiếc!

Dù sao một mình cô căn bản không ăn hết nổi chỗ thức ăn đó, vì vậy, cô sẽ ăn xong bữa tối sau khi tan học rồi mới về, hoặc mua một phần ăn về nhà.

Ngày hôm sau anh không trở về ăn tối, cô lợi dụng lúc tan lớp gọi điện thoại công ty hỏi thăm nguyên nhân, thư ký chỉ nói anh đi công tác, tắt máy điện thoại. Bởi vì hàng tung Ngũ Tư Trần bí ẩn, tâm tình của cô cũng bất ổn theo, không có lúc nào trong đầu là không có hình bóng anh, thiếu chút nữa liền vô tâm với việc học.

Chỉ là, đến ngày thứ 4, sau khi tan học cô trở về, anh đã ở trong nhà!

Lam Huệ Tâm vui mừng chào đón anh, “Anh trở lại....” Nhìn thấy có người ở phía sau anh, một cô gái diễm lệ khôn khéo dựa vào anh, nụ cười trên mặt cô ngưng lại.

Tại sao.... Anh không có đẩy ra cô ta?

Quan hệ giữa hai người bọn họ là như thế nào?

“Cô ta chính là người giúp việc mà anh nói sao?”. Người con gái xinh đẹp đưa ra ngón tay có móng màu đầy hoa văn chỉ vào Lam Huệ Tâm, tròn mắt khiêu khích nhìn cô, “Bụng của tôi, cô nhanh nấu cơm đi”

Lam Huệ Tâm nhìn về Ngũ Tư Trần lạnh nhạt, cảm thấy đau.

Nơi này không phải ổ nhỏ ngọt ngào của bọn họ sao? Tại sao anh lại mang một người phụ nữ khác trở lại, hơn nữa cô ta tới cùng cô so đo với nhau!

Nhưng, cô nói cái gì cũng không kịp nói, anh đã nói ra lời tàn khốc, “Về sau, mệnh lệnh của cô ấy chính là lệnh của tôi, cô cũng phải tuân theo. Nhanh nấu cơm một chút!”. Anh thật coi cô như người giúp việc, muốn cô trở thành người giúp việc thật sự.... trước cô bỏ cho anh tất cả tính là gì?

Người đàn ông này vô tâm lại không có tình, lợi dụng xong thân thể của cô, lại trở về đáng vẻ kiêu ngạo điên cuồng rồi sao?

Người phụ nữ xinh đẹp phát hiện Lam Huệ Tâm cũng giấu được vẻ ai mộ cùng đau lòng, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, quan hệ giữa hai người này cũng không đơn thuần! cô lập tức ghen tị cùng phòng bị với Lam Huệ Tâm.

Ngũ Tư Trần không thèm nhìn thấy cô, ôm người phụ nữ xinh đẹp về phía gian phòng, “Ly Ly, anh dẫn em đi ra phòng khách nghỉ”.

“Em không muốn ngủ phòng khách, em muốn ngủ phòng của anh....” Viên Ly Ly nũng nịu nói nhỏ, âm thanh dụ dỗ.

Ngũ Tư Trần mắt đét tai ngơ, nhíu lại mày biểu hiện anh không vui.

Anh sẽ không đem phòng mình cho người phụ nữ này ngủ, chỉ tưởng tượng tới việc cô ta ngủ giường của anh, toàn thân anh liền không thoải mái.

“Em muốn ngủ phòng của anh.....” Ngũ Tư Trần gương gương để cho cô ôm lấy cũng không có đẩy cô ra, bước chân tự động đi về phía phòng khách, Viên Ly Ly muốn cùng anh đi xa nhà trở về có thể điều chỉnh khoảng cách, có một nơi nghỉ ngơi một chút. Lam Huệ Tâm nhìn vành tai và tóc mai bọn họ chạm vào nhau, thân mật như vậy, lòng cô tan nát.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mới mấy ngày mà thôi, mọi thứ của cô liền thay đổi rồi! Thế giới của cô liền lâm vào đen tối rồi sao?

Ngũ Tư Trần cũng chỉ là một cái sai, tại sao phải biến thành như vậy, trong mắt hoàn toàn không có cô tồn tại?

Cô cảm thấy quá đau khổ, cả người như một pho tượng đứng ngậy người, thật lâu cũng không có động tĩnh.

Đợi đến khi cô có cảm giác, chân của cô cũng tê dần.

Cô kéo bước chân nặng ngàn cân đi về phía gian phòng, muốn cất sách đi xong đi mua món ăn, nhưng lúc cô ra khỏi phòng, Viên Ly Ly dùng đôi tay vòng eo, đặt lên vòng trên của cô ta, sau đó ngăn cản đường đi của cô, “Đây là phòng của Tư Trần không phải sao? Cô vừa rồi lấy cái gì đi vào?”. Cô ta đang vì Ngũ Tư Trần không cho cô ta vào phòng anh mà hờn dỗi, vừa đi ra thấy Lam Huệ Tâm, khiến cô ta càng tức giận hơn.

“Tôi....”

“Cô là ăn trộm! Tôi muốn nói cho Tư Trần”. Viên Ly Ly cầm lấy cổ tay cô dẫn tới thư phòng Ngũ Tư Trần.

“Tôi không phải ăn trộm....”

Gương mặt Viên Ly Ly trở nên dữ tợn, “Tôi nói phải là phải! Người giúp việc như cô mà dám mạnh miệng với chủ nhân sao?”

“Chủ nhân?”. Cô trợn mắt kêu lên một tiếng.

“Không sai! Tôi muốn gả cho Tư Trần, sau này sẽ là chủ nhân của cô”. Chỉ là, cô tuyệt đối sẽ đuổi Lam Huệ Tâm, bởi vì Lam Huệ Tâm có phong cách như dòng nước hiền hòa vậy, đối với cô ta là áp lực rất lớn!

“Tôi không tin”. Lam Huệ Tâm tự lẩm bẩm.

“Tư Trần, em vừa rồi đi ra thấy cô ta đang ở trong phòng anh lén lút, anh nhất định phải trừng phạt cô ta nặng vào”. Đẩy cửa thư phòng ra, Viên Ly Ly tố cáo.

“Tôi không có, tôi chỉ là lấy đồ của mình mà thôi”

“Các người! Các người ngủ cùng nhau?”. Mặt Ly Ly lập tức thay đổi, chuyển sang Ngũ Tư Trần, “Tư Trần, em muốn anh giải thích cho em!”

Ngũ Tư Trần nhẹ nhàng nhéo chóp mũi Viên Ly Ly, “Có cái gì mà phải giải thích? Giường cô ta hử, giường của anh tạm thời cho cô ta ngủ”

“Các người không có ngủ chung với nhau sao?”. Ngũ Tư Trần gật đầu một cái, “Vậy thì sao? Chuyện giữa nam nữ toàn là tình nguyện hết”.

Viên Ly Ly cực kỳ tức giận nhìn anh, cô không cách nào dễ dàng tha thứ chuyện người giúp việc ngủ giường của anh, mà cô lại không được, không khỏi nói tức, “Tư Trần, em với anh trở lại là muốn nói chuyện hôn sự của hai chúng ta, nếu anh không có ý này, em không muốn lãng phí thời gian, dĩ nhiên, hai nhà chúng ta kết thân không thành công, kế hoạch hợp tác lần này cũng hủy bỏ!”

Ngũ Tư Trần ngưng lại, kế hoạch lần này có thể khiến anh tiến tượng vị trí ủy viên quản trị, mà bố anh cũng mượn cơ hội tốt để về hưu, anh không thể phá hỏng.

Anh dịu dàng an ủi Viên Ly Ly, “Anh cũng chỉ thấy cô ta đáng thương không nhà để về, nếu như em phải đuổi cô ta ra ngoài, anh không phản đối, nhưng phải chờ khi nào kết hôn với anh đã”

Bọn họ thật sự muốn kết hôn.....

Lam Huệ Tâm không ngừng đau lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn mất sắc.

“Hiện tại không thể đuổi cô ta đi sao?”. Viên Ly Ly cảm thấy, Ngũ Tư Trần còn để ý tới cô, vì vậy, cô ta càng nhìn Lam Huệ Tâm càng thấy chói mắt!

“Hiện tại em còn chưa phải vợ chính thức của anh, cho nên, em không có quyền này!”. Một điểm này, anh cũng rất kiên trì.

Viên Ly Ly tức giận nhìn anh chăm chăm, nhưng không muốn vạch mặt anh, bởi vì, cô thật sự vừa nhìn thấy anh đã yêu, rất muốn gả cho anh.

Cô thấy toàn thân Lam Huệ Tâm run rẩy, mặt trắng bệch, dù sao cô ta sớm muộn cũng bị xử lý đi, hơn nữa cô ta bé nhỏ như vậy, không phải đối thủ của Viên Ly Ly cô!

“Tốt lắm, đừng tức giận nữa! Em không muốn nghỉ ngơi một chút, anh dẫn em ra ngoài cho thoải mái, sau khi ăn xong sẽ đưa em về nhà”

Ngũ Tư Trần đỡ Viên Ly Ly, bởi vì thân thể của cô giắt trên người mình, hoàn toàn không nhìn Lam Huệ Tâm một cái, hai người vui vẻ đi ra cửa.

Trước khi đi, Viên Ly Ly nhìn Lam Huệ Tâm với con mắt thắng lợi.

Lam Huệ Tâm nhìn cửa đóng lại, nước mắt trong nháy mắt rơi xuống.

Cô nghe được rõ ràng, thấy rõ ràng! Trong mắt của anh hoàn toàn không có cô, cô làm tất cả, đều là si tình, đều là ngu, anh tuyệt không cảm tạ, không hề có chút cảm giác nào, không có cảm động.... cô cảm thấy anh là ma quỷ vô tâm!

Mà cô, lại có thể dựa dẫm vào Ngũ Tứ Trần vô cảm, cô thật sự rất ngu, vô cùng dần!

Cô lau đi nước mắt trên mặt, không ngừng ra lệnh mình: Không cho phép khóc! Không thể bị như thế! Không phải vì người đàn ông không yêu mình mà rơi nước mắt!

Mẹ cô vì nuôi cô mà bất kì khổ đau nào cũng trải qua, cô là con gái mẹ mình, cô nhất định có thể.

Lam Huệ Tâm trở về phòng sửa sang quần áo, lấy toàn bộ thứ của mình mang đi.

Cô thấy rõ ràng người đàn ông này rồi!

Vĩnh viễn cô cũng sẽ không trở về nơi này nữa, vĩnh viễn không cần để cho anh làm hại nữa!

Lam Huệ Tâm mạnh mẽ đóng cửa lại, phát hiện ngoài trời đang mưa như trút nước. Đây là cái gì trời ả? Tháng chín, mà ngay cả ông trời cũng cản trở cô sao? Cũng may, ông trời cũng thương cảm cho cô, giúp cô rơi lệ?

Cô quên mang dù ra ngoài, mưa càng ngày càng lớn, thân thể của cô nhanh chóng bị ướt.

Cô ướt sũng, cũng là người ngốc nghếch thất tình!

Lam Huệ Tâm đi trong mưa, tâm tình càng đau buồn hơn.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên một chiếc xe lóe sáng đi tới, tốc độ xe cực nhanh hướng cô mà đến.

Cô ngược mắt nhìn, đối phương cũng nhìn thấy cô, nhưng không kịp nữa, tay lái ngắt một cái, đối phương đâm thẳng vào cây đại thụ ven đường, mà cô, cũng sợ hãi khiến cả người mềm nhũn, té xỉu trên đất.

Mưa.... Vẫn rơi xuống!

Tiếng xe cứu thương từ xa đến gần....

Lam Huệ Tâm vừa mở mắt, thấy Đường Ngũ Thi cùng Thương Ly Yên ở bên cạnh cô.

“Tớ.....” vừa mở miệng, giọng khàn khàn chạy tới cổ họng. Đường Ngũ Thi mang nước cho cô uống..., Thương Ly Yên thì tức giận mắng to, “Làm sao cậu lại không quý trọng tính mạng của mình như vậy? tại sao cậu muốn tự sát? Vì tên Ngũ Tứ Trần sao? Anh ta thế nào mà cũng không tìm tới cậu? cậu có phải vì quan hệ với anh ta mà tự sát hay không?”

Lam Huệ Tâm sững sờ, “Tự sát? Tớ không có a!”

“Không có sao? Cậu chút nữa bị xe đụng, cậu không biết sao?”

“Tớ nhớ được... xe không có đụng vào tớ, đụng vào bên kia.....”

“Đó là do cậu may mắn, lần sau chắc không thể may mắn như vậy đâu... đợi chút, cậu không muốn tự sát sao?”. Thương Ly Yên ngăn người, vón định nhiều lời nói với cô nhưng lại mắc ở cổ họng.

“Tớ không có! Có thể là trời mưa to nên không nhìn rõ, mới chút nữa là ngoài ý muốn... vì sao các cậu lại tới?”

“Túi xách của cậu có điện thoại di động, trong đó có số của bọn tớ, bệnh viện gọi tới tìm”.

“Cảm ơn các cậu đã tới thăm tớ”

“Khỏi phải cảm tạ! Tiền thuốc thang tớ nộp giúp cậu hết rồi, cậu ân tâm ở đây hai ngày”. Thương Ly Yên nói.

“Tớ có thể đem tiền trả lại cậu.....” Cô trước khi ra ngoài có nhìn sổ tiết kiệm, trong thời gian này cô có lưu lại 3 vạn, số lượng không nhiều, nhưng cô đã tận lực.

“Một số tiền nhỏ, không cần so đo như vậy”. Thương Ly Yên nhìn cô, đột nhiên hỏi nghiêm chỉnh, “Cậu có phải cùng Ngũ Tứ Trần chia tay sao?”

Vành mắt Lam Huệ Tâm đỏ lên, con mắt khổ sở rũ xuống, không nói một câu.

Đường Ngũ Thi nhìn Thương Ly Yên, muốn cô không cần hỏi chỗ đau của Lam Huệ Tâm.

“Về sau cậu có chỗ nào để đi không? Muốn tới nhà tớ không, nhà tớ có phòng trống”. Đường Ngữ Thi đổi đề tài.

Lam Huệ Tâm lắc đầu. cô không muốn làm kỳ đà cản mũi!

“Đi tới chỗ tớ tốt lắm, muốn không?”. Thương Ly Yên định thần nhìn cô.

Cô vẫn lắc đầu.

“Cám ơn ý tốt của các cậu, nhưng tớ muốn thuê phòng ở ngoài”

“Cậu muốn thuê ở đâu?”

“Gần trường đi!”

“Tớ giúp cậu sắp xếp”. Thương Ly Yên hết sức nhiệt tình.

“Tớ giúp cậu chuẩn bị một chút vật cần thiết”. Đường Ngữ Thi mỉm cười nói.

“Các cậu thật tốt, cám ơn!”

“Ba người chúng ta là bạn tốt, đây là chuyện phải làm!”. Thương Ly Yên ôm nhẹ lưng cô.

Cô biết Lam Huệ Tâm buồn bực không vui, nhất định tình yêu không thuận lợi bị đuổi ra ngoài!

Ban đầu kế hoạch của cô cùng Ngữ Thi đều có kết quả vừa lòng, không ngờ Huệ Tâm không thuận lợi như thế, cô cùng Ngữ Thi không cách nào cho cô đỡ đau khổ, ít nhất cô cần an ủi thì họ sẽ chìa tay giúp đỡ cô!

Đột nhiên, cánh cửa chợt có tiếng gõ nhẹ hai cái, giống như là ám hiệu.

“Huệ Tâm, cậu ở nơi này ngủ một giấc, ngày mai tớ trở lại thăm cậu”

Đường Ngữ Thi vuốt vuốt bụng to, đi ra hướng cửa.

Cô đẩy cửa ra, Phan Nghị đang kiên quyết chờ cô, “Nên về nhà thôi, em bé trong bụng em cũng nên ngủ!”. Trông mặt Phan Nghị dịu dàng như nước nhìn Đường Ngữ Thi, như giữa cuộc sống chỉ có hai người bọn họ. “Em cũng nên về nhà, không thì anh sẽ đánh vào mông em!”. Tĩnh Phi Phàm cười tà một tiếng, khiến mặt Thương Ly Yên đỏ lên.

“Không nên ở đây nói cái này á!”. Cô áy náy cười cười với Lam Huệ Tâm, lôi kéo Tĩnh Phi Phàm ra ngoài.

Phan Nghị cũng ôm Đường Ngữ Thi rời đi, tình nồng ý mật không cần nói.

Lam Huệ Tâm nhìn, chỉ đau lòng, càng khó quá!

Bạn tốt đều có kết quả tốt đẹp, cô nên vui vẻ, nhưng cô vừa nghĩ tới tình cảnh của mình, không nhịn được mũi cay cay.

Nước mắt lẳng lặng rơi xuống.... không dám quá mức lỗ mãng, cũng không muốn làm cho người ta phát giác.....

9. Chương 9

Nhờ có sự giúp đỡ của các bạn, Lam Huệ Tâm thuê được phòng có người chủ là một người phụ nữ trung niên hiền lành, hơn nữa chi phí thuê cũng rẻ, bên trong nhà đã có sẵn đồ gia dụng và tivi, hơn nữa cũng cách trường học có hơn 200m, khiến cô càng vui mừng hơn. Vừa mới bắt đầu đến nơi ở mới, cô còn mong rằng Ngũ Tư Trần sẽ tìm đến cô, nhưng từng ngày qua, sự mong đợi của cô dần dần biến thành tuyệt vọng.

Anh sẽ không tới tìm cô!

Anh tuyệt không yêu cô, cô chẳng qua chỉ là đồ để chơi thôi!

Là cô ngu, đem mình cho anh!

Nhưng.... Nếu được làm lại, cô sẽ vẫn làm như vậy.

Coi cô có.... tuổi trẻ điên cuồng đi! Nhưng, trải qua tình trường lần này, cô sẽ chuyển tâm vào việc học hành, không hề nói trai gái nữa nữa, cũng đem tình cảm của mình thành cát bụi. Tình Phi Phàm cầu hôn Thương Ly Yên trước mặt cô và Đường Ngữ Thi, chứng tỏ kế hoạch săn nam của cô thất bại, đã tính toán mặc cho hai người bạn tốt phạt rồi, nhưng Đường Ngữ Thi chỉ mong cô trở thành mẹ nuôi cho đứa bé sắp ra đời, Thương Ly Yên cũng chỉ yêu cầu cô làm phù dâu trong hôn lễ, cô cảm thấy hai người bạn tốt này đối với cô thật tốt quá, yêu cầu của các cô, cô chấp nhận hết!

Sau đó, Đường Ngữ Thi đi sinh con rồi, Thương Ly Yên đi nghỉ tuần trăng mật, mà nơi cô thuê, mà hai người kia rất cuộc cũng không đến.

“Cháu chính là.... Con gái của Tuyết Phương?”

Một ông lão đứng ở ngoài cửa trong mắt tràn đầy vui mừng nhìn cô.

“Ông.... Hai người.... làm sao biết tên của mẹ cháu?”. Lam Huệ Tâm nhìn hai vợ chồng già rất kích động trước mặt, mặc dù lần đầu gặp nhau, nhưng cô cũng không sợ bọn họ, bọn họ cho cô cảm giác rất quen thuộc, cảm giác rất thực tế.

“Ông... chúng ta có thể vào không?”

“Xin mời!”. Lam Huệ Tâm mời vợ chồng già vào trong nhà ngồi. Cô không sợ bọn họ, trực giác mách bảo bọn họ không phải là người xấu!

“Không sai được! không sai được! Gương mặt này giống Tuyết Phương lúc còn trẻ.....” Bà cụ cười, trong mắt có tia sáng.

“Chúng ta rất cuộc cũng tìm được!”. Ông cụ nhìn bà, nhếch miệng cười một tiếng.

Lam Huệ Tâm không hiểu. Tìm được? tìm được cái gì sao?

“Xin hỏi, hai người muốn tìm cái gì ạ?”

“Tìm cháu ngoại của chúng ta! Chúng ta là ông bà ngoại của cháu!”

Lam Huệ Tâm há miệng to, chuyện này.... Đây là sự thật sao? Cô có người thân sao? Cô không còn một mình cô đơn nữa?

“Đứa trẻ này, mấy năm nay cháu ở bên ngoài lưu lạc, nhất định chịu không ít khổ đau, mẹ cháu đâu? Tuyết Phương ở cùng với cháu ở đây sao?”

“Mẹ cháu.... Mẹ cháu đã qua đời rồi!”. Cô mặt đau thương.

“Cái gì!”. Ông cụ hoảng sợ lùi phía sau một bước, “Con đã.....”

“Từ Lão Đầu, tất cả đều do ông làm hại!”. Bà cụ vừa khóc vừa giận nhìn ông, “Năm đó Tuyết Phương bỏ nhà ra đi, tôi bảo ông ra ngoài tìm mẹ con chúng nó về, ông cố tình không chịu, mới có thể kéo dài bao nhiêu năm như vậy, tìm người trở nên không dễ dàng, đợi đến khi tìm được.... Tuyết Phương cũng không còn ở trên đời này nữa! Tuyết Phương, làm sao con lại rời đi trước?”. Bà cụ che mặt khóc, tình cảm lộ ra.

“Bà à, bà không cần khóc.”. Lam Huệ Tâm không nhịn được đi lên vỗ nhẹ vai của bà, an ủi bà.

“Còn là con gái thân thiết thế mà!”. Bà liếc nhìn chồng một cái, “Nếu không phải là năm đó ông nói chuyện tuyệt tình như thế, con gái chúng ta cũng sẽ không chết! Cái chết của con ông phải chịu trách nhiệm!”

“Vợ à, bà không cần nói lung tung, tôi không hại con gái chúng ta chết! Tôi căn bản cũng không biết sẽ biến thành như vậy!”

“Đã sớm bảo ông ra ngoài tìm, ông cũng không cần, bây giờ.... Người cũng đã chết rồi.... chúng ta muốn nhìn con gái một lần cuối cũng không thấy được, đã muộn....” bà cụ nghẹn ngào.

“Ít nhất chúng ta có thể đem cháu ngoại mang về!”

“Đúng.... Đúng, đúng, đúng! Cháu theo chúng ta trở về!”. Bà cụ lôi kéo tay Lam Huệ Tâm.

Lam Huệ Tâm chần chừ, “Cháu... cháu thật sự là cháu ngoại 2 người sao?”

“Trừ khi mẹ cháu không tên Lam Tuyết Phương!”

“Mẹ cháu tên là Lam Tuyết Phương không sai. Hai người chờ cháu một chút!”. Cô bước nhanh về phòng tìm ra bằng chứng về thân phận của cô, đưa ra trước mặt bọn họ.

Một cột mẹ đúng là ba chữ Lam Tuyết Phương, hoàn toàn chính xác!

“Cháu là cháu ngoại của chúng ta, không sai, chúng ta rất cuộc đã tìm được!”. Bà cụ ôm lấy cô, “Cẩn thận, nhanh gọi ta là bà ngoại xem!”

Giọng nói cùng vẻ mặt của bà giống mẹ cô như đúc, cô không còn có bất kỳ nghi ngờ nào, cảm động khẽ gọi một tiếng: “Bà ngoại.....”

“Khụ!”. Bên kia truyền đến âm thanh buồn bực, “Còn có ta!”

“Ông – Ngoại?”

“Đúng đúng đúng, làm tốt lắm. Nhanh qua đây, ông ngoại cũng muốn ôm cháu một cái”.

Lam Huệ Tâm thấy bà ngoại gật đầu, bước tới ông ngoại, tựa vào trong ngực ông tiếp nhận thân tình ấm áp.

“Là ông ngoại thực lòng xin lỗi cháu! Để cho cháu chịu khổ”.

“Ông ngoại.....” Lam Huệ Tâm cảm nhận được tình thương gia đình, không nhận được thấy mũi chua xót.

Trong mắt cũng có giọt nước mắt nhàn nhạt mờ lung, “Cẩn thận, cháu còn giữ hình mẹ cháu không? bà rất nhớ Tuyết Phương, không biết nó những năm gần đây thay đổi bao nhiêu? Có thể ngay cả người làm mẹ như bà không nhận được con gái sao?”

“Bà ngoại, bà chờ một chút, cháu có ảnh, cháu đi lấy!”

Lam Huệ Tâm bảo người thân ra ngồi phòng khách uống trà, liền về phòng lấy bộ ảnh ra, khiến hai người vừa nhìn bộ ảnh vừa đùa giỡn không dứt.

Bà ngoại của cô thương xót mà kêu, “Tuyết Phương thật gầy quá.... Trước khi nó còn mập chút, nhìn mấy tấm này, mặt của nó còn hóp cả đi, nó nhất định chịu không ít khổ!”. Bà không nhận được lau nước mắt.

“Có thể nói cho ông ngoại xem hai mẹ con cháu sống thế nào?”

Lam Huệ Tâm từ từ nhớ, kể lại những ký ức trong cuộc sống khổ cực nói cho hai người nghe, nói xong, mắt cô cũng ửng hồng, nước mắt chảy xuống.

“Bà ngoại thương!”. Bà kéo Lam Huệ Tâm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng cô.

Lam Huệ Tâm vừa khóc vừa cười, bởi vì, cô cảm thấy cảm giác có người thân thật là hạnh phúc, thật thỏa mãn! Trước mặt có hai người thân của cô, bởi vì trên người bọn họ, cô có cảm giác quen thuộc giống mẹ, nhất là bà ngoại, nụ cười của bà có điểm giống mẹ, mẹ cô nhất định là giống như bà ngoại, để cho nghi ngờ của cô mất đi.

“Bà ngoại!”. Cô tìm trên người bà mùi của mẹ, không nhận được rơi nước mắt.

“Một mình cháu ở đây sao?”. Ông ngoại của cô hỏi.

“Vâng”

“Một mình cháu tự lực như thế, cuộc sống không dễ dàng đâu nhỉ?”

Cô gật đầu một cái, “Cháu có thể tự lập mà”.

“Đến ở cùng hai người chúng ta đi!”

Cô giật mình.

“Cháu không muốn sao?”

“Không, không phải là cháu không muốn!”

“Vậy thì tốt quá! Bà à, chúng ta giúp một tay dọn dẹp hành lý, hôm nay liền đem cháu gái về nhà”.

“Đợi.... đợi một chút! Cháu chưa có ý định chuyển đi! Để cháu suy nghĩ mấy ngày được không?”

Sắc mặt vui mừng của hai người rút đi, bọn họ nhìn nhau, vô đầu cô nhẹ.

Ông ngoại của cô đưa danh thiếp của cô. “Nơi đó lúc nào cũng hoan nghênh cháu!”

“Chờ lúc nào cháu muốn tìm, nhớ tới tìm chúng ta”.

“Xí nghiệp..... Lam Kiệt?”. Ông ngoại lại là thành viên ủy ban quản trị sao?

“Đây là công ty của ông ngoại cháu!”. Bà ngoại hiền lành mỉm cười với cô, “Nắm đó nếu không phải là mẹ cháu cứ yêu sớm, chúng ta định dạy nó trở thành người điều hành công ty, nhưng.... Hiện tại ông ngoại già rồi, công ty kinh doanh lâu dài, chúng ta chờ có người quay lại tiếp nhận công ty”.

“Cháu.... Hai người nói cháu?”. Cô hốt hoảng vội vàng lắc đầu, “Cháu.... Cháu không phải loại người này!”. Tiếp nhận một đại công ty ư! Cô làm sao làm được?

“Trong máu của cháu có dòng máu của Lam gia, ông ngoại tin cháu có thể!”

Trời ạ! Cô vừa mới xác nhận có người thân, lại không nghĩ rằng người thân của cô có lai lịch lớn!

Thì ra, mẹ cô sinh ra ở nhà có tiền, nhưng.... mẹ của cô rất có cốt khí, chưa bao giờ nói cho cô biết chuyện gì về Ông ngoại và bà ngoại, hơn nữa vì nuôi dưỡng cô lớn lên, có thể chịu khổ vì cô. Tình thương của cô quá vĩ đại rồi! Lam Huệ Tâm trong lúc nhất thời cảm giác như mình nằm mơ vậy.

Cô cũng không phải người nghèo khó! Thì ra, ông ngoại của cô lại là thành viên ủy ban quản trị....

“Đứa trẻ này, mấy ngày nữa ông ngoại và bà ngoại sẽ trở lại thăm cháu”.

Bà ngoại kín đáo đưa cho cô một bao tiền, “Đây là đưa cho lễ ra mắt của cháu”. Bên trong bao tiền có mười vạn.

Ông ngoại từ trong túi lấy ra dây chuyền hoa bằng vàng đưa cho cô, “Đây vốn là tặng cho lễ kết hôn của mẹ cháu, nhưng nó bỏ nhà ra đi mất tin tức.... ông ngoại đưa cho cháu để kỷ niệm!”

“Ông ngoại, bà ngoại.... những thứ này quá đáng giá”.

“Dù đáng giá thế nào, cũng không so được với thân tình, không phải sao?”. Bà ngoại của cô mỉm cười hỏi.

Cô gật đầu một cái, “Cám ơn ông ngoại, cám ơn bà ngoại”

“Đứa trẻ này, ở một mình phải cẩn thận, biết không?”

“Vâng. Cháu hiểu rồi”

“Đóng kỹ cửa lại, chúng ta đi”. Ngoài cửa có một chiếc xe tối, tài xế vừa nhìn thấy vợ chồng già liền ra ngoài mở cửa cho hai người đi vào, chờ khi bọn họ lên xe mới đóng cửa lại, trở lại ghế khởi động xe.

“Tâm Tâm, lần sau chúng ta trở lại”. Hạ xuống cửa sổ xe, bà ngoại nói với cô.

“Ông ngoại, bà ngoại, gặp lại!”

Cô không ngừng vẫy tay, nhìn xe đi xa.

Đợi đến khi xe quẹo một cái, cái gì cũng không thấy, cô mới chậm rãi đi vào trong nhà, khóa cửa lại.

Nhìn bao tiền cùng dây chuyền vàng đặt trên bàn phòng khách, cô biết, đây không phải mơ, đây là sự thật!

Cô cầm chặt bao tiền cùng dây chuyền vàng trong chặt, tổng lòng sôi trào cảm động.

Cô có người thân, cô không còn một mình nữa!

Ông ngoại với bà ngoại muốn cô về nhà với họ, cô muốn suy nghĩ một chút, bởi vì, hạnh phúc này đột nhiên tới không thật lắm, cô sợ là trong nháy mắt nó sẽ biến mất, trái tim của cô không đủ mạnh để chịu nổi cảm giác mong đợi rồi lại thất vọng. Lần sau, ông ngoại và bà ngoại quay lại, cô sẽ đáp ứng bọn họ! Ông ngoại và bà ngoại già rồi, hy vọng có người thân, mà cô, cũng nên hiếu thuận với bọn họ, đem phần mẹ cô hiếu thuận với cô.

Cô đã quyết định trong lòng.

Hai ngày sau lúc trời gần tối, Lam Huệ Tâm có khách không mời mà tới, “Là ai vậy?”

Vẫn nhấn chuông cửa, hại cô đang tắm thì phải tắm thật nhanh, tiện tay mặc thêm chiếc áo choàng tắm ra ngoài mở cửa.

Đứng ở cửa, là người cô không muốn thấy Ngũ Tư Trần!

Đứng ở cửa, là người cô không muốn thấy Ngũ Tư Trần!

Anh để cho cô chờ lâu không tới, cô đối với anh hoàn toàn tuyệt vọng, tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện?

Lòng của cô đã tĩnh như mặt nước phẳng lặng rồi, cô sẽ không bị anh hấp dẫn nữa! Lam Huệ Tâm tự nhủ với lòng.

Đúng, bây giờ với cô mà nói, anh chỉ là một người xa lạ, đã không thể tổn thương cô nữa! đúng, anh là người xa lạ, cho nên giữa bọn họ không còn lời nào nữa! Lam Huệ Tâm chuẩn bị đóng cửa lại. Ngũ Tư Trần nhìn ra động tác của cô, dùng lực, đẩy cô vào trong cửa, mà anh cũng đi vào nhà thuê của cô, khóa cửa lại.

“Tại sao không có lệnh của anh đã rời đi?”. Anh từng bước tiến tới gần cô.

Cô lui về phía sau, giọng điệu hết sức tức giận, “Anh phải kết hôn, nơi đó sớm muộn không thuộc về tôi, người mù cũng cảm thấy bạn gái anh đối với tôi chẳng tốt gì, chẳng lẽ tôi còn phải tiếp tục ở lại bị bắt nạt sao?”

“Anh không sẽ để cho người khác trêu đùa em, chỉ có anh có thể làm vậy”

Lam Huệ Tâm trừng mắt nhìn anh, “Tôi đã rời ra ngoài, tôi sẽ không ngu để chịu cho anh định đoạt nữa, tôi cũng sẽ không trở về nữa!”

“Em nhấn tâm sao? Không có em quét dọn, trong nhà đầy bụi rồi”

“Tôi không phải người giúp việc của anh! Tôi cũng không làm! Tôi chịu đủ rồi!”. Lam Huệ Tâm hét nhấn nạt rồi, bất mãn của cô toàn bộ bộc phát.

“Anh cũng cần em”.

Cô sưng sờ, thiếu chút nữa là tin anh rồi.

Không, không đúng! Anh có đối tượng kết hôn rồi!

“Người anh cần không phải là tôi, anh phải kết hôn, cũng không nên tới tìm tôi nữa”. Mặc dù cô nói vậy lòng sẽ rỉ máu, nhưng đây là sự thật, cô chỉ có thể làm ình sớm nhận rõ.

“Hai người này không giống nhau”

“Có ý gì?”. Cô nghe không hiểu?

“Kể cả anh kết hôn, anh sẽ tìm một phòng khác để em quét dọn, để cho em tiếp tục làm người phụ nữ của anh”

Ý tứ đúng là, anh muốn có thêm tình nhân được rồi!

Không, anh muốn cô tiếp tục làm người giúp việc cho anh sao? Cô cũng không có nhiều lực như thế, yêu công việc! Hơn nữa, anh không biết xấu hổ sao? Cho là cô còn ngu như vậy, sẽ phụ trách dĩa dày anh, cũng phụ trách dục vọng của anh sao?

“Tôi không muốn”. Lam Huệ Tâm ngẩng cao cằm, kiên quyết đáp lại. Cô muốn có tôn nghiêm cuối cùng, không cần ặc anh chà đạp nữa!

Ngũ Tư Trần không ngờ lâu không gặp cô, khi anh chuyên tâm với hiệp ước cùng Viên Ly Ly thì Lam Huệ Tâm đã từ một con nhỏ hồn nhiên vô hại thành con nhím mọc gai, gặp địch liền muốn công kích rồi hả?

“Em trở nên có cá tính”. Anh phụ cầm, ánh mắt không thể rời khỏi cô.

Lam Huệ Tâm từ trong ánh mắt anh nhìn ra anh hứng thú, không! Cô không cần anh ở nơi này lỗ mãng!

“Tôi không hoan nghênh anh, mời rời đi”

“Thật sự không hoan nghênh anh?”. Ngũ Tư Trần trong mắt thâm thúy lóe ra tia sáng kì dị, “Nếu như anh kiên trì muốn ở lại đây?”

“Tôi.... Tôi sẽ cầm chổi đuổi anh!”

“Em đi cầm đi!”

“Anh không cần cho là tôi không dám, tôi cũng dùng cây chổi đuổi hết đi đồ khốn nạn!”

“Anh chờ em.”

Bộ dạng râu ria của anh, để cho cô vừa nóng vừa giận. Được, anh thật muốn ép cô điên cuồng được rồi, vậy đừng trách cô không khách khí! Lam Huệ Tâm đi vào phòng bếp lấy cây chổi, Ngũ Tư Trần đi theo phía sau, khi cô vừa quay đầu, anh đã một tay ném cây chổi ra xa, một tay kia bắt được eo cô không thả.

“Anh.... Buông tôi ra!”. Tư thế này quá mập mờ, chân phải của anh đang ở giữa hai chân cô, mà trên người cô trừ cái áo choàng tắm, không có gì cả.

“Nếu như em để cho anh kéo áo này xuống, có lẽ.... anh sẽ rời đi!”. Ánh mắt cuồng tứ của anh dừng lại ở trước ngực cô.

Hai gò má Lam Huệ Tâm đỏ lên, tim của cô đập nhanh hơn không kiềm được.

“Anh! Anh đừng mơ tưởng!”. Hai tay cô nắm chặt áo choàng tắm, hai mắt nhìn thẳng anh, hận không thể kéo xuống về mặt kiêu ngạo cuồng dã của anh.

Ngũ Tư Trần dữ tợn không kịp đề phòng ôm cô chặt, đôi môi nóng bỏng ngăn lại đôi môi anh đào nhỏ của cô, nụ hôn của anh nóng bỏng mà điên cuồng, đối với cô, cô căn bản không cách nào né tránh, cả thân thể bị anh ôm chặt, chỉ có thể kinh hoàng luống cuống hôn để cho cô cảm thấy muốn ngất.

Không! Tại sao anh lại muốn dùng phương pháp này tiếp tục không chế cô? Cô sắp ý loạn tình mê rồi, Lam Huệ Tâm bỗng dừng hẳn môi dưới của anh thật chặt. anh giật mình buông cô ra, mặt kinh ngạc. Không ngờ cô sẽ phản kích như thế!

“Tôi không muốn có bất kì quan hệ nào với anh nữa!”. Tâm tình không thể chống đỡ khỏi anh, trên thân thể vui sướng xích mích cô không muốn nữa!

“Thật sao? Vậy xem em có biện pháp nào ngăn cản hay không!”

Anh bị chọc giận rồi, môi dưới mang theo huyết châu, lần nữa điên cuồng che lại môi của cô.

Lần này, anh nắm chặt gáy của cô, một tay giữ chặt cằm của cô, hôn điên cuồng, hôn rung động.

Lam Huệ Tâm bị anh dẫn dắt, thân thể phản bội đầu óc của cô, đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Kết thúc vừa chưa hôn thỏa mãn, Ngũ Tư Trần cuồng vọng mà hả hê nhìn cô.

“Em xem đi! Anh vừa hôn em, cũng biết trong lòng em còn có anh!”

Lam Huệ Tâm vô cùng thống hận mình lúc này, cô cảm thấy xấu hổ, nước mắt tràn mi.

“Tôi không thương anh.... Tôi sẽ không yêu anh nữa!”. Yêu anh, chỉ là tự rước lấy nhục thôi! Cô phải học được tỉnh táo, cô không cần tiếp tục trầm luân trong cái hạnh phúc không thấy được và tình yêu đơn phương này nữa!

Ngũ Tư Trần cầm co lại, mày rậm rồi rậm.

Lời của cô..., để cho tâm tình của anh nhảy mất ác liệt tới cực điểm!

“Em rõ ràng yêu anh”

“Tôi... không có....” Cô ngập ngừng nói, nhìn về mặt tự tin của anh, cô sửa lời: “Coi như trước có, cũng sẽ không tiếp tục nữa!”

Trong lòng anh hoảng hốt, rất sợ cô sẽ rời khỏi anh, nắm cô chặt không thả.

Lam Huệ Tâm giãy dụa, “Buông tôi ra!”

Anh dùng lực hôn môi cô, bàn tay vừa dùng lực, gạt áo choàng tẩm trên người cô, dùng sức lấy được nhũ hoa của cô.

Lam Huệ Tâm run rẩy, huyết dịch cả người cô cũng vì anh mà trở nên nóng rực!

Cô không muốn để cho anh đụng cô.... Cô muốn làm lại, muốn cắn môi anh xuống. Ngũ Tứ Trần không tiếp tục để cho cô được như ý, lần này anh sớm có chuẩn bị, lúc cô há mồm đồng thời anh nâng cằm cô lên, nụ hôn sâu hơn, đầu lưỡi ở trong miệng cô trượt lấy một vòng lại một vòng, tìm được lưỡi thơm tho của cô, trêu chọc cô, quấy rối cô.

Lý trí của cô sắp mất, phòng ngự của cô cũng sắp bị đánh đổ.....

Cô không phục.... tại sao anh nhìn ra được cô thương anh, lại muốn cùng người phụ nữ khác kết hôn?

“Không!”

Cô dùng hết sức đẩy, không ngờ cuối cùng đẩy anh ra.

Ngũ Tứ Trần kinh ngạc nhìn thân thể mềm mại của cô, da thịt mềm mại tinh tế của cô khiến anh nhìn không chớp mắt, Lam Huệ Tâm theo tầm mắt của anh nhìn mình, mới phát hiện ra mình không mảnh vai che thân.

“Nha!”. Cô kêu lên một tiếng, cong người muốn nhặt áo choàng tẩm lên.

Ngũ Tứ Trần xem thời cơ không thể mất, anh tiến lên bế cô chặt, hai người chặt chẽ sát vào nhau, đường cong yếu điệu mê người của cô toàn bộ dính vào trên người anh, để cho huyết mạch anh sôi trào, nửa dưới dưới bằng tốc độ kinh người thức tỉnh.

Cũng may cô chưa có phát hiện sự khác thường của anh, chỉ tiếp tục không ngừng muốn thoát ra khỏi sự kiềm chặt của anh, nhưng anh ôm chặt cô, hận không đem hai người thành một thể. Lam Huệ Tâm bị anh ôm chặt, chặt hơn thở không được! Phổi của cô như bị đè ép, sắp không thở được, sắp lâm vào trạng thái thiếu dưỡng khí....

Ngũ Tứ Trần phát hiện cô khác thường, sức lực thả ra, nhưng vẫn ôm cô.

Anh rõ ràng cũng không yêu cô, tại sao cũng không để cô né ra?

Lam Huệ Tâm thiện lương nhìn anh, tức giận với anh....

Nhiệt độ hai người lên cao không ngừng, nội tâm của cô cũng dần dần sôi trào....

Cô không muốn thương anh, cô không muốn thương anh nữa!

Nhưng, tại sao anh muốn tới trêu chọc cô?

Cô đã rất nỗ lực kháng cự, nhưng vẫn không đánh nổi sức lực của anh, đánh không phải thâm tình quấy rối sâu bên trong nội tâm người khác!

10. Chương 10: Chương 10.

Ngực của cô chống đỡ lồng ngực cường tráng của anh, sáng ngời trắng muốt, cảnh đẹp động lòng người. Anh dùng lực cầm lấy hai luồng đầy đặn rất tròn của cô, cúi đầu há mồm mút chặt nhũ hoa nhọn, giống như là

đứa trẻ đói bụng vậy, lại liếm lại gặm, lại hút lại cắn.

Cô yêu kiều rên lên một tiếng, thân thể khẽ run, hai má đỏ tươi.

Không, cô sẽ không thừa nhận cô đã bị anh dụ dỗ!

Thân thể của cô rõ ràng đã đầu hàng trước anh, nhưng cô lại nắm quyền, thân thể mềm nhũn cuối cùng lại chống cự.

Mặt của anh vùi trước ngực cô trắng nõn. Ở bên trong, những nụ hôn nhẹ làm trái tim cô càng nóng hơn.

Khí nóng không ngừng khuếch tán đến tứ chi của cô, sắp đốt cháy lên lửa dục khiến thân thể của cô không khỏi xệt qua một hồi sợ hãi rung động cùng co rút, hai chân của cô sắp vô lực, cơ hồ đứng không vững. Anh ôm lấy cô, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

“Không..... tôi không muốn.....” cô lắc đầu, hai tay vô lực đặt trên vai anh đẩy anh ra.

Anh không thương cô, hai người lại có quan hệ thân mật, chẳng phải là cô đang đắm mình trong truy lạc sao?

“Em phải”. Anh đặt cô lên trên giường, chen lên giường theo.

“Không.... Van xin anh không cần.....” Cô nén nước mắt nhìn anh, đôi mắt như ánh sao có nước mùa thu nhìn thẳng, như mảnh sương mù sắp mưa thê lương trong bụi.

Anh không tin nhìn cô, nước mắt của cô đánh ngã lửa dục của anh.

“Rõ ràng em yêu anh, tại sao lại không cần?”

“Yêu anh quá đau khổ, tôi không muốn tiếp tục nữa”. Cô cứ khóc, cổ họng phát ra tiếng khổ sở.

Anh như tan nát ôm thật chặt lấy cô, “Không cho phép em dừng yêu anh! Em phải yêu anh, tiếp tục yêu anh, vẫn yêu anh!”

“Tại sao? Anh không yêu tôi, tại sao tôi không thể yêu anh? Tại sao.....”. Cô không kiềm được khóc trong ngực anh, khóc thật đau lòng, khổ sở mà khóc, vô dụng mà khóc. Tiếng khóc sù sùi của cô làm đầu óc anh choáng váng, đánh nát tâm linh của anh. Anh ôm cô thật chặt, trong lòng kích động, rất kích động, “Huệ Tâm.... Anh.... Anh!”

Anh chưa từng nói yêu, cũng không biết nên nói tiếng yêu với một người phụ nữ thế nào!

Anh quan tâm tới cô, cho nên, anh thích bắt nạt cô.

Anh cho là khi anh bắt nạt cô, mà cô sẽ chú ý tới anh, tức giận mà chơi lại anh, cô sẽ biết, anh đùa giỡn cô, cũng bởi vì anh thích cô.

Anh muốn thân thể của cô, bởi vì cô hấp dẫn anh, lúc hai người hòa làm một, chỉ có thân thể của cô mới khiến anh cảm thấy ấm áp, tìm được hạnh phúc cả đời.

Anh cho là cô biết.....

Chẳng lẽ, anh làm rõ ràng như vậy, mà toàn bộ cô cũng hiểu lầm sao?

“Anh như thế nào?”. Cô lau đi nước mắt nhìn chằm chằm vào anh.

“Anh.... Không có gì”. Nói chuyện yêu đương từ trước đến giờ không phải sở trường của anh, vì vậy anh không nói ra.

Lam Huệ Tâm đẩy thân thể anh, “Anh tránh ra! Không nên tới tìm tôi nữa”

“Không!”. Anh ôm chặt lấy cô, “Điều này anh không làm được”

“Anh đã muốn cùng người khác kết hôn, cũng không cần bắt nạt tôi nữa, van xin anh, về sau tôi cũng sẽ gặp người đàn ông tốt, tôi cũng muốn có một gia đình hạnh phúc.....”

Nghe vậy, tự nhiên anh nói ra cảm giác thật trong nội tâm của mình.

“Anh sẽ không lấy người khác!”

Cô sưng sốt.

“Cho nên, em không được gả cho người khác!”

Trên mặt cô đông cứng lại.

“Ngũ Tư Trần, coi như anh không cưới, cũng không còn tư cách can thiệp tôi lấy chồng hay không”.

Từ lúc Lam Huệ Tâm thoát khỏi việc sống chung với anh, cô thay đổi càng kiên cường hơn, độc lập hơn, nếu không phải là anh cố chấp dây dưa với cô không thả, cũng sẽ không phải thấy nước mắt yếu ớt của cô.

“Thân thể của em đã cho anh, em còn muốn gả cho người khác?”. Anh giận không kiềm được.

Lam Huệ Tâm lấy cái chăn bao lấy mình, sau đó nhìn anh, lạnh lùng nói ra một chữ, “Đúng!”. Cho anh tức chết!

Anh giận quá mà cười, “Được, em nói xem, ai sẽ cưới em?”

Tia đau đớn khắc sâu trong đáy mắt của Lam Huệ Tâm, “Hôm nay, anh tới để chà đạp tôi sao?”. Trong lòng cô càng đau đớn, càng oán giận anh nhiều hơn.

“Tôi đã rời ra ngoài, cuộc sống sau này của tôi không liên quan tới anh nữa! Trước kia là mắt tôi mù, tôi mới yêu anh, mới có thể đi cùng anh, hiện tại, tôi biết rõ, anh không thuộc về bất kỳ ai, anh chỉ sống trong thế giới của mình, anh cho là tôi phải nghe lời anh, nhưng, xin lỗi, tôi không phải đồ vật của anh, tôi là một người sống sờ sờ, tôi không muốn lại làm người giúp việc cho anh, lại không làm người phụ nữ của anh nữa, tôi không muốn anh!”. Lam Huệ Tâm một hơi nói hết toàn bộ, nói chắc như đinh đóng cột.

Ngũ Tư Trần nhìn cô nói vậy, đáy mắt cô lóe giọt nước mắt, lời của cô đâm vào lòng của anh, hút hết huyết sắc trên mặt anh.

“Em là người của anh, em không thể không quan tâm anh!”. Anh căng thẳng.

“Tôi có thể”. Cô cắn răng nghiêng lợi, giọng nói tuyệt tình, “Ngay từ lúc tôi rời khỏi chỗ ở của anh, thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe mà anh lại không quan tâm tới thì tôi tuyệt vọng với anh rồi!”

“Em thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe..... khi nào vậy? anh không biết.....”

“Anh việc gì phải biết! lúc đó anh cùng người phụ nữ khác chơi đầu vui vẻ, làm sao anh có thể nhớ tới tôi cơ chứ?”

Cô không nhận được trong lòng thấy chua xót, nước mắt dọc theo gò má mà rơi.

“Huệ Tâm.....” anh đau lòng mà thở dài, “Anh có việc gấp.....”

“Tôi biết rõ, chỉ cần có liên quan tới chuyện của tôi, thì đó chỉ là chuyện nhỏ có cũng được mà không có cũng chả sao”. Cô đánh trống lảng, về mặt chăm chọc nhìn anh.

“Em nghe anh giải thích!”. Anh cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt của cô như không còn bất kỳ tình cảm với anh nữa.

Cô nhắm mắt lại, lệ nóng thẳng tắp chảy xuống.

“Không có ý nghĩa nữa, tôi không muốn nghe”

“Em nhất định phải nghe, anh.... Anh yêu em!”. Anh kích động nghẹn ngào nói.

Đầu Lam Huệ Tâm chấn động.

Anh nói gì?

“Anh yêu em, Huệ Tâm, anh biết rõ anh sai rồi, anh yêu em”.

Lam Huệ Tâm cảm thấy hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt như dọa người, nụ cười khổ sở hiện lên khóe môi. “Nếu là tôi trước đây, nghe được lời này sẽ rất vui mừng, nhưng bây giờ tôi tỉnh rồi, cho nên, tôi không tin lời nói tâm tình của anh nữa, anh nói anh yêu em thì ba chữ là độc được tình yêu, anh chỉ hy vọng là tôi tiếp tục

mặc anh chà đạp, mặc anh giày xéo, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ yêu tôi, cho nên, xin anh không nên phá hủy ba chữ thần thánh này”

“Huệ Tâm, anh thực sự yêu em”. Về mặt của anh hết sức chân thành tha thiết.

Cô rung động, đôi mắt ửng hồng, trong lòng đều là mâu thuẫn cùng do dự.

Có thể tin sao?

Từ nhỏ đến lớn, anh chỉ có ăn hiếp cô, cái gì coi là tình yêu chân chính?

Lam Huệ Tâm hít sâu một hơi, nắm chặt tay quyết tâm nói: “Có lẽ, ba chữ này anh không nên nói với tôi, anh nên nói với người anh muốn kết hôn.”

Ngũ Tư Trần nhìn cô xa cách lạnh lùng không giống như xưa, còn có đáy mắt khổ sở và lo lắng của cô, khiến ngực anh cũng xẹt qua cảm giác sợ hãi nhói nhói. Cô thật sự muốn rời khỏi anh! Cô thật sự không muốn tiếp tục cùng anh nữa! Ngũ Tư Trần biết mình nhất định phải nói toàn bộ chuyện cho rõ ràng, nếu không cô sẽ rời đi, để cho anh cũng không tìm được cô nữa.

“Anh sẽ không cùng Viên Ly Ly kết hôn, bố anh hi vọng hai nhà kết thân, nhưng anh không thích cô ta, anh chỉ không muốn cô ta khó chịu, cũng không muốn để cho bố anh thất vọng, anh theo cô ngày đó tất cả những gì em nghe được đều là giả”.

Trái tim Lam Huệ Tâm nhói đau, âm thanh trở nên run rẩy, “Em.... Em cũng rất sợ.... bây giờ anh nói với em.... Có phải cũng gạt em hay không?”

Ngũ Tư Trần chắc chắn, “Anh không có!”

Cô không biết, cô đã không làm chủ được tình hình rồi....

Anh không có tiếp tục nói, ngược lại dùng ánh mắt thâm tình phức tạp nhìn thẳng cô.

Lệ quang của cô chớp động, cứ rơi liên tục.

“Anh... chỉ biết bắt nạt em... em làm sao biết.... anh đang đùa giỡn em hay thật lòng yêu em?”. Lam Huệ Tâm đau xót, nước mắt cứ chảy xuống.

Sắc mặt Ngũ Tư Trần cũng không khá hơn chút nào, nắm chặt tay cô, “Anh không có đùa bỡn em, anh thích em, cho nên mới phải trêu chọc em. Nếu như mà anh không thích em, anh ngay cả nhìn em cũng lười”

Cô dùng sức muốn bỏ tay anh ra, “Vậy anh buông tay! Tôi tình nguyện không để cho anh thích, tôi căn bản cũng không hi vọng anh bởi vì yêu tôi mà bắt nạt tôi!”

“Thật xin lỗi.....” Ngũ Tư Trần lần nữa nắm chặt tay nhỏ bé của cô, “Anh sai rồi”

Cô giật mình nhìn anh, gương mặt anh bây giờ không phải anh.

Anh kiêu ngạo sẽ nguyện ý trước mặt cô thừa nhận sai lầm của mình, đây là lần đầu tiên thấy.

Anh khổ sở nhắm mắt lại, “Anh chưa bao giờ đối với một người phụ nữ mà phải ăn nói khép nép như vậy, chỉ có em.... Em để cho anh nguyện ý làm như vậy! bởi vì, anh thật sự quan tâm em”.

Mắt anh thâm tình, lông mày rầu rĩ, ảo não mà sợ mất đi.... Hiện rõ ràng trước mặt cô.

Lam Huệ Tâm mặc cho hai hàng nước mắt trên má, cô đưa ra hai cánh tay, dựa vào trong ngực anh, như con mèo con nũng nịu nói nhỏ: “Em... em tin anh chính là vậy.”

Ngũ Tư Trần trở nên kích động reo hò, sau đó ôm lấy cô, nhiệt tình hôn cô. Cô vẫn khóc nhưng đưa tay nắm lấy cổ anh, khiến nụ hôn nóng bỏng này càng hơn, tựa như tình yêu của bọn họ, sẽ càng kéo dài hơn, cho đến vĩnh hằng.

Hai thân thể trên giường quấn lấy nhau, Ngũ Tư Trần may mắn nói thẳng tình cảm của mình, để cho anh lần nữa có Lam Huệ Tâm, mà Lam Huệ Tâm không nhận được sự vui sướng mà khóc, vui mừng vì tình yêu của mình được đáp lại.

Hai thân thể trên giường quấn lấy nhau, Ngũ Tư Trần may mắn nói thẳng tình cảm của mình, để cho anh lần nữa có Lam Huệ Tâm, mà Lam Huệ Tâm không nhận được sự vui sướng mà khóc, vui mừng vì tình yêu của mình được đáp lại.

“A.... nơi đó không cần a.....”

Đầu lưỡi của Ngũ Tư Trần vào nơi bí ẩn của cô, non mềm mẫn cảm, cô như có tia chớp xẹt qua, mà anh thừa dịp hôn điên cuồng hơn, để cho cô càng chấn động.

Đùi phải của cô tựa vào trên vai anh, gót chân sau chống đỡ phần lưng của anh, môi của anh cuồn cuộn đã mút mật yêu trong hoa huyết của cô, đầu lưỡi chạm vào hoa hạch.

Cô thở hổn hển, nức nở liên tiếp.

Mặc dù đã chuẩn bị với kỹ xảo nhiệt tình của anh, nhưng anh thật sự quá mãnh liệt quá nhiệt tình, lại hai chân cô mềm nhũn, thân thể cũng tê liệt. Hô hấp nóng rực cứ lắt phất ở cánh hoa nhạy cảm của cô, cô cảm giác không khí xung quanh mình cũng nóng theo, mà mật dịch cũng bị môi lưỡi anh lấy đi.

“Em đã muốn sao?”. Anh dùng nam tính to lớn đặt lên bụng của cô.

“Ừ....” Bụng xôn xao, để cô dễ dàng phát ra tiếng kêu yêu kiều.

“Về sau không cho phép nói không cần anh nữa, biết không?”. Anh đem nam tính nóng rực chống đỡ vào hoa huyết tư mật của cô.

“Được”. Cô nín thở mà đợi, vặn vẹo uốn éo cái hông.

“Không nên lộn xộn!”. Nam tính của anh vừa trơn ướt, trượt hướng khe hông của cô, anh dứt khoát hoạt động qua lại mất lần.

“Ừ.... Thật thoải mái....”. Cô tiết ra dịch ướt ngọt ngào.

“Nhìn em xem, khiến anh ướt như vậy!”. Anh khàn khàn nói.

Cô ngưng ngừng mà ôm lấy anh, “Tư Trần.... không nên nói những lời thẹn thùng này nữa.....”

“Có muốn dùng nhiệt tình của em bao lấy anh không?”

“Anh lại nói....”

“Em vòng chặt anh... anh sẽ dừng nói”. Anh trong nháy mắt thẳng tiến, đi thẳng sâu vào trong hoa tâm của cô.

Cô run rẩy, vách tường thịt chặt chẽ bọc lại nam tính, hai người không hề có khe hở nào.

Ánh mắt của cô quyến rũ hấp dẫn, tóc của cô rối loạn, tầm mắt của anh dừng lên trên người cô, chậm chậm chuyển qua hoa huyết của cô, bắt đầu lắc hông, ở trong cơ thể cô tiến lên.

Khoái cảm vì động tác của anh mà không ngừng kêu lên....

Nam tính vẫn còn ở trong cơ thể cô không ngừng to lớn lên, anh chôn sâu ở trong cơ thể cô, yêu thích hoa tâm ngọt ngào của cô, mãnh liệt nhanh chóng lần nữa đụng vào cô.

Âm thanh của cô mê người, thỉnh thoảng than nhẹ cao vút, nhiều tiếng lấy lòng thể xác và tinh thần của anh.

“Em vì anh ướt đẫm.... ướt khiến anh thật kích động! Không ngừng suy nghĩ”.

Ngũ Tư Trần kịch liệt co rút, dịch yêu của cô cũng tràn ra ngoài, tựa như cảm tình của cô với anh, đã tràn đầy rồi!

Lam Huệ Tâm cảm thấy mình với anh giống nhau, thân thể của bọn họ kết hợp, nhịp đập cả hai đều có cảm ứng, linh hồn của bọn họ hình như cũng rất ăn ý kết hợp với nhau. Đầu ngón tay của anh trượt vào trong cánh hoa của cô, sờ hoa hạch ở lõi vào, để cho cô càng rơi vào trong cao triều, ngón chân cũng co rút.

Nam tính tráng kiên của anh mãnh liệt đụng nhau, cô vẫn như cũ co rút bên trong, anh phun ra cao triều!

Lam Huệ Tâm chủ động gọi điện thoại cho ông bà ngoại của cô, bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ ở thuê, mà cô cũng tạm thời nghỉ học.

Ngũ Tư Trần nói anh yêu cô, nếu anh thật lòng yêu cô, anh nhất định sẽ tìm được cô.

Nếu anh không tìm được cô, cô liền rời bỏ đoạn tình yêu này, lần nữa bắt đầu!

Chỉ là, dễ dàng nói, làm lại thật là khó, thật là khó!

Cô thương anh, nhưng cũng vì quá yêu, cô có cảm giác sợ hãi lo được lo mất, trước kia, anh đều khiến cô mong đợi rồi lại tổn thương, hiện tại, cô muốn thử xem anh thật lòng hay không, nếu như anh thật sự quan tâm cô, nhất định phải tìm được cô, không cần để cho cô chờ khổ nữa, sau đó lại đau xót nặng hơn! Lam Thủ Long cũng chính là ông ngoại của Lam Huệ Tâm, nhìn ra cô không vui, phẩy người lên lút điều tra tại sao, chẳng lẽ, đứa nhỏ này cũng bước theo gót của mẹ nó sao?

Ông xin vợ của mình lên lút nói chuyện chút, mặt khác, chính ông phong tỏa tất cả tin tức.

Tính không cho Ngũ Tư Trần không tìm được cô, cũng làm cho cô hết hy vọng.

Lòng Lam Huệ Tâm dần dần lạnh.... Bởi vì cảm giác đợi thật đau khổ! Lòng của cô đã lâm vào ôc đờn, lâm vào không lối thoát, miệng anh nói bao nhiêu tiếng yêu, đối với cô mà nói tất cả đều biến thành dấu chấm hỏi.

Anh nếu thật sự yêu cô, tại sao không tìm được cô?

Cuối cùng, cô đồng ý với yêu cầu của ông ngoại, quyết định sang nước Mỹ du học, bởi vì thấy thành tích của cô, cô có thể ở nước ngoài học hỏi rồi trở về giúp đỡ cho sự nghiệp của ông ngoại.

Mặc dù tình yêu để cho cô ngã thắm như vậy, nhưng cô có ông bà ngoại thương yêu mình, cô còn thân tình, cô sẽ tỉnh lại!

Chỉ còn lại ba ngày, ba ngày sau cô sẽ rời khỏi Đài Loan rồi.

Anh thật sự không thương cô, không cần cô sao? Cô thật sự nhớ anh.... Nhưng cô không thể! Cô sợ... sợ thấy bộ dạng tình cảm của anh cùng những người phụ nữ khác! Cô đối với phần tình cảm này, còn cảm thấy sợ hãi nha!

Từ Phương Doanh nhìn Lam Huệ Tâm ngây ngô ở trong phòng khách, nhẹ nhàng mở miệng, “Có muốn cùng bà ngoại đi dạo không? Bà ngoại sẽ dẫn cô đến trung tâm bách hóa mua mấy bộ quần áo mới”

Lam Huệ Tâm khốn khổ vì tình nhìn bà ngoại nhân từ, nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Vâng.”

Cô không muốn bà ngoại vì cô mà lo lắng, cho nên, cô thử gượng cười.

Vì vậy, Từ Phương Doanh bảo tài xế đưa hai người tới trung tâm bách hóa mới mở, Từ Phương Doanh nhìn Lam Huệ Tâm một chút, “Cháu biết nơi này là do ai xây dựng không?”

Cô lắc đầu một cái.

“Đây là chỗ quan tâm của Ngũ Tư Trần, nơi này thuộc về cậu ta”

“Bà ngoại, tại sao bà dẫn cháu tới đây?”

“Bà không hy vọng ông ngoại cháu lại mắc thêm lỗi lầm nữa”. Bà thở dài, “Không phải cậu ta không tìm được cháu, là cậu ta căn bản không biết cháu đang ở đâu!”

“Ông ngoại cháu phong tỏa hết tin tức của cháu, cậu ta đương nhiên không tra được cháu đang ở đâu”.

“Ông ngoại.... tại sao ông lại muốn làm như vậy?”

“Ông muốn bảo vệ cháu. Cẩn thận, cháu không cần trách ông ngoại cháu, ông sợ cháu như mẹ cháu bị tình yêu lừa, ông đã mất đi con gái, không muốn mất đi cháu ngoại mình!”

“Bà ngoại, tại sao bà lại nói cho cháu biết?”

“Bởi vì bà đã già, cũng không mù quáng nữa. Bà thấy mấy tờ báo lớn cũng thấy cậu ta đăng tin tức tìm cháu”

“Cháu không nhìn thấy.....” Cô buồn buồn nói.

“Mấy tờ báo đó cũng bị ông ngoại cháu giấu đi, hơn nữa tinh thần cháu không yên, dĩ nhiên cũng không chú ý tới”

“Anh ấy thật sự đang tìm cháu?”. Cô lần nữa như có được sức sống, “Bà ngoại, anh ấy đang ở đây sao? Cháu muốn đi tìm anh ấy!”

“Cậu ta đương nhiên không ở đây, cậu ta ở đâu, cháu biết rõ ràng hơn bà”

“Bà ngoại, cháu có thể đi tìm anh ấy sao?”

“Nếu như cháu cảm thấy đi tìm cậu ta cháu sẽ vui vẻ, bà ngoại dĩ nhiên tán thành cho cháu đi tìm cậu ta rồi”

“Cám ơn bà ngoại!”

“Có muốn cần tài xế đưa cháu tới đó không?” “Không cần đâu, bà ngoại, tự cháu chạy đi tìm anh ấy, cháu muốn cho anh ấy một niềm vui”.

Lúc cô rời khỏi nhà của anh vẫn còn giữ chìa khóa nhà, mà lúc cô trở về nhà ông ngoại, cũng vẫn mang theo bên người. Lúc nhớ anh, cô sẽ sờ sờ cái chìa khóa trên người để an ủi chính mình! Cô lấy chìa ra mở cửa, khi lần nữa cô vào trong căn hộ, cô phát hiện trên mặt đất sàn nhà đầy bụi, trước khi cô vào, đều không dính một hạt bụi, cô không nhận được cau mày, theo thói quen cầm cây chổi lên bắt đầu quét dọn.

Sau một tiếng, phòng khách lại trở về trạng thái sạch sẽ như ban đầu.

Nguy rồi! Anh sắp tan làm..... nhưng tiền trên người cô không có nhiều, cũng không kịp ra ngoài mua thức ăn!

Cô ôm hy vọng mở ra tủ lạnh nhìn một chút, phát hiện trong tủ lạnh đầy các loại rau củ.

“Không thể nào? Cái này cũng quá hạn – cũng may, cái này còn có thể ăn.....” Cô vội vàng dọn dẹp tủ lạnh, lấy những thứ quá hạn hoặc hỏng rồi ném vào trong thùng rác, sau đó liền bắt đầu lấy những thứ còn lại để nấu.

Khi cô đơn giản nấu xong ba món ăn một món canh, nhìn thời gian, chậm rãi đi tới cửa chờ, lắng nghe. Một lát sau, anh trở lại. Tiếng bước chân của anh trầm ổn..... nghe có chút cô đơn.... Lòng của cô cũng nhói đau.

Đúng rồi, cô phải ẩn trốn! Lam Huệ Tâm trốn vào trong phòng tắm, hô hấp chậm, tính dọa anh một chút.

Ngũ Tư Trần mở cửa ra nhìn thấy, trong phòng khách sạch sẽ không chút bụi, phòng ăn truyền đến mùi thơm quen thuộc.

“Huệ Tâm..... Huệ Tâm!”. Anh hưng phấn chạy đến phòng ăn gọi, nhưng không nhìn thấy người.

“Huệ Tâm! Em đang ở đâu? Huệ Tâm, em ra đây đi!”. Anh tìm trong phòng ngủ, bên trong cũng không có một bóng người.

“Em đi rồi sao? Em rốt cuộc ở nơi nào? Huệ Tâm.... Anh không tìm được em.... Nếu em ở chỗ này, cũng không cần trốn....” Ngũ Tư Trần khổ sở mà đau thương, trong lòng càng đau hơn.

Lam Huệ Tâm từ từ đi ra, nhìn bóng lưng cô đơn của Ngũ Tư Trần, cô không nhận được khe gọi một tiếng, “Tư Trần”.

“Huệ Tâm, thật sự là em! Em trở lại!”. Ngũ Tư Trần xoay người đi về phía cô, vui mừng ôm cô thật chặt, “Không cho phép em rời khỏi anh, không cho phép em không nói một tiếng liền rời khỏi anh!”. “Tư Trần.... anh sẽ cùng em kết hôn sao?”

“Sẽ! anh muốn đem em khóa ở bên cạnh anh, anh không muốn để em rời khỏi anh”

“Em cũng sẽ được hạnh phúc như các bạn tốt của mình sao?”

“Không.....” nhìn thấy vẻ mặt khấn trương của cô, anh dịu dàng như nước mà nói, “Em có thể hạnh phúc hơn họ, anh dùng tất cả sức lực của mình, để cho em được hạnh phúc toàn bộ!”

Lam Huệ Tâm kích động mà chạm gò má của anh, hôn thâm tình.

Tâm tình anh kích động, thật là nhớ, trực tiếp kéo cô tiến đến gian phòng ôn tồn một phen!

Nhưng cô lắc đầu, cô muốn anh ăn thật no, sau khi ăn xong giúp cô rửa bát, nếu để cô nói cho anh biết tình trạng gần đây của cô, anh muốn cưới cô, trước tiên phải xin ông bà ngoại cô đồng ý, nhất là ông ngoại của cô, không dễ dàng đâu!

Ngũ Tư Trần cái gì cũng nghe cô, hơn nữa anh không sợ khó khăn, nắm tay cô giao ước thật chặt.

Bọn họ muốn cầm hạnh phúc, không tiếp tục để nó chạy đi!

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-o-chung-cuong-ngao>